The Vampire Diaries

The Awakening

Thức tỉnh

L. J. Smith

NHẬT KÝ

MA

CÀ

RỒNG

Tập 1 –

Thông Tin Ebook:

Tựa sách: **Nhật ký Ma cà rồng 1 – Thức tỉnh**

Tác giả: Lisa J. Smith

Người dịch: Aoi Gin, winter_rus, Fish No.1, Miu, hotnhan, catdragon

Thực hiện e-book: qoop!!

Ngày hoàn thành ebook: 18/04/2010

Nguồn: http://vn.myblog.yahoo.com/Aoi-Gin

Lời nói đầu

The Vampire Diaries là câu chuyện xoay quanh cô nàng queen bee **Elena Gilbert** thông minh, xinh đẹp và đầy cá tính. Cô quyết tâm chinh phục anh chàng đẹp trai bí ẩn mới xuất hiện tại trường học là **Stefan Salvatore** để rồi cả hai mắc vào một tình yêu say đắm nhưng không hề biết anh là một ma-cà-rồng đã hàng trăm tuổi. Rồi một nhân vật kỳ bí nữa cuất hiện bên cạnh cô, **Damon Salvatore**.

Trong khi Stefan tranh đấu để sống một cuộc sống hòa bình cùng với con người, thì anh trai của anh, Damon lại là một ma-cà-rồng cực kỳ tàn nhẫn và cũng đem lòng yêu Elena. Quá khứ lại một lần nữa trùng hiện với hiện tại, những bí mật và âm mưu trộn lẫn trong một câu chuyện lãng mạn mà không hề u ám.

Chuyện gì sẽ xảy ra giữa ba người họ, liệu chiến thắng sẽ là một tình yêu giữa hai kẻ cùng tìm kiếm sự thanh bình trong tâm hồn hay một tình cảm say đắm khát khao đi kèm với cả tham vọng chiếm đoạt cả thế giới?

Cuối cùng thì đâu mới là lựa chọn cho hạnh phúc đích thực?

Hãy tìm kiếm câu trả lời cùng Nhật ký Mà cà rồng – Lisa J. Smith, mở đầu bằng **Thức tỉnh.**

MỤC LỤC:

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16

Chương 1

Ngày 4 tháng Chín,

Nhật kí thân yêu,

Sẽ có điều gì đó tồi tệ xảy ra trong hôm nay.

Mình không biết tại sao mình lại viết như thế. Điên rồ thật. Không có lí do nào để mình buồn phiền cả, và mọi lí do đều khiến mình hạnh phúc, nhưng …

Nhưng mình ở đây lúc 5h30 sáng, tỉnh giấc và sợ hãi. Mình cứ tự nhủ bản thân rằng chỉ là do lẫn lộn vì múi giờ khác nhau giữa Pháp và ở đây. Nhưng điều đó vẫn không thể giải thích tại sao mình cảm thấy sợ hãi đến vậy. Thật bối rối.

Ngày hôm kia, lúc dì Judith, Magaret và mình lái xe trở về từ sân bay, mình có một cảm giác rất lạ. Khi xe rẽ ra đường, mình chợt nghĩ, "Mẹ và bố đang chờ chúng mình ở nhà. Mình cá là họ sẽ đứng trên hiên nhà hoặc trong phòng khách nhìn ra cửa sổ. Hẳn là họ đã nhớ mình lắm."

Mình biết mà. Nghe điên thật đấy.

Thậm chí khi mình nhìn thấy ngôi nhà và mái hiên trống trơn, mình vẫn cảm thấy như thế. Mình chạy lên mấy bậc thang, thử mở cửa và gõ lên cái vòng sắt trên cửa. Và khi dì Judith mở khóa, mình háo hức vào nhà và chỉ đứng ở hành lang nghe ngóng, mong sao được nghe tiếng mẹ bước xuống cầu thang hay tiếng bố gọi từ phòng làm việc.

Sau đó, ngay khi quăng mớ hành lí xuống sàn phía sau mình, dì Judith thở hắt ra và nói, "Về tới nhà rồi." Và Magaret bật cười. Và cảm giác khủng khiếp nhất mà chưa bao giờ mình cảm thấy trong đời đã tới. Mình chưa từng thấy lạc lõng đến cùng cực như vậy.

Nhà. Mình đã ở nhà rồi. Tại sao điều đó nghe lại có vẻ giống như một lời nói xạo thế nhỉ?

Mình được sinh ra ở nơi này, tại Fell's Church. Mình đã luôn sống ở ngôi nhà này, luôn là thế. Đây vẫn là căn phòng cũ của mình, với vết sém trên ván sàn nơi Caroline và mình đã cố lén hút thuốc hồi lớp 5 và suýt chút nữa tự làm hai đứa nghẹt thở. Mình có thể nhìn ra cửa sổ và thấy cây mộc qua lớn mà Matt và tụi con trai đã leo lên đó để lẻn vào dự tiệc overnight mừng sinh nhật mình hai năm trước. Đây là giường của mình, ghế của mình, tủ quần áo của mình.

Nhưng lúc này đây mọi thứ trông thật xa lạ với mình, như thể mình không thuộc về nơi này vậy. Đúng ra là do mình thấy lạc lõng với nơi này. Và tệ nhất là mình cảm thấy là mình thuộc về một nơi nào đó, nhưng mình lại không thể tìm ra nó.

Hôm qua mình đã quá mệt để đi đến Orientation.

Meredith đã lấy thời khóa biểu cho mình, nhưng mình không cảm thấy muốn nói chuyện điện thoại với cô ấy. Dì Judith nói với tất cả những người gọi đến cho mình rằng mình bị mệt sau chuyến bay và mình đang ngủ, nhưng dì lại nhìn mình trong bữa tối với ánh mắt là lạ.

Dù vậy, mình phải gặp mọi người ngày hôm nay. Bọn mình phải gặp nhau ở bãi đỗ xe trước khi vào lớp. Đó có phải lí do mình sợ hãi không nhỉ? Mình sợ họ ư?

Elena Gilbert ngừng viết. Cô nhìn chằm chằm vào cái dòng cô vừa viết rồi lắc đầu, cây bút lướt nhẹ trên cuốn sổ nhỏ với bìa nhung xanh. Sau đó, cô đột ngột ngẩng đầu lên và ném cây viết và cuốn sổ tới thành cửa sổ, chúng nảy lên và rớt xuống bậc ngồi quanh cửa sổ.

Tất cả những điều này thật là cực kỳ ngớ ngẩn.

Từ khi nào mà cô ấy, Elena Gilbert, lại sợ hãi khi gặp gỡ mọi người chứ? Từ khi nào mà cô sợ hãi tất cả mọi thứ? Cô đứng dậy và giận dữ nhét hai tay vào bộ kimono bằng lụa đỏ. Thậm chí cô còn chẳng thèm liếc vào tấm gương chạm khắc công phu theo

kiểu thời Victoria ở trên cái tủ bằng gỗ anh đào, cô biết cô sẽ nhìn thấy gì. Elena Gilbert, lạnh lùng, tóc vàng và mảnh khảnh, người đi đầu về thời trang, học sinh năm cuối trung học, cô gái mà mọi anh chàng đều mong muốn và mọi cô gái đều khao khát được như cô. Người mà giờ chỉ có một sự cau có bất thường trên gương mặt và một khuôn miệng đang bặm lại.

Tắm nước nóng và một ít cà phê sẽ giúp mình bình tĩnh trở lại, cô nghĩ. Những việc phải làm vào buổi sáng như tắm rửa và ăn mặc mang lại cảm giác thật khoan khoái, và cô cứ rề rà mà làm, rồi sắp xếp một số quần áo mới mua từ Paris . Cuối cùng, cô ấy chọn một cái áo màu hồng nhạt và một cái quần short trắng bằng vải lanh đồng bộ, trông cô giống như kem trái cây với quả mâm xôi. Ngon phát thèm, cô nghĩ, và tấm gương cho thấy một cô gái với nụ cười bí ẩn. Nỗi sợ hãi trước đó của cô đã tan biến, bị lãng quên rồi.

"Elena! Con đâu rồi? Con sẽ đến trường trễ đấy!" Một giọng nói vọng lên khe khẽ từ dưới lầu.

Elena chải lại mái tóc óng mượt lần nữa và buộc túm nó ra đằng sau bằng một dải ruy-băng màu hồng đậm. Rồi cô chộp lấy cái balô và bước xuống lầu.

Trong bếp, bé Margaret bốn tuổi đang ăn ngũ cốc trên bàn ăn, và dì Judith đang nướng cái gì đó trên bếp. Dì Judith là mẫu phụ nữ luôn trông có vẻ bận rộn; dì có gương mặt thanh mảnh, dịu dàng và mái tóc dài xõa một cách cẩu thả trên lưng. Elena hôn vội một cái vào má dì.

"Chào cả nhà. Xin lỗi con không kịp ăn sáng được đâu."

"Nhưng, Elena, con không thể đi mà không ăn sáng được. Con cần protein…"

"Con sẽ ăn một cái bánh rán trước giờ vào lớp ạ," Elena nhanh nhẩu nói. Cô kéo Margaret lại và thả lên trán nó một nụ hôn nhanh rồi quay đi.

"Nhưng, Elena…"

"Và có lẽ con sẽ về nhà Bonnie hay Meredith sau khi tan trường nên đừng chờ con về ăn tối nhé. Tạm biệt!"

"Elena…"

Elena đã ra đến trước cửa rồi. Cô đóng nó lại sau lưng mình, cắt ngang những lời phản đối của dì Judith, bước ra cổng trước.

Và dừng lại.

Tất cả những cảm giác tồi tệ của buổi sáng lại dày vò cô lần nữa. Sự lo lắng, nỗi sợ hãi. Và điều chắc chắn là có thứ gì đó kinh khủng sắp xảy ra.

Đường Maple vắng vẻ. Những ngôi nhà theo kiến trúc Victoria vút cao trông lạ lẫm và yên tĩnh, như thể bên trong chúng trống rỗng, như nhà bị bỏ hoang trong phim. Trong đó trông như chẳng có ai cả, nhưng lại đầy những thứ lạ mắt.

Chính nó, cái thứ đang theo dõi cô. Bầu trời trên đầu không trong xanh mà lại trắng sữa và mờ đục, giống như một cái chén khổng lồ úp xuống ấy.

Không khí thì ngột ngạt. Và Elena cảm thấy chắc chắn là đang có những con mắt dán chặt vào cô.

Cô nhìn thấy cái gì đó sẫm màu ẩn trong cành lá của cây mộc qua già phía trước nhà.

Đó là một con quạ, đậu yên như thể nó là những chiếc lá nhuốm vàng quanh nó vậy. Và nó là thứ đang quan sát cô.

Cô cố gắng tự nhủ rằng chuyện này thật lố bịch, nhưng không thể. Nó là con quạ to nhất mà cô từng thấy, tròn trĩnh và bóng mượt, ánh sáng lấp lánh trên bộ lông vũ đen tuyền của nó. Cô có thể thấy rõ từng chi tiết của nó: những móng vuốt đen háu đói, cái mỏ sắc nhọn, một mắt đen lấp lánh.

Trông nó im lìm đến nỗi giống như một mô hình con chim bằng sáp đậu ở đó. Nhưng khi cô nhìn chằm chằm vào nó, Elena cảm thấy bản thân chậm rãi đỏ bừng lên, nhiệt lan tỏa ra trên cuống họng và trên má cô. Bởi vì nó đang… nhìn vào cô.. Nhìn

như cái cách mà những gã con trai nhìn cô khi cô mặc áo choàng tắm hay một cái áo khoác mỏng. Giống như nó đang cởi bỏ quần áo của cô với đôi mắt của nó.

Trước khi cô nhận ra mình đang làm gì, cô thả cái balô xuống và nhặt một cục đá bên vệ đường lên. "Cút khỏi đây," cô nói, và nghe thấy cơn giận dữ đến run rẩy trong giọng nói của chính mình. "Đi! Biến đi!" Với từ cuối cùng, cô ném cục đá đi.

Đám lá rơi ào ạt, nhưng con quạ bay vút lên cao nguyên vẹn. Cánh của nó thật lớn, và nó đủ gây ồn ào như cả đàn quạ vậy. Elena cúi mình xuống, bất thình lình cảm thấy hoang mang vì nó đang đập thẳng vào đầu cô, gió từ đôi cánh của nó làm rối mái tóc vàng của cô.

Nhưng nó sà xuống một lần nữa và lượn vòng, cái bóng màu đen tương phản với bầu trời có màu trắng như giấy. Rồi, với một tiếng kêu quạ quạ khó nghe, nó lượn về phía những rừng cây.

Elena đứng thẳng lên một cách chậm rãi, rồi liếc nhìn xung quanh, cảm thấy lúng túng. Cô không thể nào tin vào việc mà cô vừa làm. Nhưng giờ con chim đó đã bay đi, bầu trời lại trở lại bình thường. Một cơn gió nhỏ khiến mấy cái lá rung rinh, và Elena hít một hơi thật sâu. Dưới đường một cánh cửa mở ra và vài đứa trẻ ào ra ngoài, chúng đang vui cười.

Cô mỉm cười với chúng, rồi hít một hơi thật sâu nữa, sự khuây khỏa quét qua người cô như ánh nắng mặt trời. Cô đã vừa ngớ ngẩn đến mức nào? Đây là một ngày đẹp trời, đầy hứa hẹn, và sẽ không có gì tệ hại xảy ra đâu.

Sẽ không có gì tệ hại xảy ra – trừ việc cô sắp trễ học rồi. Mọi người đang đợi cô ở chỗ đỗ xe.

Bạn có thể luôn kể với mọi người rằng bạn ngừng lại để ném đá vào một kẻ nhìn trộm, cô nghĩ thầm, và xém cười rúc rích. Bây giờ thì điều đó sẽ khiến họ có gì đó để thắc mắc.

Chẳng hề liếc lại phía sau về phía cây mộc qua, cô bắt đầu đi nhanh xuống đường như cô có thể.

Con quạ đâm sầm xuống đỉnh của một cây sồi to lớn, và đầu của Stefan giật lên thình lình như phản xạ. Khi anh nhận ra đó chỉ là một con chim, anh thư giãn trở lại.

Đôi mắt anh nhìn vào cái hình thù màu trắng yếu ớt trên đôi tay mình, và anh cảm thấy gương mặt mình nhăn lại hối hận. Anh không định giết nó. Anh đã săn cái gì đó lớn hơn là một con thỏ nếu anh biết mình đói đến mức nào. Nhưng, dĩ nhiên, đó là điều làm anh rất khiếp đảm: không bao giờ biết cơn đói mạnh đến mức nào, hay anh phải làm gì để thỏa mãn nó. May mắn là lần này anh chỉ giết một con thỏ thôi.

Anh đứng ở phía dưới cây sồi cổ thụ, ánh nắng chiếu xuống mái tóc quăn của anh. Trong trang phục quần jean và áo T-shirt, Stefan Salvatore chính xác trông giống như một học sinh trung học bình thường.

Anh ấy không phải học sinh bình thường.

Sâu trong rừng, nơi không ai có thể thấy anh, anh đi ăn. Giờ anh liếm lợi và môi một cách cẩn thận, để chắc rằng không có vết nhơ nào trên chúng. Anh không muốn liều lĩnh. Sự giả trang này sẽ trở nên khó khăn đủ để đi xa hơn hiện tại.

Trong một khoảnh khắc anh tự hỏi, một lần nữa, anh có nên từ bỏ tất cả không. Có lẽ anh nên quay trở về Italy , trở về nơi ẩn nấp của anh. Điều gì đã khiến anh nghĩ rằng anh có thể quay lại với thế giới của ánh nắng ban ngày?

Nhưng anh mệt mỏi khi phải sống trong bóng tối rồi. Anh chán ngấy bóng đêm, và cả những thứ sống bên trong nó. Hơn tất cả, anh chán phải cô đơn một mình.

Anh không chắc tại sao mình lại chọn Fell's Church, Virginia. Nó là một thị trấn trẻ, theo tiêu chuẩn của anh; những tòa nhà cổ nhất chỉ mới được xây cách đây một thế kỷ rưỡi.

Nhưng những ký ức và những bóng ma của cuộc Nội chiến vẫn còn ở đây, cũng thật như những siêu thị và những điểm bán fast-

food vậy.

Stefan đánh giá cao sự tôn trọng quá khứ. Anh nghĩ rằng mình có thể thích những con người của Fell's Church. Và có lẽ - chỉ là có lẽ thôi – anh có thể tìm thấy một nơi nào đó giữa họ.

Anh chưa bao giờ hoàn toàn chấp nhận điều đó, dĩ nhiên rồi. Một nụ cười cay đắng làm môi anh cong lên khi nghĩ đến điều đó. Anh biết tốt hơn là nên hy vọng cho điều đó. Đó có thể là nơi mà anh chẳng bao giờ hoàn toàn thuộc về, nơi mà anh có thể thành thật là chính mình.

Trừ khi anh muốn thuộc về bóng tối.

Anh ném cái ý nghĩ đó đi. Anh đã từ bỏ bóng đêm; anh đã để bóng tối lại phía sau mình. Anh đang xóa đi những năm dài đó và bắt đầu lại lần nữa, trong ngày hôm nay.

Stefan nhận ra anh vẫn đang nắm lấy con thỏ. Nhẹ nhàng, anh đặt nó xuống chiếc giường bằng những lá sồi nâu. Phía xa, quá xa đối với lỗ tai của con người có thể nghe được, anh nhận ra tiếng động của một con cáo.

Đến đây nào, người thợ săn anh em, anh nghĩ một cách buồn bã. Bữa sáng của mày đang đợi.

Khi anh khoác áo khoác lên vai, anh nhận thấy con quạ, và nó lại làm anh lo âu. Nó vẫn còn đậu trên cây sồi, và có vẻ như nó đang quan sát anh. Có điều gì đó bất thường ở nó.

Anh bắt đầu gửi ý nghĩ thăm dò tới nó, để kiểm tra con chim, và ngăn bản thân lại. Hãy nhớ lời hứa của mình, anh nghĩ. Mình không được dùng những Sức mạnh trừ khi nó thật sự cần thiết. Chỉ khi không còn sự lựa chọn nào khác.

Di chuyển một cách gần như im lặng giữa những đám lá chết và những cành khô, anh đi về phía bìa rừng. Xe của anh đậu ở đó. Anh liếc nhìn ra sau, một lần, và nhìn thấy con quạ vừa rời những cành cây và sà xuống trên con thỏ.

Có cái gì đó đầy sát khí trong cái cách mà nó trải đôi cánh trên cái thân thể màu trắng mềm rũ đó, cái gì đó độc ác và hân

hoan. Cổ họng Stefan thắt lại và anh gần như sải bước chân trở lại để đuổi con chim đi. Tuy nhiên, cũng giống như để con cáo ăn thôi, anh tự nhủ.

Cũng giống như điều anh muốn làm vậy.

Nếu anh bắt gặp con chim một lần nữa, anh sẽ nhìn vào tâm trí của nó, anh quyết định như thế. Chỉ ngay lúc này, anh mới dứt đôi mắt mình ra khỏi cái nhìn của nó và nhanh chóng băng xuyên qua rừng cây, hàm nghiến lại. Anh không muốn đến trường trung học Robert E. Lee trễ.

Chương 2

Elena bị vây quanh gần như ngay lập tức khi cô bước chân vào bãi đỗ xe của trường trung học. Mọi người đều đã ở đó, toàn bộ đám đông mà cô đã không nhìn thấy từ cuối tháng Sáu, cộng thêm bốn hay năm người mang theo hy vọng chiếm được sự yêu mến của toàn trường. Từng người từng người một cô chấp nhận những cái ôm chặt chào đón của chính nhóm bạn của mình.

Caroline đã cao lên ít nhất là một inch và uyển chuyển hơn và trông giống như một người mẫu thời trang hơn bao giờ hết. Cô ấy chào Elena một cách lạnh nhạt và bước lui lại với cặp mắt xanh nheo lại như mắt mèo.

Bonnie không hề lớn lên chút nào, và cái đầu đỏ loăn xoăn chỉ đến ngang cằm của Elena một cách rõ ràng khi cô ấy choàng hai cánh tay xung quanh Elena. Đợi một phút – tóc xoăn? Elena nghĩ. Cô kéo cô gái nhỏ hơn lại.

"Bonnie! Cậu làm gì với mái tóc của cậu thế?"

"Cậu thích nó không? Mình nghĩ mái tóc sẽ làm cho mình trông cao hơn." Bonnie sờ lên chỗ tóc đã cắt ngắn mềm mại trước trán và mỉm cười, đôi mắt nâu lâp lánh với niềm khích động, khuôn mặt trái tim nhỏ nhắn sáng bừng lên.

Elena đi tiếp.

"Meredith. Cậu chẳng thay đổi gì cả."

Cái ôm này ấm áp một cách đồng đều từ cả hai đứa. Cô đã nhớ Meredith nhiều hơn bất kỳ ai, Elena nghĩ, nhìn vào cô gái cao ấy. Meredith chưa từng dùng một thứ đồ trang điểm nào, tuy vậy, với làn da bóng màu oliu tuyệt diệu và đôi lông mi đen dày, cô không cần đến một thứ nào nữa. Ngay lúc này cô đã có một hàng lông mày thanh nhã khi cô học tập Elena.

" Tốt, mái tóc của cậu là hai sắc thái sáng hơn ánh mặt trời… Nhưng làn da rám nắng của câu có từ đâu vậy? Mình nghĩ cậu đang sống tại Riviera , Pháp chứ."

"Cậu biết rõ là mình chưa bao giờ phơi nắng mà."

Elena giơ cao hai bàn tay để thanh minh. Làn da hoàn mỹ, giống như sứ, nhưng gần như là trắng và trong mờ như da của Bonnie.

"Đợi một phút, điều này nhắc nhở mình," Bonnie xen vào, nắm lấy một bàn tay của Elena. "Hãy đoán xem mình học được gì từ người em họ của mình trong mùa hè này?"

Trước khi một ai đó có thể nói, cô thông báo một cách đắc thắng: "Xem chỉ tay!"

Có những tiếng lẩm bẩm và một vài tiếng cười.

"Cứ cười đi." Bonnie nói, không hề bối rối trước tất cả điều đó. "Em họ của mình đã nói cho mình biết mình là nhà bói toán. Bây giờ, để mình xem nào…"

Cô nhìn chăm chú vào lòng bàn tay của Elena.

"Nhanh lên nào, hoặc là chúng ta sẽ bị trễ." Elena nói với một chút nôn nóng.

"Được rồi, được rồi. Bây giờ, đây là đường sinh mệnh của cậu – hay đó là đường tâm mệnh nhỉ?"

Trong đám đông, một ai đó cười khúc khích.

"Yên lặng, mình đang đi vào hư không. Mình thấy…mình thấy…"

Bỗng nhiên, gương mặt Bonnie ngây ra, như thể cô bị giật mình. Đôi mắt nâu mở to, nhưng cô dường như không còn nhìn chằm chằm vào tay của Elena nữa. Mà như thể cô đang nhìn xuyên qua nó – vào một thứ gì đó khủng khiếp.

"Cậu sẽ gặp một người lạ mặt ngăm ngăm, cao." Meredith thì thầm từ phía sau cô.

Có một sự xôn xao vì tiếng cười.

"Ngăm ngăm, đúng, và một người lạ mặt… nhưng không cao." Giọng Bonnie nín lặng và xa xăm. "Mặc dù vậy," cô tiếp tục sau một lúc, cái nhìn bối rối, "anh ta đã cao, trước kia."

Đôi mắt nâu mở to của cô nhướng lên nhìn Elena trong sự bối

rối.

"Nhưng điều đó là không thể làm được…phải không?"

Cô thả bàn tay của Elena ra, gần như là ném nó đi.

"Mình không muốn xem nữa."

"Okay, buổi biểu diễn kết thúc. Đi thôi." Elena nói với những người khác, tức tối mơ hồ. Cô luôn luôn cảm thấy những trò bói toán chỉ là như thế - những trò bịp bợm. Vì thế tại sao cô lại bực mình? Chỉ vì sáng hôm đó cô gần như không phải là chính mình….Các cô gái bắt đầu hướng về lớp học. Nhưng tiếng gầm rú của động cơ ô tô đẹp đẽ đã ngăn bước chân của tất cả bọn họ.

"Ôi!" Caroline nói, nhìn chăm chú. "Đúng là một một chiếc xe hơi."

"Đúng ra là một chiếc Porsche," Meredith chữa lại một cách lạnh lùng.

Chiếc Turbo 911 đen bóng mượt kêu rừ rừ xuyên qua bãi đỗ xe, tìm một khoảng trống, di chuyển một cách uể oải như một báo săn mồi. Khi chiếc xe đến chỗ dừng, cửa mở ra, và họ nhìn lướt qua chiếc xe.

"Ôi, chúa ơi," Caroline thì thầm.

"Các cậu có thể nói gì nữa nào," Bonnie thở dài.

Từ chỗ cô đứng, Elena có thể nhìn thấy anh ta có một thân hình gầy, mảnh khảnh. Quần jean bạc màu anh ta chắc chắn phải cởi ra vào ban đêm, chiếc áo sơ mi bó sát, và một chiếc áo khoác da được cắt may một cách khác thường. Tóc anh ta xoăn và xám. Tuy vậy, Anh ta không cao. Chỉ nặng trung bình. Elena để thoát ra tiếng thở dài.

"Người thanh niên lạ mặt đó là ai vậy nhỉ?" Meredith nói.

Và lời nhận xét thích hợp – cặp kính râm đã hoàn toàn che khuất đôi mắt của người thanh niên, làm cho gương mặt của anh ta giống như một chiếc mặt nạ.

"Đó là một người lạ mặt."

Một ai đó nói, và những âm thanh xì xào nổi lên.

"Cậu có thấy chiếc áo khoác kia không? Đó là hàng Ý, ở Roma."

"Sao cậu biết ? Cậu chưa bao giờ đi xa hơn Rome , New York , nơi cậu sống mà!"

"Ừ, ờ."

Elena đón nhận cái nhìn kia lần nữa. Một cái nhìn săn đuổi.

"Thấp–ngăm ngăm–đẹp trai phải cẩn thận hơn."

"Anh ta đâu có thấp, anh ấy trông tuyệt vời!"

Xuyên qua những kẻ bình luận, giọng Caroline bất ngờ ngân lên. "Ồ, nghe này, Elena. Cậu đã có Matt rồi. Cậu còn muốn gì thêm nữa? Cậu có thể làm gì với cả hai khi mà cậu không thể làm với một người?"

"Lại như thế - chỉ lâu hơn." Meredith dài giọng, và cả nhóm giải tán trong tiếng cười. Người thanh niên đã khóa chiếc xe hơi của anh ta và hướng về phía trường học. Tình cờ, Elena bắt đầu đi sau anh ta, những cô gái khác đi ngay sau cô ấy, túm tụm thành một đám. Trong chốc lát, một sự khó chịu nổi lên trong cô. Cô không thể đi đến một nơi nào mà không có một sự phô trương trên những gót giày của cô sao? Nhưng Meredith đón ánh mắt cô, và cô mỉm cười trong sự khó chịu của chính mình.

"Quý tộc bắt buộc," Meredith nói một cách dịu dàng.

"Gì?"

"Nếu cậu sẽ là nữ hoàng của trường, cậu phải đặt kết quả lên trên."

Elena cau mày vì điều đó khi họ đi vào tòa nhà. Một hành lang dài trải ra trước mặt họ, và một hình dáng trong chiếc quần jean và chiếc áo khoác da đang biến mất ở ô cửa văn phòng phía trước. Elena bước chậm lại khi cô đi đến văn phòng, cuối cùng dừng lại để liếc nhìn một cách thận trọng vào những tin nhắn trên bảng thông báo ở cửa ra vào. Có một cửa sổ rộng ở đó, thông qua đó có thể nhìn vào văn phòng một cách rõ ràng. Các cô gái còn lại công khai nhìn qua cửa sổ, và cười khúc khích.

"Nhìn ở phía sau thật hay."

"Đó nhất định là một chiếc áo khoác Armani."

"Cậu có nghĩ anh ta từ nơi khác đến?"

Elena căng đôi tai của mình để nghe tên của anh ta. Dường như có một chút rắc rối ở trong đó: Cô Clarke, thư ký, đang nhìn vào danh sách và lắc đầu. Người thanh niên nói điều gì đó, và cô Clarke giơ đôi tay lên khoa tay như thể "Tôi có thể nói gì nữa đây?" Cô rà ngón tay xuống danh sách và lắc đầu lần nữa, chắc chắn. Người thanh niên bắt đầu quay đi, sau đó quay lại. Và khi cô Clarke nhìn vào anh ta, vẻ mặt của cô thay đổi. Cặp kính mát của anh bây giờ đang nằm trên tay. Cô Clarke dường như giật mình bởi điều đó. Elena có thể nhìn thấy cô ấy chớp mắt vài lần. Đôi môi cô mở ra và khép lại như thể cô đang cố nói điều gì. Elena ước ao rằng cô có thể nhìn thấy nhiều hơn là phía sau đầu của cậu thanh niên. Cô Clarke lúc này đang rờ rẫm vào mặt trái của tờ giấy, cái nhìn sửng sốt. Cuối cùng cô tìm thấy một mẫu đơn và viết lên đó, sau đó xoay nó lại và đặt nó trước mặt cậu thanh niên. Cậu thanh niên viết ngắn gọn lên tờ đơn – ký tên, có lẽ vậy – và xoay nó lại. Cô Clarke nhìn chằm chằm vào nó một giây, sau đó rờ vào mặt sau của các tờ giấy, cuối cùng trao một cái trông giống như một lịch học cho anh ta. Đôi mắt của cô ấy chưa bao giờ rời khỏi người thanh niên khi anh ta cầm nó, anh ta nghiêng đầu ra ý cảm ơn, và quay ra phía cửa. Đến bây giờ thì Elena đã điên vì tò mò? Chuyện gì đã xảy ra bên trong đó? Và gương mặt lạ mặt đó trông như thế nào? Nhưng khi anh ta xuất hiện từ văn phòng, anh ta đã mang lại cặp kính mát. Sự chán nản dâng tràn trong cô ấy. Tuy nhiên, cô có thể nhìn thấy phần còn lại của khuôn mặt anh ta khi anh ta ngừng lại ở ô cửa. Mái tóc xoăn màu xám làm nổi bật vẻ đẹp tuyệt đến nỗi chúng có lẽ được lấy ra từ một đồng tiền Roman cũ hay một huy chương lớn. Hai gò má cao, cái mũi thẳng cổ điển…và một cái miệng khiến bạn thức tỉnh vào ban đêm, Elena nghĩ. Môi trên được điêu khắc hoàn

thiện, và hơi nhạy cảm, tràn đầy khoái cảm.

Các cô gái bàn tán trong hành lang đều ngừng lại như thể có một ai đó đổi đề tài. Hầu hết họ lúc này đều quay đi khỏi người thanh niên, nhìn một nơi nào đó vào anh ta. Elena giữ nguyên vị trí của cô ở cửa sổ và làm một cái gạt lên đầu, kéo sợi dây ruy băng khỏi tóc để cho nó thả xuống quanh vai. Không sự quan tâm cả hai bên, người thanh niên khuất ở hành lang. Một loạt những tiếng thở dài và tiếng thì thầm dấy lên ngay lúc anh ta ở ngoài tầm nghe được.

Elena không nghe thấy những điều đó. Anh ta đã đi thẳng, cô nghĩ, sửng sốt. Không có một cái liếc nhìn. Mơ hồ, cô nhận thức được tiếng chuông reo. Meredith kéo mạnh cánh tay cô.

"Gì thế?"

"Mình đã nói lịch học của cậu ở đây. Chúng ta phải nhanh chóng có mặt ở tầng 2 ngay bây giờ. Đi thôi!"

Elena cho phép Meredith đẩy cô xuống hành lang, đi lên bậc thang, và vào trong lớp học. Cô ngã người vào một chỗ ngồi trống một cách tự động và hướng đôi mắt mình vào giáo viên ở phía trước mà thực ra không nhìn. Cú sốc vẫn rời khỏi. Anh ta đi thẳng. Không một lần liếc nhìn. Cô không thể nhớ đã trải qua bao lâu từ lúc người thanh niên làm điều đó. Tất cả bọn họ đều nhìn thấy, ít nhất là thế. Một vài tiếng huýt sáo. Một vài người ngừng nói chuyện. Một vài cái nhìn chăm chú. Và điều đó luôn là sự khen ngợi với Elena. Sau tất cả mọi thứ, cái gì là quan trọng hơn những người con trai ? Họ là dấu hiệu của việc bạn nổi tiếng như thế nào, của việc bạn đẹp như thế nào. Và họ có thể có ích cho tất cả mọi việc. Thỉnh thoảng họ bị kích động, nhưng không kéo dài. Thỉnh thoảng họ bị hạ thấp từ lúc bắt đầu.

Hầu hết những cậu con trai, Elena ngẫm nghĩ, giống như những chú chó con. Đáng yêu, nhưng cũng có thể bỏ. Một ít người có thể có nhiều hơn điều đó, có thể trở thành bạn bè thật sự. Giống như Matt. Ồ, Matt. Năm ngoái cô đã hy vọng rằng cậu

ta chính là người cô đã tìm kiếm, người con trai có thể khiến cô cảm thấy…tốt đẹp, điều gì đó hơn thế. Nhiều hơn sự chạy đua chiến thắng trong cuộc chinh phục, lòng tự hào trong sự phô trương thành quả chinh phục trước các cô gái khác. Và cô đã có một cảm xúc mạnh mẽ đối với Matt. Nhưng mùa hè kết thúc, khi cô có thời gian để suy nghĩ, cô nhận thấy đó chỉ là cảm xúc của một người em họ, hay một cô em gái.

Cô Halpern đang phát những quyển sách lượng giác. Elena cầm sách của mình một cách máy móc và viết tên của cô vào bên trong, vẫn chìm đắm lại trong suy nghĩ. Cô thích Matt nhiều hơn những người con trai khác mà cô biết. Và đó chính là lý do tại sao cô sẽ phải nói cho cậu ta biết mối quan hệ đã kết thúc. Cô không biết nói như thế nào cho cậu biết trong một lá thư. Cô không biết nói như thế nào với cậu ta bây giờ. Không phải cô lo ngại cậu ta sẽ làm lớn chuyện, cậu chỉ là sẽ không hiểu. Cô không hoàn toàn hiểu được chính mình. Như thể cô luôn luôn với đến vì… điều gì đó. Chỉ là, khi cô nghĩ rằng cô đã có nó, nó không ở đó. Không phải với Matt, không phải với mấy cậu con trai cô đã quan hệ. Và sau đó cô phải bắt đầu kết thúc tất cả lần nữa. May mắn, có những thứ luôn luôn mới. Không người con trai nào kháng cự lại sự thành công của cô, không người con trai nào từng từ chối cô. Cho đến bây giờ. Cho đến bây giờ. Nhớ lại khoảng khắc trong Đại sảnh, Elena thấy rằng những ngón tay của cô siết chặt cây bút cô cầm. Cô vẫn không thể tin được rằng anh ta phớt qua cô như thế. Tiếng chuông vang lên và mọi người ùa ra khỏi lớp học, nhưng Elena dừng lại ở ô cửa. Cô cắn môi, nhìn lướt dòng học sinh đang ùa qua phòng lớn. Sau đó cô phát hiện ra một trong số những người đi theo từ bãi đỗ xe.

" Frances ! Đến đây."

Frances đi đến một cách hăm hở, khuôn mặt chất phác sáng bừng lên.

"Nghe này, Frances , cậu nhớ người con trai buổi sáng nay

không?”

“Với chiếc Porsche và… những tài sản? Sao tớ có thể quên được?”

“Tốt, mình muốn lịch học của lớp anh ta. Lấy nó từ văn phòng nếu cậu có thể, hoặc cóp nó từ chỗ anh ta nếu cậu phải làm thế. Nhưng hãy làm điều đó!”

Frances nhìn ngạc nhiên trong một lúc, sau đó liếc nhìn và gật đầu.

“Được rồi, Elena. Mình sẽ thử. Mình sẽ gặp cậu vào bữa trưa nếu mình có thể lấy nó.”

“Cảm ơn cậu.” Elena nhìn cô gái bước đi.

“Cậu biết đấy. Cậu thật sự điên rồi.” Giọng của Meredith nói bên tai cô.

“Sử dụng ưu thế là nữ hoàng của trường làm gì nếu cậu không thể thu hút một tỉ lệ nhỏ?” Elena quay lại một cách bình tĩnh.

“Mình đi đâu bây giờ?”

“Đại cương về kinh doanh. Đây, cầm lấy lịch của cậu.” Meredith ấn mạnh một lịch học vào cô. “Mình chạy đến lớp hóa. Muộn rồi!”

Đại cương về kinh doanh và phần còn lại của buổi sáng trôi qua trong một sự mông lung. Elena đã hy vọng đón được cái nhìn khác của người học sinh mới, nhưng anh ta không học chung lớp với cô. Matt đã thông cảm, và cô cảm thấy một sự đau khổ khi đôi mắt xanh của cậu gặp mắt cô với một nụ cười.

Vào giờ ăn trưa, cô gật đầu với những cái chào bên phải, bên trái khi cô đi dọc đến quầy tự phục vụ. Caroline đã ở phía ngoài, ngồi dựa vào tường với cái cằm hất lên một cách ngẫu nhiên, đôi vai chống vào, hông hướng phía trước. Hai cậu con trai cô đang nói chuyện thì im lặng kinh khủng và huých lẫn nhau khi Elena đến gần.

“Hi.” Elena nói một cách ngắn gọn với những đứa con trai, và nói với Caroline, “Sẵn lòng cho mình ngồi đây và ăn chứ?”

Đôi mắt xanh của Caroline nhìn vừa đủ hướng về Elena, và cô vén mái tóc nâu vàng bóng loáng ra khỏi mặt. "Gì, tại bàn quý tộc này sao?" Cô nói.

Elena sửng sốt. Cô và Caroline từng là bạn từ mẫu giáo, và họ đã luôn luôn tranh đua lẫn nhau một cách hòa hoãn. Nhưng cách đây không lâu điều gì đó đã thay đổi ở Caroline. Cô bắt đầu cạnh tranh nhiều hơn và gay gắt hơn. Và bây giờ Elena kinh ngạc bởi sự chua cay trong giọng nói của cô gái khác.

"Tốt, thật là khó khăn nếu như cậu là một đứa bình dân." Cô nói một cách nhẹ nhàng.

"Ồ, cậu nói đúng về điều đó." Caroline nói, quay nhìn toàn bộ khuôn mặt Elena, Đôi mắt mèo màu xanh kia ti hí và ám khói, và Elena choáng váng bởi sự thù địch cô nhìn thấy trong đó. Hai cậu con trai mỉm cười khó khăn và dịch ra khỏi. Caroline dường như không chú ý đến điều đó.

"Nhiều thứ đã thay đổi khi cậu đi vào mùa hè này, Elena." Cô tiếp tục, "và có lẽ thời gian huy hoàng của cậu đã hết rồi."

Elena đỏ bừng, cô có thể cảm thấy điều đó. Cô gắng sức để giữ cho giọng nói của mình vững vàng. "Có lẽ thế." Cô nói, "nhưng mình sẽ không mua quyền lực nếu mình là cậu, Caroline."

Cô quay đi và đi về phía phòng ăn. Thật là một sự khuây khỏa khi cô nhìn thấy Meredith và Bonnie, và Frances bên cạnh họ. Elena cảm thấy đôi má của mình lạnh lẽo khi cô chọn bữa trưa và đến tham gia cùng họ. Cô sẽ không để Caroline làm mình bối rối, cô sẽ không nghĩ nhiều đến Caroline nữa.

"Tớ đã lấy nó." Frances , vung vẩy một mẩu giấy khi Elena ngồi xuống.

"Và mình có một vài tin tốt lành." Bonnie nói một cách quan trọng. "Elena, nghe này. Anh ta học chung lớp sinh học của mình, và mình ngồi phía bên phải ngang dãy với anh ta. Và tên anh ta là Stefan, Stefan Salvatore, và anh ta từ Ý đến, và anh ta trọ ở nhà bà cô già Flowers ở ven thị trấn." Cô thở dài. "Anh ta quá

lãng mạn. Caroline làm rơi mấy quyển sách của cô ta, và anh ta đã nhặt chúng lên giúp cô ấy."

Elena nhăn mặt. "Caroline thật vụng về. Sau đó rồi sao?"

"Ờ, chỉ có vậy thôi. Anh ta hoàn toàn không nói chuyện với cô ta. Anh ta rất bí ẩn, cậu thấy đấy. Bà Endicott, giáo viên sinh học của mình, cố gắng để anh ta hòa nhập với lớp, nhưng anh ta không làm thế. Anh ta có bệnh."

"Bệnh gì?"

"Mình không biết. Có lẽ đã là giai đoạn cuối và anh ta chỉ là đếm từng ngày. Điều đó không lãng mạn sao?"

"Ồ, rất lãng mạn." Meredith nói.

Elena ngừng nhìn vào miếng giấy của Frances , cắn môi.

"Anh ta học tiết thứ bảy, Lịch sử Châu Âu."

"Có ai có lớp này không vậy?"

"Mình có." Bonnie trả lời.

"Và mình nghĩ Caroline cũng sẽ làm thế. Ồ, và có lẽ là Matt, cậu ta đã nói điều gì đó hôm qua về chuyện nó chỉ là sự may mắn của cậu ta, với ông Tanner."

Tuyệt diệu, Elena nghĩ, cầm một cái nĩa lên và đâm vào món khoai tây nghiền của cô. Trông như thể là tiết học thứ bảy sẽ vô cùng thú vị.

Chương 3

Tia sáng đầu tiên của buổi bình minh đang kẻ sọc trên bầu trời đêm với màu hồng và xanh lá cây nhạt. Stefan quan sát cảnh đó từ cửa sổ phòng mình trong ngôi nhà được lót ván. Anh thuê căn phòng này đặc biệt là vì cái cửa sập trên trần nhà, cánh cửa sập mở đường ra lối đi ngoài cửa sổ lên mái nhà. Đúng lúc đó, cánh cửa mở ra, và cơn gió mát ẩm ướt thổi qua chiếc thang bên dưới nó. Stefan đã mặc quần áo xog xuôi cả rồi, không phải vì anh dậy sớm. Mà vì anh chẳng ngủ được tí nào cả.

Anh chỉ trở về từ khu rừng, và một ít mảnh lá khô bám vào bên hông giầy ống của anh. Anh phủi chúng đi một cách khó chịu. Anh luôn mặc quần áo xịn nhất, không chỉ đơn thuần vì thói phù phiếm, mà bởi vì đó là việc đúng đắn để làm. Thầy của anh thường nói: Một người quý tộc nên mặc quần áo thích hợp với vị trí của anh ta. Nếu không, anh ta đang thể hiện sự khinh thường đối với người khác. Mọi người đều có vị trí trong thế giới này, và vị trí của anh đã một thời từng nằm trong giới quý tộc. Đã một thời.

Vậy tại sao anh vẫn đang chăm chú vào những thứ này? Dĩ nhiên, anh nhận ra rằng việc đóng giả học sinh này giống như đã đem những ngày làm học sinh thật sự của anh trở lại. Giờ đây những những ký ức ào đến dày đặc và nhanh chóng, giống như anh đang lướt qua những trang sách của một cuộc hành trình, mắt anh bắt lấy những danh mục ở đây và ở kia. Lúc này, một ký ức chợt hiện lên trước mặt anh một cách sinh động: gương mặt của cha anh khi Damon thông báo rằng anh ấy sẽ bỏ trường Đại học. Anh không bao giờ quên được điều đó. Anh chưa từng nhìn thấy cha anh quá giận dữ…

"Ý con là sao, con sẽ không quay lại là sao?" Giuseppe thường là một người công bằng, nhưng ông đang tức giận, và đứa con trai lớn đã làm bùng lên tính hung dữ trong ông.

Đúng lúc này đứa con trai đó đang chạm nhẹ môi mình bằng một cái khăn mùi xoa bằng lụa màu vàng nghệ. "Con không nghĩ là cha lại không thể hiểu một câu đơn giản như thế, cha à. Con lặp lại nó bằng tiếng Latin cho cha nhé?"

"Damon—" Stefan bắt đầu căng thẳng, kinh sợ cái sự không tôn trọng này. Nhưng cha anh ngắt ngang.

"Con đang nói với ta rằng ta, Giuseppe, Conte di Salvatore, sẽ phải đối mặt với bạn bè khi họ biết con trai ta là một scioperato (kẻ ăn chơi hoang tàng) hay sao? Một kẻ vô tích sự? Một kẻ ăn không ngồi rồi chẳng có đóng góp nào hữu ít cho Florence ?" Những người hầu đang len lén lui đi khi Giuseppe bắt đầu cơn thịnh nộ.

Damon thậm chí không chớp mắt. "Rõ rành rành đó thôi. Nếu bố gọi những kẻ xun xoe nịnh nọt bố với hy vọng được bố cho vay chút tiền là bạn."

"Sporco parassito (Đồ ăn bám rác rưởi)!" Giuseppe than khóc, bật dậy khỏi ghế. "Chưa đủ tệ hay sao khi còn học ở trường mày đã lãng phí thời gian của mày và tiền của ta? Ồ, phải rồi, ta biết tất cả những trò cờ bạc, đua ngựa, đàn bà. Và ta biết nếu không nhờ thư ký hay gia sư của mày thì mày đã rớt mọi khóa học rồi. Nhưng giờ mày lại làm ta hoàn toàn nhục nhã. Và tại sao? Tại sao?" Bàn tay to lớn của ông gấp gáp ghì lấy cằm của Damon. "Vậy là mày sẽ trở lại việc săn và bắt mồi ư?"

Stefan phải khen anh trai mình; Damon không hề nhíu mày. Anh ta đứng, gần như cười vào sự kìm kẹp của cha mình, từng phân đều toát lên vẻ quý tộc, từ chiếc mũ giản dị lịch sự trên mái đầu đen đến cái áo choàng bằng lông chồn, đến cả đôi giày da mịn của ông. Môi trên của anh cong lên biểu thị rõ sự ngạo nghễ.

Lần này thì anh đi quá xa rồi, Stefan nghĩ, quan sát hai người đàn ông đang nhìn chằm chằm vào nhau. Thậm chí lần này anh còn không thể "ngọt ngào" để khiến cha nghe theo ý anh được.

Nhưng ngay lúc đó có một tia sáng hắt vào cửa phòng học.

Khi quay lại, Stefan đã bị lóa mắt bởi đôi mắt màu xanh biếc, ẩn sau hàng mi dài màu vàng kim. Đó là Katherine. Cha cô ấy, Baron von Swartzschild, đã mang cô ấy từ những vùng đất lạnh lẽo của những Hoàng Tử nước Đức đến vùng quê nước Ý, hy vọng rằng đều này sẽ giúp cô hồi phục sau cơn bệnh kéo dài. Và kể từ ngày cô ấy đến, mọi thứ đối với Stefan đều thay đổi.

"Xin thứ lỗi cho cháu. Cháu không có ý cắt ngang." Giọng cô ấy mềm mại và trong trẻo. Cô ấy mang một dáng vẻ mong manh khi bước đi.

"Không, đừng đi. Ở lại đây," Stefan nói nhanh. Anh muốn nói thêm nữa, để nắm lấy tay cô ấy – nhưng anh đã không dám. Không phải vì bố anh ở đó. Tất cả những gì anh có thể làm là nhìn chằm chằm vào đôi mắt xanh như màu đá đang ngước lên nhìn anh.

"Phải rồi, ở lại đây," Giuseppe nói, và Stefan nhận ra rằng cảm xúc giận dữ của cha anh đã dịu lại và ông đã thả Damon ra. Ông bước lên phía trước, phủi thẳng những nếp nhăn trên chiếc áo choàng dài. "Cha con sẽ đi công tác trở về thành phố trong ngày hôm nay, và ông ấy sẽ rất vui khi gặp con. Nhưng hai má con nhợt nhạt quá, Katherine bé bỏng. Ta hy vọng, con không bị bệnh nữa đó chứ?"

"Ngài biết là con lúc nào cũng nhợt nhạt mà. Con không dùng phấn hồng như những cô gái táo bạo Ý của ngài đâu ạ."

"Em không cần đến nó đâu," Stefan nói trước khi anh tự ngăn mình lại được, và Katherine mỉm cười với anh. Cô ấy quá đẹp. Một cơn đau nhói lên trong ngực anh.

Cha anh tiếp tục, "Và ta ít khi nhìn thấy con trong nguyên một ngày. Con hiếm khi cho chúng ta thấy niềm vui thích vì có bầu có bạn của con cho đến lúc trời chạng vạng."

"Con học tập và cầu nguyện trong phòng riêng của con, thưa ngài," Katherine nói một cách lặng lẽ, lông mi của cô ấy cụp xuống. Stefan biết là không phải như vậy, nhưng anh không nói

gì hết; anh không bao giờ phản bội bí mật của Katherine. Cô ấy nhìn lên cha anh một lần nữa. "Nhưng giờ thì con ở đây rồi, thưa ngài."

"Ừ, ừ, phải rồi. Và ta thấy là sẽ có một bữa ăn rất đặc biệt cho sự trở về của cha con. Damon… chúng ta sẽ nói chuyện sau vậy." Ngay khi Giuseppe ra hiệu cho một người hầu và sải chân bước ra ngoài, Stefan vui sướng quay qua Katherine. Hiếm khi nào mà họ có thể nói chuyện với nhau mà không có sự hiện diện của cha anh hay Gurden, người đầy tớ gái người Đức luôn thản nhiên của cô ấy.

Nhưng những gì Stefan vừa thấy giống như một đòn đánh vào bụng anh. Katherine đang mỉm cười – nụ cười mỉm bí ẩn mà cô ấy hay cười với anh.

Nhưng cô ấy không nhìn anh. Cô ấy đang nhìn Damon.

Trong khoảnh khắc đó anh ghét anh trai mình, ghét cái vẻ đẹp đen tối, vẻ tao nhã và sự quyến rũ khiến phụ nữ lao vào anh ấy như con thiêu thân lao vào lửa. Trong chốc lát, anh đã muốn đánh vào Damon, để đập tan cái vẻ đẹp đó ra thành từng mảnh. Thay vào đó anh phải đứng im và nhìn Katherine bước chậm rãi về phía anh trai anh, từng bước từng bước một, chiếc áo dài thêu kim tuyến màu vàng kim của cô ấy lướt trên nền nhà lát đá vuông.

Và thậm chí ngay cả khi anh đang nhìn, Damon đưa một tay ra trước Katherine, và nở một nụ cười nham hiểm của sự hân hoan chiến thắng…

Stefan đột ngột quay ra khỏi cửa sổ.

Tại sao anh lại khơi lại những vết thương cũ đó? Nhưng, ngay khi anh nghĩ về nó, anh lại kéo sợi dây chuyền bằng vàng mỏng manh anh đang đeo dưới lớp áo sơ mi. Ngón cái và ngón trỏ của anh vuốt ve chiếc nhẫn đang đính trên nó, và rồi anh cầm nó đưa về phía ánh sáng.

Chiếc nhẫn nhỏ được làm bằng vàng một cách tinh tế, và năm

thế kỷ trôi qua cũng không làm phai mờ vẻ đẹp rực rỡ của nó. Nó được đính một viên đá lapis màu xanh da trời với kích cỡ như móng tay nhỏ của anh. Stefan nhìn vào nó, rồi nhìn vào chiếc nhẫn bằng bạc lớn, cũng được đính đá lapis, trên bàn tay anh. Trong ngực anh tràn lên một sự căng thẳng quen thuộc.

Anh không thể quên đi quá khứ, và anh cũng không thật sự mong muốn như vậy. Mặc dù mọi việc đã xảy ra rồi, nhưng anh vẫn ấp ủ những ký ức về Katherine. Nhưng có một ký ức mà anh thật sự không thể xáo trộn, một trang trong cuộc hành trình mà anh không thể quay lại. Nếu anh phải hồi tưởng cảnh kinh khủng đó, cái… cảnh kinh tởm đó, anh sẽ phát điên mất. Vì anh đã phát điên vào ngày hôm đó, cái ngày cuối cùng đó, khi mà anh nhận ra sự nguyền rủa của riêng mình…

Stefan tựa vào cửa sổ, trán anh ấn vào sự mát lạnh của nó. Gia sư của anh cũng nói một câu khác: Ác quỷ sẽ không bao giờ tìm thấy sự yên bình. Đó có lẽ là sự chiến thắng, nhưng không bao giờ tìm thấy sự yên bình.

Vậy tại sao anh lại còn đến Fell's Church?

Anh đã hy vọng tìm thấy yên bình ở đây, nhưng không thể được. Anh sẽ không bao giờ được chấp nhận, anh không bao giờ được nghỉ ngơi. Bởi vì anh là một con ác quỷ.

Anh không thể thay đổi điều đó được.

Elena dậy sớm hơn bình thường vào sáng nay. Cô có thể nghe được dì Judith đang lượn qua lượn lại trong phòng cô, chuẩn bị nước tắm cho cô. Margaret vẫn đang ngủ, cuộn tròn lại như một con chuột nhỏ trên giường của cô bé. Elena bước ngang qua cánh cửa mở hờ của cô em gái một cách yên lặng và tiếp tục bước xuống hành lang để ra ngoài ngôi nhà.

Sáng nay không khí thật tươi mát và trong lành; cây mộc qua thì chỉ có mấy con chim giẻ cùi và chim sẻ thường thấy làm tổ trên đó thôi. Elena, đã đi ngủ với một cơn đau nhói đầu, ngửa

mặt cô lên bầu trời trong xanh và hít thở thật sâu.

Cô đã cảm thấy khá hơn ngày hôm qua rồi. Cô đã hứa là sẽ gặp Matt trước khi đến trường, và mặc dù cô không mong đợi điều đó cô vẫn chắc rằng mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Matt sống chỉ cách có hai con đường đến trường. Đó là một ngôi nhà cấu trúc đơn giản, như những ngôi nhà khác trên con đường, có lẽ ngoại trừ cái xích đu chỗ cổng đã hơi tồi tàn chút, lớp sơn tróc ra từng mảng. Matt đã đứng ở ngoài ngôi nhà rồi, và trong chốc lát, tim cô lại đập mạnh trước cái nhìn của cậu ấy như đã từng như vậy.

Cậu ấy đẹp trai. Không có gì phải nghi ngờ về điều đó. Không phải cái kiểu làm choáng váng, gần như là làm náo động – như vài người nào đó, nhưng là cái kiểu người Mỹ khỏe mạnh. Matt Honeycutt hoàn toàn là người Mỹ. Mái tóc vàng của cậu được cắt ngắn cho mùa bóng, và làn da cháy nắng vì làm việc ngoài trời trong nông trại của ông bà cậu. Đôi mắt xanh của cậu thành thật và ngay thẳng. Và chỉ trong ngày hôm nay, khi cậu giang vòng tay để ôm lấy cô một cách dịu dàng, đôi mắt đó có một chút u buồn.

"Em muốn vào nhà không?"

"Không đâu. Chúng ta đi thôi," Elena nói. Họ đi bên cạnh nhau mà không hề đụng chạm. Những hàng cây gỗ thích và cây óc chó đen xếp hàng trên con đường, và không khí vẫn còn sự tĩnh lặng của buổi sáng. Elena quan sát những ngón chân của mình trên vỉa hè ướt át, bất chợt cảm thấy không kiên định. Rốt cuộc cô không biết nên bắt đầu thế nào.

"Vậy em vẫn chưa kể với anh về nước Pháp," cậu ấy nói.

"Oh, nó rất tuyệt," Elena nói. Cô liếc nhìn qua phía cậu ấy. Cậu ấy cũng đang nhìn xuống vỉa hè. "Mọi thứ ở đó rất tuyệt," cô tiếp tục, cố gắng tạo thêm một chút nhiệt tình cho giọng nói. "Con người, thức ăn, mọi thứ, Chúng thật sự rất…" Giọng cô kéo dài ra, và cô bật cười một cách lo lắng.

"Yeah, anh biết. Tuyệt," cậu ấy kết thúc giúp cô. Cậu dừng lại và nhìn xuống đôi giày tennis mòn đế của mình. Elena nhận ra chúng từ năm ngoái. Gia đình Matt hiếm khi để mắt tới; có lẽ cậu không đủ khả năng mua giày mới. Cô ngước lên để tìm kiếm đôi mắt xanh kiên định đó đang nhìn cô.

"Em biết không, giờ em trông rất tuyệt đấy," cậu nói.

Elena mở miệng mất hết tinh thần, nhưng cậu ấy lại nói tiếp.

"Và anh đoán em có gì đó muốn nói với anh." Cô nhìn chằm chằm vào cậu, và cậu đang mỉm cười, một nụ cười buồn bã, không thành thật. Rồi cậu lại giang tay ra.

"Oh, Matt," cô nói, trong khi đang ôm cậu ấy thật chặt. Cô bước lùi lại để nhìn vào gương mặt cậu. "Matt, anh là người con trai tốt nhất mà em từng gặp. Em không xứng đáng với anh."

"Oh, vậy ra đó là lý do em đá anh," Matt nói khi họ bắt đầu bước tiếp. "Vì anh quá tốt đối với em. Anh nên nhận ra điều này sớm hơn."

Cô thúc vào tay cậu ấy. "Không, đó không phải lý do, và em cũng không đá anh. Chúng ta sẽ là bạn, được chứ?"

"Oh, chắc thế. Oh, chắc chắn rồi."

"Đó là bởi vì em vừa nhận ra mối quan hệ của chúng ta là gì." Cô ngừng lại, nhìn vào cậu một lần nữa. "Những người bạn tốt. Thành thật nhé, bây giờ, anh có thật sự nghĩ về em như vậy không?"

Cậu nhìn cô ấy, đảo mắt lên trời. "Anh có thể không trả lời không?" cậu nói. Khi mặt Elena xịu xuống, cậu thêm vào, "Điều này có liên quan gì đến anh chàng mới đến, phải không?"

"Không," Elena nói sau khi ấp úng một lúc, rồi nhanh chóng thêm vào, "Em thậm chí chưa từng gặp anh ta. Em không biết anh ta."

"Nhưng em đã muốn thế. Không, đừng nói ra." Cậu đặt một tay vòng quanh cô ấy và nhẹ nhàng xoay cô ấy lại."Đi nào, chúng ta đến trường thôi. Nếu còn thời gian, anh sẽ mua cho em một

cái bánh cam vòng."

Khi họ bước đi, có cái gì đó đập cánh trên cây óc chó phía trên họ. Matt huýt sáo và chỉ tay. "Nhìn nó kìa! Con quạ to nhất mà anh từng thấy."

Elena nhìn lên, nhưng nó đã bay đi rồi.

Trường học dạo này chỉ đơn thuần là nơi thuận tiện để cô xem lại kế hoạch của mình mà thôi.

Cô dậy sớm vào sáng nay và biết phải làm gì. Và hôm nay cô đã thu thập nhiều thông tin như cô có thể về Stefan Salvatore. Điều này không khó, bởi vì mọi người ở Robert E. Lee đang nói về anh ta.

Có một thông tin chung là anh ta có cãi vã với thư ký về việc nhập học ngày hôm qua. Và hôm nay anh ta bị gọi lên văn phòng hiệu trưởng. Có gì đó về hồ sơ của anh ta. Nhưng hiệu trưởng trả anh ta về lớp học (sau đó, có tin đồn là có một cuộc điện thoại đường dài đến Rome – hay là Washington ?), và giờ thì mọi chuyện có vẻ đã được giải quyết rồi. Một cách chính thức, ít nhất là vậy.

Khi Elena đến lớp học Lịch sử Châu Âu chiều hôm đó, cô được chào đón bởi một tiếng huýt sáo thấp trong hội trường. Dick Carter và Tyler Smallwood đang là cà ở đó. Một cặp ngớ ngẩn ngoại hạng, cô nghĩ, lờ đi tiếng huýt sáo và cái nhìn chằm chằm của họ. Họ nghĩ rằng dụng cụ và sự an toàn khi ở trong đội bóng trường khiến họ hấp dẫn. Cô liếc qua họ khi cô đang lang thang ở hành lang, tô lại son môi và đánh lại một ít phấn. Cô đã đưa cho Bonnie những lời chỉ dẫn đặc biệt của cô, và kế hoạch đã sẵn sàng để đưa vào sử dụng ngay khi Stefan xuất hiện. Chiếc gương nhỏ trên hộp phấn cho cô một tầm nhìn tuyệt vời về hành lang sau lưng cô.

Nhưng, không biết làm sao mà cô vẫn lỡ mất là anh đang đến. Anh đột ngột xuất hiện bên cạnh cô, cô gập hộp phấn lại ngay khi

anh bước qua. Cô định chặn anh lại, nhưng có gì đó xảy ra trước khi cô kịp làm. Stefan căng thẳng – hay, ít nhất, có cái gì đó về anh có vẻ luôn thận trọng trong mọi lúc. Chỉ là Dick và Tyler đang đứng trước cửa phòng học lịch sử. Chắn ngang đường đi.

Những tên ngớ ngẩn tầm cỡ thế giới, Elena nghĩ. Nổi đóa, cô liếc họ qua vai của Stefan.

Họ đang thưởng thức trò chơi, ngồi thườn thượt chỗ cửa ra vào, giả vờ rằng họ hoàn toàn không thấy Stefan đang đứng đó.

"Xin lỗi." Vẫn cùng một tông nói chuyện anh ta đã dùng với thầy dạy sử. Im lặng, khách quan.

Dick và Tyler nhìn nhau, rồi quay lại, như thể đang nghe những giọng nói của linh hồn.

"Scoozi?" Tyler nói bằng giọng the thé. "Scoozi me? Me scoozi? Jacuzzi?" Cả hai phá ra cười.

Elena quan sát những bắp thịt đang căng ra dưới chiếc áo thun phía trước cô. Điều này hoàn toàn không công bằng; cả hai người họ đều cao hơn Stefan, và Tyler thì to con gấp đôi.

"Có chuyện gì ở đây à?" Elena cũng giật mình như những tên con trai kia khi nghe giọng nói mới sau lưng cô. Cô quay lại để nhìn Matt. Đôi mắt xanh của cậu ấy thật cứng rắn.

Elena cắn môi tạo thành một nụ cười khi Tyler và Dick di chuyển một cách chậm chạp, bực bội ra khỏi đường đi. Đúng là Matt chín chắn, cô nghĩ. Nhưng giờ Matt chín chắn đang đi vào lớp bên cạnh Stefan, và cô bị bỏ lại phía sau họ, nhìn chằm chằm vào những cái lưng của hai chiếc áo thun.

Khi họ ngồi xuống, cô trượt đến chiếc bàn phía sau Stefan, nơi cô có thể quan sát anh mà không bị quan sát ngược lại. Kế hoạch của cô phải đợi đến sau lớp học rồi.

Matt bối rối nắm tay trong túi quần của mình điều đó có nghĩa là cậu ấy có gì đó muốn nói.

"Uh, hey," cậu ấy cuối cùng cũng bắt đầu, một cách không thoải mái. "Những cậu đó, cậu biết rồi đấy…"

Stefan bật cười. Đó là một âm thanh chua xót. "Tôi là ai mà đánh giá chứ?" Có nhiều cảm xúc hơn trong giọng nói của anh ta hơn là Elena từng nghe trước đó, thậm chí cả khi anh ta nói chuyện với Thầy Tanner. Và cảm xúc này rõ ràng là không vui rồi. "Dù gì, chả lý gì mà tôi lại được chào đón ở đây cả." Anh ta kết thúc, hầu như là nói với chính mình.

"Tại sao cậu không được chào đón ở đây?" Matt nhìn chằm chằm vào Stefan; giờ thì quai hàm cậu ấy bạnh ra với quyết định.

"Nghe này," cậu ấy nói. "Cậu đã nói về bóng bầu dục trong ngày hôm qua. Ừ thì, ngôi sao về kỹ thuật (hậu vệ) của bọn tôi bị rách dây chằng vào chiều hôm qua, và bọn tôi cần người thay thế. Buổi thử là vào chiều nay. Cậu nghĩ sao?"

"Tôi?" Stefan có vẻ như bất chợt phòng thủ. "À… tôi không nghĩ là mình có thể."

"Cậu có thể chạy không?"

"Có thể --?" Stefan quay nữa người về phía Matt, và Elena có thể thấy nỗi đau ẩn sau nụ cười trên môi anh ta. "Được chứ."

"Cậu có thể bắt bóng không?"

"Được."

"Đó là tất cả những gì một hậu vệ phải làm. Tôi là tiền vệ. Nếu cậu có thể bắt thứ tôi ném và chạy với nó, cậu có thể chơi."

"Tôi hiểu." Stefan gần như thật sự nở một nụ cười, và mặc dù miệng của Matt thì nghiêm túc nhưng đôi mắt xanh của cậu thì đang nhảy múa. Ngạc nhiên về bản thân, Elena nhận ra là cô đang ghen tỵ. Đó là sự ấm áp của hai tên con trai hoàn toàn không cho cô xen vào.

Nhưng lát sau nụ cười của Stefan biến mất. Anh ta nói với thái độ xa cách, "Cám ơn cậu… nhưng không. Tôi có những sự giao phó khác rồi."

Ngay lúc đó, Bonnie và Caroline bước vào và lớp học bắt đầu.

Từ đầu đến cuối buổi đều là bài giảng của thầy Tanner về Châu Âu.

Elena lặp lại với bản thân, "Xin chào. Mình là Elena Gilbert. Mình trong Ủy ban chào đón học sinh năm cuối, và mình được phân công để hướng dẫn bạn một vòng quanh trường. Giờ thì, nếu bạn không muốn mình gặp rắc rối, bạn sẽ để mình làm công việc của mình chứ?" Từ cuối với đôi mắt đăm chiêu, mở to – nhưng chỉ khi anh ta trông có vẻ anh ta có thể cố thoát khỏi vụ này. Điều đó giống như là ngu ngốc đến mức không thể hiểu được. Anh ta là một kẻ non nớt cho những thiếu nữ cần được giải thoát.

Đi được nửa đường vào lớp, cô bạn ngồi bên phải cô đẩy cho cô một tờ giấy nhắn. Elena mở nó ra và nhận ra nét chữ tròn trĩnh trẻ con của Bonnie. Trong đó viết: "Mình sẽ giữ C. xa nhất mình có thể. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Nó có hiệu quả không???"

Elena nhìn lên và thấy Bonnie vặn vẹo trên chỗ ngồi ở hàng trước. Elena chỉ vào tờ giấy và lắc đầu, nói to, "Sau buổi học nhé."

Gần như là cả thế kỷ cho đến khi Tanner đưa ra vài chỉ dẫn cuối cùng về bài báo cáo miệng và giải tán lớp. Rồi mọi người bật lên cùng một lúc. Đi nào, Elena nghĩ, và với trái tim đang đập thình thịch, cô ấy bước ngang qua đến chỗ của Stefan, chặn lối đi giữa các hàng ghế để anh không thể bước vòng qua cô.

Giống như Dick và Tyler vậy, cô nghĩ, cảm thấy muốn bật cười không thể tả. Cô nhìn lên và nhận thấy đôi mắt cô đang ngang tầm với đôi môi anh ta.

Đầu óc cô trở nên trống rỗng. Cô đang định nói gì thế nhỉ? Cô mở miệng, và không biết tại sao mà những từ ngữ mà cô tập trước đó đều rối tung lên. "Chào, mình là Elena Gilbert, và mình từ Ủy ban Chào đón học sinh năm cuối và mình được phân công…"

"Tôi xin lỗi; tôi không có thời gian." Trong vòng một phút, cô không thể tin được là anh ta đang nói anh ta thậm chí không có cô cơ hội để kết thúc ý của mình. Miệng cô tiếp tục.

"…hướng dẫn bạn một vòng quanh trường…"

"Tôi xin lỗi; tôi không thể. Tôi phải – đến buổi thử cho đội bóng bầu dục." Stefan quay qua Matt, người đang đứng ngỡ ngàng. "Cậu nói là buổi thử ngay sau giờ học, phải không?"

"Phải," Matt nói chậm rãi. "Nhưng – "

"Vậy tôi tốt hơn là đi ngay thôi. Cậu có thể chỉ đường cho tôi chứ."

Matt nhìn Elena như là cậu không giúp được gì, rồi gật đầu. "Ừm… chắc chắn rồi. Đi nào."

Cậu ấy liếc nhìn về phía sau khi họ rời đi. Còn Stefan thì không.

Elena nhận ra bản thân đang nhìn quanh vào vòng tròn những kẻ đang theo dõi hiếu kỳ, bao gồm cả Caroline, người đang công khai cười một nụ cười điệu. Elena cảm thấy cơ thể mình tê đi và một sự căng ra trong ngực cô. Cô không thể đứng đây thêm một giây phút nào nữa. Cô quay lại và bước đi nhanh hết sức để khỏi lớp học.

Chương 4

Ngay lúc Elena chạm vào tủ khóa của cô, sự tê liệt đang qua đi và cục tức trong cổ họng cô đang cố tan ra thành nước mắt. Nhưng cô không thể khóc ở trường học, cô tự nhủ, cô sẽ không khóc. Sau khi đóng tủ khóa lại, cô hướng thẳng ra lối đi chính.

Ngày thứ hai liên tiếp, cô lại về nhà ngay sau khi tiếng chuông cuối vang lên, và lại một mình. Cô không thể đối mặt với dì Judith được. Nhưng khi Elena về đến nhà, xe của dì Judith không thấy trên lối để xe; dì ấy và Margaret hẳn là đã đi đến siêu thị rồi. Ngôi nhà vẫn còn tĩnh lặng và yên bình lúc cô vào nhà.

Cô vui vì sự tĩnh lặng đó; ngay lúc này cô chỉ muốn ở một mình thôi. Nhưng, mặt khác, cô không biết chính xác phải làm gì với bản thân đây.

Giờ đây khi cuối cùng cô cũng được phép khóc, cô nhận ra rằng nước mắt không trào ra. Cô thả cái balo lọt thỏm xuống sàn trước hành lang và đi chầm chậm vào phòng khách.

Đó là một căn phòng rộng rãi và nguy nga, phần duy nhất trong ngôi nhà bên cạnh phòng ngủ của Elena thuộc về cấu trúc nguyên thủy của nó. Ngôi nhà đầu tiên được xây trước năm 1861, và gần như hoàn toàn bị đốt cháy trong cuộc nội chiến. Tất cả những gì cứu được chính là căn phòng này, với một cái lò sưởi được trang trí công phu với đường gờ hình xoắn ốc, và một phòng ngủ to nằm ở phía trên. Cụ ông của bố Elena đã xây mới ngôi nhà, và nhà Gilbert đã sống ở đây kể từ đó.

Elena quay qua nhìn ra ngoài qua cái cửa sổ lớn nối từ sàn đến trần nhà luôn. Kính cửa đã cũ đến nỗi chúng dày và mờ, và mọi thứ bên ngoài thật méo mó, trông hơi chệnh choạng. Cô nhớ lần đầu tiên bố con chỉ cho cô thấy cái cửa kính cũ kỹ lượn sóng đó, khi mà cô còn nhỏ hơn Margaret bây giờ nữa.

Cổ họng cô lại căng ra trở lại, nhưng nước mắt vẫn không chảy ra. Mọi thứ bên trong cô thật mâu thuẫn. Cô không muốn

kết bạn mà, và cô hãy còn cô đơn đau đớn. Cô muốn suy nghĩ, nhưng giờ cô đang cố để nghĩ, những suy nghĩ của cô cứ lảng tránh cô như con chuột chạy trốn khỏi con cú trắng vậy.

Con cú màu trắng… chim săn mồi… động vật ăn thịt… quạ, cô nghĩ. "Con quạ to nhất mà anh từng thấy đấy," Matt đã nói thế.

Mắt cô lại cay xè rồi. Matt tội nghiệp. Cô đã làm tổn thương cậu ấy, nhưng cậu ấy vẫn quá tốt đối với việc đó. Cậu ấy thậm chí còn đối xử tốt với Stefan nữa chứ.

Stefan. Tim cô đánh thịch một cái, đau đớn, ép hai dòng nước mắt nóng hổi trào ra khỏi mắt cô. Đó, cuối cùng cô cũng khóc được. Cô đang khóc vì cơn giận dữ, sự nhục nhã và tâm trạng thất vọng – và còn gì nữa nhỉ?

Hôm nay cô thật sự đánh mất thứ gì? Thật sự cô cảm thấy gì về người lạ mặt đó, Stefan Salvatore đó? Anh ta là một sự thách thức, phải, và điều đó khiến anh ta khác biệt, thú vị. Stefan thật kỳ lạ… lý thú.

Buồn cười thật, đó là những gì mà những chàng trai đôi khi nói về con người Elena. Và sau khi cô nghe từ họ, hay từ chị em hay bạn bè của họ, họ đã bối rối thế nào trước khi đi chơi với cô, bàn tay họ đã đẫm mồ hôi và lòng họ hồi hộp đến mức nào. Elena luôn xem những chuyện đó như một trò cười. Chưa từng có anh chàng nào khiến cô bối rối cả.

Nhưng hôm nay khi cô nói chuyện với Stefan, tim cô đập như chạy đua ấy, còn hai đầu gối thì yếu đuối. Hai lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Và dạ dày cô không hồi hộp gì cả - mà nó như người mất trí ấy.

Cô thích chàng trai này vì anh ta khiến cô cảm thấy bối rối? Đó không phải là một lý do hay đâu, Elena, cô tự nhủ với bản thân. Thực tế, đó là một lý do rất tệ.

Nhưng đó cũng là nói suông mà thôi. Khuôn miệng như được chạm trổ ấy khiến đầu gối của cô trở nên yếu đuối với thứ gì đó hoàn toàn khác hẳn với sự bối rối. Và mái tóc màu đen như đêm

tối ấy – những ngón tay cô đã rất mong muốn được lùa vào mái tóc êm mượt ấy. Thân hình vạm vỡ, uyển chuyển đó, đôi chân dài đó… và giọng nói đó. Chính giọng nói đó hôm qua đã khiến cô quyết định, khiến cô thật sự quyết tâm phải có anh ta. Giọng anh ta thật điềm tĩnh và khinh khỉnh khi nói chuyện với thầy Tanner, nhưng lại hấp dẫn một cách kỳ lạ. Cô tự hỏi khi màn đêm buông, liệu giọng nói đó có quay lại bên cô không, và sẽ như thế nào nếu giọng nói đó gọi tên cô, thì thầm tên cô…

"Elena!"

Elena bật dậy, ảo ảnh của cô vỡ tan. Nhưng không phải Stefan Savaltore gọi cô, mà là dì Judith đang huyên náo ở cửa trước.

"Elena? Elena!" và đó là Margaret, giọng cô bé lanh lảnh và ríu rít. "Chị ở nhà hả?"

Sự khổ sở lại trào lên trong người Elena, và cô liếc nhìn quanh bếp.

Cô không thể đối mặt với những câu hỏi lo lắng của dì cô hay sự hân hoan ngây thơ của Margaret ngay lúc này. Cô quyết định chớp nhoáng và trượt một cách im lặng về phía cửa sau ngay khi cửa trước đóng lại. Sau khi đóng cổng sau và đi qua khoảng sân, cô do dự. Cô không muốn đến chỗ bất cứ ai mà cô biết. Nhưng đi đâu để cô có thể ở một mình đây?

Câu trả lời đến gần như ngay tức khắc. Dĩ nhiên rồi. Cô sẽ đến thăm bố và mẹ.

Đó là một đường đi khá dài, gần như là đến bìa thị trấn, nhưng hơn ba năm qua Elena đã quen rồi. Cô băng ngang qua cầu Wickery và leo lên đồi, vượt qua cái nhà thờ đổ nát, và rồi sau đó đi xuống thung lũng nhỏ bên dưới.

Phần này của nghĩa địa được giữ gìn tốt; nó là phần cũ kỹ được công nhận là còn khá hoang sơ. Đây, cỏ được dọn dẹp gọn gàng, và những bó hoa nổi bật những sắc màu sáng chói. Elena ngồi xuống bên cạnh tấm bia bằng đá cẩm thạch lớn với chữ "Gilbert" được khắc ở phía trước.

"Chào mẹ. Chào bố," cô thầm thì. Cô cúi người đặt bó hoa bóng nước màu tím mà cô đã hái trên đường xuống trước hàng chữ ghi. Rồi cô bắt chéo chân và ngồi xuống.

Cô hay đến đây sau tai nạn đó. Margaret chỉ từng bị đụng xe một lần; và cô bé không thật sự nhớ đến chuyện đó. Nhưng Elena thì nhớ. Giờ đây cô để tâm trí mình lướt qua những ký ức, và cổ họng cô như nghẹn lại, và nước mắt tuôn ra dễ dàng hơn. Cô vẫn còn nhớ họ rất nhiều. Mẹ, còn quá trẻ và xinh đẹp, và bố, với nụ cười đến nhíu cả mắt.

Cô thật may mắn khi có dì Judith, dĩ nhiên rồi. Không phải người dì nào cũng bỏ công việc của mình và chuyển về một thị trấn nhỏ để chăm sóc hai đứa cháu mồ côi. Và Robert, vị hôn phu của dì Judith, giống một người cha kế với Margaret hơn là một chú dượng.

Nhưng Elena vẫn nhớ bố mẹ mình. Đôi khi, ngay sau đám tang, cô hay ra ngoài này để nổi cơn thịnh nộ với họ, nổi giận với họ vì đã quá ngu ngốc khi để bị chết. Đó là khi cô không biết rõ về dì Judith lắm, và cảm thấy cô chẳng thuộc về nơi nào trên trái đất này cả.

Giờ đây cô thuộc về nơi nào? Cô tự hỏi. Câu trả lời dễ dàng là, nơi đây, ở Fell's Church, nơi mà cô đã sống cả đời. Nhưng sau đó câu trả lời dễ dàng này lại có vẻ như sai. Ngay sau đó cô cảm thấy hẳn phải có thứ gì đó khác ngoài kia dành cho cô, nơi mà cô sẽ nhận thấy ngay lập tức và gọi là nhà.

Một cái bóng đổ lên người cô, và cô nhìn lên, giật mình hoảng hốt. Trong chốc lát, hai hình dáng đứng trước cô thật xa lạ, không quen thuộc, đe dọa một cách mơ hồ. Cô nhìn chằm chằm, đông cứng người lại.

"Elena," hình dáng nhỏ hơn nói rối rít, tay chống hông, "đôi khi mình lo lắng cho cậu, thật đấy."

Elena chớp mắt, và sau đó cười nhanh. Đó là Bonnie và Meredith. "Người ta phải làm gì để có chút riêng tư ở nơi này

chứ?" cô nói khi họ đã ngồi xuống.

"Nói bọn tớ biến đi," Meredith đề nghị, nhưng Elena chỉ nhún vai. Meredith và Bonnie đã hay ra đây tìm cô trong những tháng sau tai nạn. Bất chợt, cô cảm thấy vui vì điều đó, và biết ơn cả hai người họ. Nếu không có nơi nào khác, cô thuộc về những người bạn đã chăm sóc cho cô. Cô không quan tâm họ có biết cô đang khóc không, và cô nhận miếng khăn giấy nhàu nát mà Bonnie đưa cho cô và lau mắt mình. Ba người họ ngồi bên nhau trong im lặng như thế trong một lúc, ngắm làn gió thổi tung những cành của cây sồi chỗ cổng nghĩa trang.

"Mình rất tiếc về những gì đã xảy ra," cuối cùng Bonnie lên tiếng, với giọng nhẹ nhàng. "Điều đó thật sự rất kinh khủng."

"Và tên đệm của cậu là 'Tact,' (tinh tế)" Meredith nói. "Nó không thể tệ thế đâu, Elena."

"Cậu đã không ở đó." Elena cảm thấy toàn thân lại nóng rực khi nhớ lại việc đó. "Thật kinh khủng. Nhưng mình không còn quan tâm đến nữa," cô thêm vào một cách dứt khoát, bướng bỉnh. " Mình kết thúc với anh ta rồi. Mình không còn muốn anh ta nữa."

"Elena!"

"Mình không muốn nữa, Bonnie. Anh ta rõ ràng là nghĩ rằng anh ta quá tốt đối với… với người Mỹ. Nên anh ta chỉ cần dùng những cái mắt kính được thiết kế riêng đó và…"

Có những tiếng cười khịt mũi từ hai cô bạn. Elena quẹt mũi và lắc đầu. "Nên," cô nói với Bonnie, cố gắng thay đổi đề tài, "ít nhất hôm nay tâm trạng thầy Tanner có vẻ tốt hơn."

Bonnie trông như bị hành hình ấy. "Cậu có biết là ông ấy khiến mình là người đăng ký sớm nhất lên thuyết trình miệng không? Mặc dù, mình không quan tâm; mình sẽ thuyết trình về những tu sĩ, và…"

"Về gì?"

"Những - tu – sĩ. Những ông già quái gỡ đã xây dựng

Stonehenge và làm phép thuật và mấy trò bịp ở nước Anh cổ đại. Mình có xuất thân từ họ, và đó là lý do tại sao mình là một bà đồng."

Meredith khịt mũi, nhưng Elena thì cau mày nhìn vào lá cỏ mà cô đang cuộn quanh những ngón tay của mình. "Bonnie, hôm qua cậu có thật sự nhìn thấy gì đó trong lòng bàn tay mình không?" cô đột ngột hỏi.

Bonnie ngập ngừng. "Mình không biết," cuối cùng cô lên tiếng. "Mình – mình nghĩ là mình có thấy. Nhưng đôi khi sự tưởng tượng của mình biến đi đâu mất."

"Cậu ấy biết cậu ở đây," Meredith thình lình lên tiếng. "Mình đã nghĩ là nên tìm ở tiệm cà phê xem sao, nhưng Bonnie nói, 'Cậu ấy đang ở nghĩa trang.'"

"Mình đã nói thế à?" Bonnie trông hơi ngạc nhiên nhưng lại ấn tượng. "Well, mấy cậu thấy đó. Bà mình ở Edinburgh có khả năng tiên tri và mình cũng thế. Nó luôn được truyền từ đời này qua đời khác."

"Và cậu có xuất thân từ những tu sĩ," Meredith nói một cách nghiêm nghị.

"Well, thật đó! Ở Scotland người ta vẫn giữ gìn những truyền thống cũ. Mình không tin vài việc mà bà mình hay làm. Bà ấy biết cách tìm ra cậu sẽ kết hôn với ai hay khi nào thì cậu chết. Bà nói với mình là mình sẽ chết sớm đấy."

"Bonnie!"

"Bà đã nói thế đấy. Mình sẽ vẫn trẻ trung và xinh đẹp khi nằm trong quan tài. Mấy cậu không nghĩ thế là lãng mạn sao?"

"Không, mình không nghĩ thế. Mình nghĩ điều đó thật kinh tởm," Elena nói. Bóng tối đã trải dài hơn rồi, và cơn gió giờ đây cũng kéo theo một cơn ớn lạnh.

"Vậy cậu sẽ kết hôn với ai thế, Bonnie?" Meredith khéo léo hỏi.

"Mình không biết nữa. Bà mình có nói với mình nghi thức để

tìm ra điều đó, nhưng mình chưa bao giờ thử cả. Dĩ nhiên là "—Bonnie làm bộ dạng tinh vi—" anh ấy phải cực kỳ giàu có và thật điển trai. Như người lạ đen tối bí ẩn của chúng ta, ví dụ thế. Thật cá biệt nếu không ai khác muốn có anh ấy." Cô ném một cái liếc mắt tinh quái về phía Elena.

Elena không mắc bẫy. "Thế Tyler Smallwood thì sao?" cô thì thầm một cách ngây thơ. "Bố cậu ta chắc chắn là đủ gọi là giàu có đấy."

" Và cậu ta trông cũng không tệ," Meredith nghiêm nghị đồng ý. "Đó là khi, dĩ nhiên, nếu cậu là người yêu thích thú vật. Tất cả những cái răng trắng to đùng đó."

Các cô gái nhìn nhau và cùng lúc phá ra cười lớn. Bonnie ném một nắm cỏ về phía Meredith, Meredith phủi chúng đi và ném một cây bồ công anh về phía cô ấy. Đâu đó giữa lúc ấy, Elena nhận ra rằng cô đã thấy ổn rồi. Cô lại là chính mình rồi, không lạc lối, không phải một người lạ, chỉ là Elena Gilbert, nữ hoàng của trường Robert E. Lee. Cô kéo dây ribbon màu mơ ra khỏi tóc mình và lắc tóc tung tự do trên gương mặt cô.

"Mình vừa quyết định là sẽ làm gì với bài báo cáo miệng rồi," cô nói, nhìn Bonnie đang nhíu mày vuốt mấy cọng cỏ ra khỏi tóc cô.

"Gì chứ?" Meredith hỏi.

Elena ngước cằm lên nhìn vào bầu trời màu đỏ tím phía trên ngọn đồi. Cô hít một hơi tư lự và để sự tò mò dâng lên trong một lúc. Rồi cô nói thật điềm tĩnh, " Thời Kỳ Phục Hưng của Ý."

Bonnie và Meredith nhìm chằm chằm vào cô, rồi nhìn nhau và lại cùng phá ra cười thật to.

"Aha," Meredith nói khi họ đã hồi phục lại. "Vậy là con hổ đã quay trở lại."

Elena ném cho cô ấy một cái nhe răng cười hung dữ. Sự tự tin đã từng bị lay chuyển của cô giờ đã trở lại.

Mặc dù cô không tự mình hiểu rõ nó, nhưng cô biết một điều

mới: Cô sẽ không để Stefan Savaltore sống sót mà thoát khỏi cô.

"Được rồi," cô nhanh nhẹn lên tiếng. "Giờ thì, nghe này, cả hai cậu. Không một ai khác được biết đến chuyện này, hoặc là mình sẽ trở thành trò cười cho cả trường. Và Caroline thì thích bất cứ lý do gì khiến mình trở nên lố bịch. Nhưng mình vẫn muốn có anh ta, và mình sẽ có anh ta. Mình vẫn chưa biết phải làm thế nào, nhưng mình sẽ làm. Tuy nhiên, cho đến khi mình lên kế hoạch xong, chúng ta sẽ tỏ ra hờ hững với anh ta."

"Oh, chúng ta á?"

"Phải, chúng ta. Cậu không thể có anh ta được, Bonnie; anh ta là của mình. Và mình phải hoàn toàn có thể tin tưởng ở cậu."

"Đợi một chút," Meredith nói, một tia sáng lóe lên trong mắt cô ấy. Cô tháo cái huy hiệu cài áo ra khỏi áo khoác, nắm nó lên ngón tay cái, chích nhanh một cái. "Bonnie, đưa tay đây."

"Tại sao?" Bonnie nói, nhìn vào cái ghim cài một cách nghi ngờ.

"Bởi vì mình sẽ cưới cậu. Sao phải suy nghĩ chứ, ngốc ạ?"

"Nhưng—nhưng—Oh, được rồi. Ow!"

"Tới cậu, Elena." Meredith chích mạnh vào ngón cái của Elena, và sau đó nặn ra một giọt máu. "Giờ thì," cô ấy tiếp tục, nhìn hai người bạn với đôi mắt đen lấp lánh, " chúng ta cùng ấn ngón tay cái lại với nhau và thề. Đặc biệt là cậu đấy, Bonnie. Thề rằng sẽ giữ bí mật này và làm bất cứ điều gì Elena yêu cầu trong mối quan hệ với Stefan."

"Coi nào, thề bằng máu nguy hiểm lắm," Bonnie phản đối một cách nghiêm túc. "Điều đó có nghĩa là cậu sẽ phải gắn chặt với lời thề của mình dù bất cứ chuyện gì xảy ra, bất cứ chuyện gì đấy, Meredith."

"Mình biết," Meredith nói một cách kiên định. "Đó là lý do tại sao mình kêu cậu làm thế. Mình còn nhớ chuyện gì đã xảy ra với Micheal Martin."

Bonnie làm vẻ mặt buồn phiền. "Đó là nhiều năm trước rồi, và

dù gì thì bọn mình cũng chia tay ngay sau đó—Oh, được rồi. Mình sẽ thề." Nhắm mắt lại, cô ấy nói, "Mình thề là sẽ giữ bí mật này và làm bất cứ điều gì mà Elena yêu cầu về Stefan."

Meredith lặp lại lời thề. Và Elena, nhìn chằm chằm vào mấy cái bóng nhợt nhạt của các ngón tay cái chụm lại với nhau trong bóng chiều chạng vạng, hít một hơi sâu và nhẹ nhàng nói, "Và mình thề sẽ không ngừng lại cho đến khi anh ta thuộc về mình."

Một cơn gió lạnh thổi qua nghĩa trang, thổi tung của các cô gái và làm mấy chiếc lá khô dập dờn trên mặt đất. Bonnie há hốc miệng và kéo tay lại, và họ nhìn ra xung quanh, rồi cười khúc khích một cách hồi hộp.

"Trời tối rồi," Elena nói trong ngạc nhiên.

"Tốt hơn là bọn mình nên về nhà thôi," Meredith nói, cài lại cái ghim cài của mình lúc cô đứng dậy. Bonnie cũng đứng dậy rồi, đặt ngón tay trỏ vào miệng.

"Tạm biệt," Elena nhẹ nhàng nói, đối diện với tấm bia đá. Những bông hoa tím chỉ còn là một vết mờ trên mặt đất. Cô nhặt cái ribbon màu mơ nằm bên cạnh chúng, quay lại, và gật đầu với Bonnie và Meredith. "Chúng ta đi thôi."

Họ hướng qua ngọn đồi đến chỗ nhà thờ đổ nát trong im lặng. Lời thề bằng máu vừa rồi khiến họ thấy một cảm giác uy nghiêm, và khi họ đi ngang nơi nhà thờ đổ nát Bonnie rùng mình. Khi ánh mặt trời lặn, nhiệt độ cũng giảm đi nhanh chóng, và gió thì mạnh hơn. Từng tiếng lào xào khi gió lướt qua đám cỏ và làm cây sồi cổ thụ lắc mấy cái lá đu đưa của nó.

"Mình thấy rét quá," Elena nói, dừng lại một lúc chỗ cái lỗ đen đã từng là cửa nhà thờ và nhìn xuống cảnh vật phía dưới.

Trăng vẫn chưa lên, và cô chỉ có thể nhìn thấy bãi nghĩa địa cũ và cầu Wickery phía trên nó. Bãi nghĩa địa cũ được lập nên từ thời Nội chiến, và rất nhiều bia mộ được khắc tên các binh lính trên đó. Trông nó hoang dã; những bụi gai và cỏ dại cao mọc trên các ngôi mộ, và những dây thường xuân quấn quanh các

phiến đá granite đổ nát. Elena chưa bao giờ thích chúng.

"Nó trông rất khác, phải không? Ý mình là, trong bóng tối ấy." cô nói một cách do dự. Cô không biết diễn tả thế nào về điều cô thật sự muốn đề cập đến, và nó không phải nơi để sống.

"Bọn mình có thể đi đường vòng," Meredith nói. "Nhưng như thế có nghĩa là phải thêm hai mươi phút đi bộ nữa."

"Mình không để ý có đi đường này không," Bonnie nói, nuốt xuống khó khăn. "Mình luôn nói là mình muốn được mai táng ở đó mà, trong một ngôi mộ cũ."

"Cậu thôi nói về vụ mai táng đi!" Elena ngắt lời, và bắt đầu đi xuống đồi. Nhưng càng đi xa xuống đoạn đường mòn hẹp, cô lại càng cảm thấy không thoải mái. Cô đi chậm lại cho đến khi Bonnie và Meredith bắt kịp cô. Khi họ đến gần cái bia mộ đầu tiên, tim cô bắt đầu đập nhanh. Cô cố lờ nó đi, nhưng mà cô nhận thấy làn da mình ngứa ran và tay cô nổi hết da gà. Giữa những cơn gió lạnh, mọi âm thanh có vẻ bị phóng to đến khó chịu; tiếng lạo xạo của chân họ khi bước đi trên con đường mòn đầy lá khô phủ nghe thật chói tay.

Cái nhà thờ đổ nát giờ đây chỉ còn là một cái bóng màu đen phía sau họ. Con đường mòn nhỏ hẹp dẫn qua giữa những tấm bia mộ cũ kỹ, nhiều cái còn cao hơn cả Meredith. Đủ lớn để vật gì đó có thể nấp phía sau, Elena không dễ gì để nghĩ thế. Một vài viên đá lăng mộ tự suy tàn, trông giống như ai đó với tiểu thiên sứ trông như một đứa bé, ngoại trừ cái đầu rơi ra và nằm cẩn thận bên cái thân thể của nó. Đôi mắt bằng đá granite mở to của cái đầu trống rỗng. Elena không thể nhìn đi chỗ khác được, tim cô bắt đầu đập thình thịch.

"Sao chúng ta dừng lại?" Meredith nói.

"Mình chỉ… Mình xin lỗi," Elena thì thầm, nhưng khi cô ép bản thân phải quay đi ngay lập tức cô đông cứng lại. "Bonnie?" cô nói. "Bonnie, sao vậy?"

Bonnie đang nhìn chằm chằm thẳng về phía bãi nghĩa địa, môi

cô rời ra, đôi mắt mở to và trống rỗng như bức tượng tiểu thiên sứ. Nỗi sợ hãi dâng lên trong dạ dày Elena. "Bonnie, thôi đi. Ngừng lại đi! Không vui gì đâu."

Bonnie không trả lời.

"Bonnie!" Meredith nói. Cô và Elena nhìn nhau, và bất thình lình Elena biết cô ấy (Bonnie) đã biến mất. Cô lao đi xuống con đường mòn, nhưng một giọng nói xa lạ vang lên sau lưng cô, và cô thình lình quay đầu lại.

"Elena," giọng nói lên tiếng. Đó không phải là giọng của Bonnie, nhưng nó đến từ miệng của Bonnie. Tái nhợt đi trong bóng tối, Bonnie vẫn nhìn chằm chằm về phía nghĩa địa. Không có sự biểu cảm nào trên mặt cô cả.

"Elena," giọng nói lại vang lên, và thêm vào đó, đầu Bonnie quay về phía cô, "có ai đó đang đợi cô ngoài đó."

Elena không hề nhận thứ được chuyện gì xảy ra trong vòng vài phút kế tiếp. Thứ gì đó có vẻ đang di chuyển nhanh giữa những hình dạng tròn tối tăm của những tấm bia mộ, di chuyển và trồi dậy giữa chúng. Elena hét lên và Meredith khóc thét, và sau đó cả hai người họ bỏ chạy, và Bonnie cũng bỏ chạy với họ, cũng đang la hét nữa.

Elena chạy uỳnh uỵch xuống con đường mòn nhỏ hẹp, sẩy chân trên mấy hòn đá và bụi rễ cỏ. Bonnie đang hổn hển thở phía sau lưng cô, và Meredith, Meredith điềm tĩnh và cao ngạo, đang thở dồn dập dữ dội. Đột nhiên có một tiếng va đập và tiếng rít chỗ cây sồi phía trên họ, và Elena nhận ra rằng mình có thể chạy nhanh hơn nữa.

"Có gì đó phía sau chúng ta," Bonnie khóc nức nở. "Oh, Chúa ơi, chuyện gì xảy ra vậy?"

"Đến chỗ cây cầu mau," Elena thở hổn hển mặc cho lửa bùng lên trong phổi cô. Cô không biết tại sao, nhưng cô cảm thấy họ phải đến được đó. "Đừng ngừng lại, Bonnie! Đừng nhìn ra phía sau cậu!" Cô tóm lấy tay áo cô bạn và kéo cô đi.

"Mình không làm được," Bonnie thổn thức, giữ chặt lấy bên xường của mình, chân bước loạng choạng.
"Được, cậu có thể mà," Elena cằn nhằn, lại chộp lấy tay áo của Bonnie và ép cô phải di chuyển. "Đi nào. Đi nào!"

Cô nhìn thấy tia sáng màu bạc của dòng nước phía trước họ. Và có khoảng trống giữa những cây sồi, và cây cầu ở ngay phía trên chúng. Đôi chân Elena nghiêng ngả và hơi thở của cô huýt sáo trong cuống họng, nhưng cô sẽ không để mình tụt lại phía sau. Giờ thì cô có thể nhìn thấy những tấm ván gỗ của chân cầu rồi. Cây cầu còn cách hai mươi feet so với bọn cô, cách mười feet, rồi năm feet.

"Chúng ta làm được rồi," Meredith nói hổn hển, chân dậm lên tấm gỗ.

"Đừng dừng lại! Qua phía bên kia cái đã!"

Cây cầu kêu cót két khi họ chạy loạng choạng qua nó, những bước chân của họ dội lại trên làn nước. Khi cô nhảy lên bãi đất tơi trên bờ, cuối cùng Elena buông tay áo Bonnie ra, và để chân mình khập khiễng dừng lại.

Meredith cúi xuống, tay đặt trên đầu gối, thở thật sâu. Còn Bonnie thì đang khóc.

"Nó là gì thế? Oh, nó là cái gì vậy?" cô nói. "Nó vẫn đang đến hả?"

"Mình tưởng cậu là chuyên gia chứ," Meredith ngập ngừng nói. "Vì Chúa, Elena, chúng ta hãy ra khỏi đây thôi."

"Không, giờ thì ổn rồi," Elena thì thầm. Nhưng mắt cô đang chảy nước mắt và toàn thân đang run lên, nhưng hơi thở nóng phía sau cổ cô đã biến mất. Con sông đã kéo căng khoảng cách giữa cô và nó, dòng nước đen xao động. "Nó không thể theo chúng ta đến đây," cô nói.

Meredith nhìm chăm chú vào cô, rồi nhìn qua phía bờ bên kia với đám sồi trên đó, rồi nhìn Bonnie. Cô ấy liếm môi, rồi bất chợt cười lên. "Chắc chắn rồi. Nó không thể theo sau chúng ta. Nhưng

dù gì chúng ta cũng phải về nhà, phải không? Trừ khi cậu cảm thấy thích trải qua cả đêm ngoài này."

Elena rùng mình với những cảm giác không tên. "Không phải tối nay, cám ơn," cô nói. Cô đặt một tay vòng quanh Bonnie, người vẫn đang sụt sịt. "Không sao đâu, Bonnie. Giờ bọn mình an toàn rồi. Thôi nào."

Meredith nhìn qua con sông một lần nữa. "Mấy cậu biết gì không, mình không thấy gì ở phía sau cả," cô nói, giọng đã điềm tĩnh hơn. "Có lẽ là chẳng có gì ở phía sau chúng ta cả; có lẽ là chúng ta chỉ sợ quá và tự dọa bản thân thôi. Với một sự giúp đỡ nhỏ từ cô thầy cúng dòng tu sĩ đây."

Elena không nói gì khi họ bắt đầu đi tiếp, cố đi thật gần nhau trên con đường dơ bẩn. Nhưng cô băn khoăn. Cô băn khoăn rất nhiều.

Chương 5

Ánh trăng tròn soi thẳng bóng Stefan khi anh trở về nhà ở khu nội trú. Anh cảm thấy choáng váng, hơi lảo đảo, tất cả là do quá mệt mỏi vì việc uống nhiều máu. Đã từ rất lâu rồi, anh đã để chính bản chất trong mình trở nên "lớn mạnh." Và sự bùng nổ của sức mạnh hoang dã ở nghĩa địa làm anh điên cuồng, làm sự tự chủ vốn đã yếu của anh trở nên choáng váng. Anh vẫn chưa chắc chắn sức mạnh đến từ đâu. Anh dõi theo người con gái đó từ trong bóng tối, khi anh cảm nhận được nó. Anh thấy được sự sợ hãi khi chúng cứ lẩn quẩn quanh khúc sông và sự thèm khát khi tìm kiếm sức mạnh đó và nguồn gốc của nó. Cuối cùng, anh đã theo sau cô ấy, cố gắng không làm cô ấy đau.

Có một cái bóng đen lướt nhanh về hướng khu rừng, có vẻ là kẻ sùng đạo, hướng về nơi tôn nghiêm ở cây cầu, đến mức giác quan trong đêm của Stefan cũng không nhận ra nó là ai. Anh đã theo dõi cô ấy và hai người khác đi về hướng thị trấn. Sau đó anh quay lại chỗ nghĩa địa.

Bây giờ thì nó không còn gì cả, không còn bất cứ thứ gì ở đây. Trên mặt đất còn rơi lại một mãnh lụa, với cặp mắt con người thì đó là màu xám trong bóng tối, nhưng anh có thể nhìn ra màu sắc thật sự của nó, anh luồn nó giữa những ngón tay mang nó chạm vào môi mình một cách chầm chậm, anh có thể ngửi được mùi hương trên tóc cô.

Kí ức đã nhấn anh chìm sâu vào nó. Nó đã đủ tệ khi để cô ấy vuột khỏi tầm nhìn, khi cái suy nghĩ phóng khoáng của cô chọc vào sự tỉnh táo của anh. Nhưng để được cùng lớp với cô ấy trong trường, để cảm nhận được sự có mặt của cô đằng sau lưng anh, để cảm nhận mùi hương thơm ngát trên làn da cô xung quanh anh, nó gần như là tất cả những gì anh có thể chịu đựng được.

Anh đã lắng nghe mỗi hơi thở nhẹ của cô ấy mỗi khi cô thở, cảm nhận rõ cơ thể của cô đằng sau lưng anh, cảm nhận từng

nhịp đập của trái tim cô, và dần dần dẫn tới sự rùng rợn,ấy rồi bản năng của anh lại trỗi dậy. Lưỡi anh lướt qua lại giữa chiếc răng nanh, thích thú thưởng thức những nỗi đau mà anh tự tạo dựng lên, thúc đẩy nó. Anh cố hít vào mũi mùi hương của cô, để những áo tưởng đến với anh, cố hình dung cổ cô ấy mềm mại như thế nào, và môi anh sẽ mơn nhẹ lên nó ngay lần đầu tiên. Những nụ hôn thoáng qua lả lướt. Cho tới khi anh vươn tới chỗ lõm mềm mại nơi cổ họng cô, rằng anh ta sẽ hít hà nó, và ở nơi mà trái tim cô đập rộn ràng, ẩn dưới làn da mềm mại. Và rồi cuối cùng, đôi môi anh ta sẽ dần lộ ra nhưng cái răng sắc nhọn, đang căng tức như những dao găm nhỏ.

Không, anh tự đánh thúc mình khỏi trạng thái mơ màng, mạch anh đập rời rạc, cơ thể anh run lên. Lớp học đã giải tán, mọi hành động đều đổ dồn về phía anh, và anh chỉ có thể hy vọng rằng không ai quan sát anh quá gần.

Khi cô ấy mở lời với anh, anh đã không thể tin được anh sẽ đối mặt với cô ấy. Trong khi tĩnh mạch anh như thiêu cháy và hàm trên của anh đau. Anh đã sợ trong chốc lát sự kiềm chế của anh sẽ bị phá vỡ, anh sẽ tóm vai cô ấy, đưa cô ra phía trước bọn họ. Anh không hình dung được anh sẽ rời khỏi đây như thế nào. Đã có một khoảng thời gian anh hướng năng lực của mình vào sự rèn luyện khổ ải, nhận thức mơ hồ rằng anh không được sự dụng sức mạnh đó. Nó không quan trọng, thậm chí nếu không có nó, anh vẫn giỏi hơn các chàng trai loài người về mọi mặt, những người thi đấu với anh trên sân bóng.

Anh quan sát nhạy bén hơn, phản xạ của anh nhanh hơn, cơ bắp của anh khoẻ hơn. Ngay sau đó, một bàn tay vỗ sau lưng anh và giọng Matt văng vẳng bên tai.

“Chúc mừng! Chào mừng cậu đến với đội”

Nhìn vào gương mặt cười thành thật ấy, Stefan đã vượt qua sự xấu hổ. Nếu anh biết tôi đã làm gì, anh sẽ không cười với tôi, anh ấy suy nghĩ hơi buồn rầu. Tôi đã chiến thắng trong trận đấu

bằng trò lừa đảo. Cô gái cậu yêu, cậu yêu cô ta phải không? - đó là những gì tôi đang nghĩ.

Và cô ấy vẫn còn tồn tại trong tâm trí của anh với mọi nổ lực loại bỏ cô khỏi buổi chiều hôm đó. Anh đã thơ thẫn đi trong nghĩa địa, sau khi bị kéo khỏi khu rừng bởi một lưc mà anh không thể hiểu nỗi. Một lần ở đó anh đã dõi theo cô ấy, chiến đấu với chính mình, chiến đấu với bản năng, cho đến khi sự dâng trào của sức mạnh đẩy cô ấy và các bạn cô ấy chạy đi, anh trở về nhà – chỉ sau khi ăn. Sau khi đánh mất sự tự chủ của mình.

Anh không thể nhớ chính xác nó đã diễn ra như thế nào, anh đã để nó xảy ra như thế nào. Sự bùng phát của sức mạnh đã bắt đầu, nên để nhận thức trong anh ngủ yên. Việc đi săn là cần thiết, khao khát săn đuổi, khi đã đánh mùi được sự sợ hãi và vui mừng hoang dại của kẻ đi săn. Đã là nhiều năm – hình như một thế kỉ - kể từ khi anh ta bắt đầu biêt mình cần nhiều sức mạnh. Tĩnh mạch bắt đầu thiêu cháy như lửa. Và tất cả mọi suy nghĩ của anh đã trở thành màu đỏ, anh không thể nghĩ đến bất cứ thứ gì ngoại trừ vị tanh, nguyên nhân gây ra sự rung cảm đó, của máu.

Trong cơn kích động dữ dội, anh bước từng bước tới gần sau lưng cô gái. Những gì sẽ có thể xảy ra nếu anh không lần theo mùi hương của ông lão tốt hơn là không nên nghĩ đến. Nhưng khi anh đi đến cuối cây cầu, khứu giác anh bị đánh động dữ dội, cái mùi độc đáo của thịt người.

Máu người, liều thuốc cuối cùng cũng như loại rượu cấm. Say sưa với chính bản chất của mình và anh cũng đã quá mệt mỏi để chiến đấu với chính điều đó. Có cái gì đó chuyển động trên cái nhà băng ngay dưới chân cầu, có vẻ là một miếng giẻ. Trong chốc lát, Stefan đã tiếp đất một cách thanh nhã, như loài mèo, vào bên trong. bàn tay anh ta giơ ra, bắt lấy miếng vải, để lộ ra khuôn mặt nhăn nheo trên cái cổ gầy gò. Đôi môi anh giật giật.

Sau đó không còn bất cứ âm thanh nào ngoại trừ tiếng anh thưởng thức bữa tối.

Bây giờ, anh chạy lên cầu thang chính của khu nội trú, cố gắng không suy nghĩ về nó, cũng như không suy nghĩ về cô ấy – cô gái đã cuốn hút anh với hơi ấm của cô, cuộc sống của cô. Cô ấy là người anh thật sự mong muốn, nhưng anh vẫn không dừng ở đó, anh phải giết bất cứ cái suy nghĩ trước khi họ bắt đầu từ bây giờ. Vì lợi ích của anh, và cho chính cô ấy. Anh là cơn ác mộng của cô biến thành sự thật và thậm chí cô còn không biết điều đó.

"Ai ở đó vậy? Là cậu à, chàng trai?" một giọng nói gay gắt, cách cửa bật mở và mái tóc hoa râm ló ra.

"Vâng, thưa phu nhân Flowers. Tôi xin lỗi nếu tôi làm phiền bà."

"Ah. Cái tiếng cọt kẹt của sàn nhà làm phiền tôi hơn, anh nhớ khoá cửa đằng sau anh đấy."

"Vâng thưa phu nhân, bà sẽ được an toàn mà!"

"Được thôi. Chúng ta cần an toàn ở đây. Anh chắc sẽ không bao giờ biết đã có những gì xảy ra trong rừng đâu?" Anh nhìn nhanh, nở 1 nụ cười mỉm trên mặt qua mớ tóc lòa xòa, đôi mắt vụt sáng. Dường như có những bí mật đằng sau những biểu hiện đó.

"Ngủ ngon, thưa phu nhân!"

"Ngủ ngon, chàng trai." bà đóng cửa lại.

Trở về phòng, anh thả mình nằm trên giường, nằm ngửa ra, hơi nghiêng so với trần nhà. Bình thường ban đêm đối với anh là khó khăn, nó vốn không phải là giấc ngủ bình thường. Nhưg đêm nay anh cảm thấy rất mêt. Quá nhiều ánh sáng mặt trời cùng bữa ăn khó tiêu làm anh khá uể oải. Dù vẫn chưa nhắm mắt, nhưng anh không còn thấy cái trần nhà quét vôi phía trên anh.

Một mẫu kí ức nhỏ chợt thoáng qua trong tâm trí anh. Katherine, thật dễ thương vào buổi chiều bên dòng suối, mái tóc như ánh sáng trăng của cô ánh lên màu vàng nhạt. Thật hạnh

phúc là anh đã từng một lần ngồi bên cô. Được một lần chia sẻ những bí mật với cô.

"Nhưng mà em không thể ra ngoài nắng."

"Em có thể, miễn là em mang cái này vào" cô đưa bàn tay trắng muốt lên, ánh trăng soi rọi chiếc nhẫn lapis. "Nhưng mặt trời làm em mệt mỏi, chưa bao giờ cảm thấy khoẻ mạnh"

Stefan nhìn cô, nhìn vào nét duyên dáng nổi bật của cô và thân hình mãnh dẻ. Cô ấy gần như mỏng manh như thuỷ tinh. Không, cô ấy chưa bao giờ khoẻ mạnh.

"Em thường bị ốm khi còn bé" cô nói khẽ, mắt cô dán chặt vào con suối.

"Lần cuối cùng, bác sĩ phẫu thuật bảo em sẽ chết, em nhớ rằng bố đã khóc, em nhớ em đã nằm trên chiếc giường lớn của em, quá yếu đến độ không thể đi lại được. Thậm chí việc thở đều cũng là một nổ lực đối với em. Em rất buồn vì phải rời bỏ thế giới, cô đơn, rất cô đơn." Cô chợt rùng mình rồi lại mỉm cười.

"Nhưng chuyện gì đã xảy ra?"

"Em thức dậy lúc nửa đêm, và bắt gặp Gudren, người hầu của em, chị ấy đang đứng bên giường của em. Sau đó chị ấy bước tránh sang một bên, và em thấy người đàn ông mà chị ấy dẫn tới. Em đã sợ. Tên ông ta là Klaus, em đã từng nghe mọi người trong làng gọi ông ta là quỷ dữ. Em đã kêu cứu Gudren, nhưng chị ấy vẫn chỉ đứng đấy, dõi theo. Khi ông ta kề môi lên cổ em, em nghĩ ông ta sắp giết em."

Cô ngừng lại. Stefan nhìn chằm vào cô, vừa sợ hãi vừa thương xót. Cô mỉm cười một cách thoải mái với anh "Rốt cuộc thì nó cũng không kinh khủng lắm. Lúc đầu thì có đau đớn một chút, nhưng sau đó nhanh chóng qua đi. Rồi cảm giác đó sau cùng cũng dễ chịu hẳn. Khi ông ta mang đến cho em một tí máu của ông để em uống. Em đã cảm thấy khoẻ hơn so với vài tháng trước đây. Rồi bọn em chờ vài giờ cho đến lúc bình minh. Khi bác

sĩ phẩu thuật đến, ông đã không thể tin là em có thể tự ngồi dậy và nói chuyện. Bố đã nói đó là một phép màu, và ông lại khóc trong hạnh phúc." Khuôn mặt cô tối sầm lại. "Em đã rời khỏi bố trong thời gian sớm nhất. Một ngày nào đó ông ấy sẽ nhận ra em không già đi nữa."

"Em sẽ không bao giờ??"

"Không. Điều tuyệt diệu là ở đó, Stefan." Cô nhìn anh với cái nhìn thật trẻ con, "Em sẽ trẻ mãi, sẽ không bao giờ chết! Anh có thể tưởng tượng được không?"

Anh không thể tượng tượng được, bất cứ thứ gì ngoại trừ cô ấy lúc này rất dễ thương, rất ngây thơ và hoàn hảo. "Nhưng – lúc đầu em không thấy sợ sao?"

"Lúc đầu, có một chút thôi. Gudren đã cho em thấy những gì phải làm. Chị ấy bảo em mang cái nhẫn này vào, viên ngọc quý này sẽ bảo vệ em khỏi ánh nắng. Hồi em còn nằm trên giường, chị ấy đã mang đến cho em một ly sữa pha rượu và hương liệu ấm nóng cho em uống. Sao đó, chị ấy mang đến những con thú nhỏ mà con chị bẫy được.

"Không có con người?"

Cô cười vang lên "Dĩ nhiên là không, em có thể nhận được bất cứ thứ gì em cần trong đêm nhờ chim bồ câu. Gudren nói rằng nếu em mong muốn được mạnh lên thì nên uống máu người, để tồn tại, bản chất con người là mạnh nhất. Và Klaus đã sử dụng nó để kêu gọi em, ông ta còn muốn trao đổi máu nữa. Nhưng em nói với Gudren là em không cần. Cũng như cho Klaus." Cô ấy ngừng lại, mắt cô rũ xuống, hàng mi nằm trên gò má. Giọng mượt mà khi cô tiếp tục, "Em không nghĩ điều đó nhẹ nhàng hơn. Em sẽ chỉ lấy máu người chỉ khi em cần một người bạn, người sẽ luôn bên em trong suốt cuộc đời em." Cô nhìn anh nghiêm trang.

Stefan cười với cô, cảm thấy thanh thản và ngập tràn niềm hãnh diện. Khó có gì có thể diễn tả nỗi cảm giác hạnh phúc của anh lúc này.

Nhưng trước đó, anh trai anh Damon đã trở về từ đại học. Trước đây Damon có trở lại và đã thấy đôi mắt màu xanh ngọc hệt như đá trang sức của Katherin.

Trên chiếc giường trong căn phòng áp mái, anh buồn phiền. Và sau đó bóng tối lại ập đến … tối hơn, những hình ảnh mới lại chập chờn trong tâm trí anh.

Đó là những cảnh lờ mờ và tản mác của quá khứ, chúng cũng chẳng thành một chuỗi sự kiện được. Anh thấy họ trong thoáng chốc bởi một luồng sáng của tia chớp. Khuôn mặt anh trai anh, uốn nắn thành cái mặt nạ của sự tức giận vô hồn. Đôi mắt xanh của Katherine long lanh và điệu máu xoay tròn của cô trong cái áo đầm trắng mới của cô. Ánh sáng lấp lánh ẩn khuất phía sau cây chanh. Cảm nhận được thanh gươm trong tay mình; giọng nói của Giuseppe vang vọng từ xa. Cây chanh. Anh đã không trốn sau cây chanh. Anh lại thấy khuôn mặt của Damon, nhưng lần này thì người anh trai bật cười dữ dội. Vẫn tiếp tục cười, âm thanh nghe như tiếng rạn nứt của kính vỡ. Và cây chanh thì gần hơn….

"Damon – Katherine – không!"

Anh bật dậy trên giường.

Vò tay trên mái tóc mình và thở đều đặn.

Một giấc mơ khủng khiếp. Đã từ rất lâu rồi anh mới lại bị những giấc mơ tra tấn như thế này, rất lâu, rất thật, trước kia anh đâu có mơ mộng gì. Những giây phút cuối đó cứ diễn đi diễn lại trong tâm trí của anh, anh đã thấy lại cây chanh và nghe lại giọng cười của anh trai anh… nó vang vọng trong tâm trí anh gần như quá rõ ràng. Bất ngờ, anh bật dậy mà không suy nghĩ, Stefan nhìn lại chính khi mở cửa sổ ra. Không khí đêm lành lạnh trên má anh khi anh nhìn vào màn đêm bạc.

"Damon?" anh truyền suy nghĩ đi bằng năng lực của mình, tìm kiếm. Sau đó anh buông mình vào trạng thái im lặng, lắng nghe bằng tất cả giác quan của mình.

Anh không cảm nhận được gì, không có hồi đáp. Gần đó, cặp

chim ăn đêm bay vụt trên không trung. Trong thị trấn, nhiều tâm thức vẫn còn đang say ngủ; trong rừng, những con thú hoạt động về đêm bí mật ra ngoài đi săn…

Anh thở dài và quay trở lại phòng. Có lẽ anh đã sai về giọng cười; thậm chí có lẽ anh cũng đã sai về mối đe doạ trong nghĩa trang. Fell's Church vẫn còn đấy, vẫn yên bình, và anh nên ghen tị với nó. Anh cần phải ngủ.

Ngày 5 tháng Chín (thật ra đầu ngày 6 tháng Chín – khoảng 1 giờ sáng)

Gửi nhật ký, mình nên quay lại giường sớm thôi. Chỉ một phút trước đây mình đã thức dậy vì nghĩ có ai đó la to, nhưng bây giờ thì cả nhà đều im lặng. Có rất nhiều chuyện kì lạ đã xảy ra trong đêm nay đến độ thần kinh của mình như căng ra, mình đoán vậy.

Ít nhất mình thức dậy để biết chính xác những gì mình sẽ làm cho Stefan. Dường như tất cả mọi thứ bây giờ chỉ cần đơn giản là nhảy xổ ra trong đầu mình. Kế hoạch B, giai đoạn 1, bắt đầu từ ngày mai.

Đôi mắt của Frances ánh lên giận dữ, và má cô đỏ bừng khi cô lại gần cái bàn nơi ba cô gái đang ngồi.

"Oh, Elena, cậu nghe này!"

Elena mỉm cười với cô, dù phép lịch sự lúc này thật không cần thiết. Frances cúi cái đầu với mái tóc nâu xuống, "Ý mình là… mình có thể hợp tác với cậu không? Mình vừa nghe những điều điên rồ nhất về Stefan Salvatore."

"Ghế này," Elena nói giọng hoà nhã. "Nhưng," cô nói thêm, chuyển sang giọng nịnh nọt. "Chúng mình không thật sự hứng thú với những tin mới."

"Cậu á ??" Frances dựng ngược. Cô nhìn vào Maredith, rồi tới Bonnie. "Các cậu đang đùa phải không?"

"Hoàn toàn không," Meredith xiên ngang một hạt đậu xanh rồi

quan sát nó thâm trầm. "Có những thứ khác làm bọn mình bận tâm ngày hôm nay."

"Chính xác," Bonnie đột ngột lên tiếng. "Stefan là tin cũ rồi, cậu biết không. Cho qua đi." Cô ấy cúi xuống và chà vào mắt cá chân.

Frances nhìn nhìn Elena dò hỏi."Nhưng mình nghĩ bạn muốn biết tất cả về anh ấy?"

"Tò mò thôi," Elena nói. "Rốt cuộc thì anh ấy là khách, và mình muốn chào đón anh ấy đến Fell's Church. Nhưng dĩ nhiên, mình vẫn trung thành với Jean-Claude."

"Jean-Claude?"

"Jean-Claude," Meredith nói, nhướn chân mày lên và thở dài.

Một cách điệu nghệ, với ngón áp út và ngón tay cái, Elena rút tấm hình ra khỏi ba lô của cô ấy. "Đây, anh ấy đứng trước túp lều nơi chúng mình đã ở lại. Ngay sau đó, anh ấy đã chọn cho mình một bông hoa và nói "Tốt," – cô nở nụ cười bí mật – "Mình không nên lặp lại."

Frances nhìn chằm chằm vào bức ảnh. Bức ảnh là hình một chàng trai trẻ có nước da xạm màu, áo sơ mi ngắn, đứng phía trước bụi dâm bụt và mỉm cười rụt rè. "Anh ấy lớn tuổi hơn phải không?" Cô hỏi với sự quan tâm "Hai mươi mốt. Dĩ nhiên rồi" – Elena nhìn thoáng qua vai – "Dì mình sẽ không bao giờ tán thành, cho nên tụi mình phải giấu bà ấy cho đến khi mình tốt nghiệp. Tụi mình viết cho nhau những bí mật."

"Lãng mạn thật," Frances thở ra. "Mình sẽ không bao giờ kể cho bất kỳ ai, mình hứa, nhưng còn Stefan…" Elena mang đến một nụ cười tươi hơn. "Nếu," cô nói, "Mình sẽ ăn ở Continental, mình luôn thích người Pháp hơn người Ý mà." Cô ấy quay qua Mereditth, "Phải không?"

"Mm-hmm, lần nào cũng cũng vậy," Elena và Meredith cười với nhau đầy ẩn ý, sau đó quay về hướng Frances . "Bạn đồng ý không?"

"À, uhm…" Frances nói vội vã, "Mình cũng vậy, lần nào cũng vậy" Cô ấy mỉm cười với bản thân rồi gật đầu nhiều lần khi cô ấy đứng dậy và bỏ đi.

Khi cô gái đi rồi, Bonnie nói với giọng thảm thương. "Điều này sẽ giết chết mình mất. Elena. Mình sẽ chết đấy nếu bạn không kể cho mình nghe."

"Uhm, đó? Mình có thể kể cho bạn," Elena bình tĩnh đáp lại. "Cô ấy sắp nói đến tin đồn xoay quanh Stefan Salvatore rằng anh là một con nghiện."

"Gì chứ?" Bonnie dựng ngược lên, rồi phá lên cười. "Nhưng điều đó buồn cười quá. Có con nghiện nào trên thế giới lại ăn mặc như thế, lại còn đeo cả kính râm nữa? Ý mình là, anh ấy đã làm mọi việc để thu hút sự chú ý ấy." Giọng cô kéo dài ra, đôi mắt nâu mở rộng.

"Nhưng sau đó, đó có thấy là tại sao anh ấy làm vậy. Không ai có thể nghi ngờ những việc quá rõ ràng như vậy? Anh ta sống một mình, và anh ta hết sức giữ kẽ… Elena! Nếu nó là sự thật?"

"Không đâu" Meredith nói.

"Làm sao bạn biết?"

"Bởi vì mình là người đã tung tin đó," Nhìn vào biểu hiện của Bonnie, cô toét miệng cười và nói thêm: "Elena đã nói với mình."

"Ohhhh," Bonnie nhìn một cách thán phục vào Elena. "Cậu ác thật. Có cần mình nói thêm là anh ta mắc một căn bệnh thời kì cuối không?"

"Không, không được. Mình không cần đến những chú chim sơn ca bu quanh để ngăn anh ta đến 'xử' mình đâu. Nhưng cậu có thể nói với mọi người bất cứ gì cậu muốn về Jean-Claude."

Bonnie cầm bức ảnh lên. "Anh này là thật sao?"

"Người làm vườn đấy. Anh ấy quá say mê với mấy bụi cây dâm bụt. Anh ta đã kết hôn, và có 2 đứa con."

"Tiếc thật." Bonnie nói với giọng trầm trọng. "Và cậu nói với Frances là không kể với bất cứ ai về anh ta…"

"Đúng," Elena kiểm tra đồng hồ. "Điều đó cũng có nghĩa là, oh, nói lúc 2 giờ, nó sẽ lan ra khắp trường."

Sau giờ học,các cô gái đến nhà Bonnie. Họ được chào đón trước cửa nhà bằng một tràn tiếng cãi lộn chói tai, Bonnie mở cửa, rất chậm. Một con chó Bắc Kinh đang tìm cách bỏ trốn. Tên nó là Yangtze (Dương Tử), và nó sủa to đến nỗi không ai khác ngoài mẹ của Bonnie có thể đứng cạnh nó. Nó ngáng chân Bonnie khi cô bước qua.

Phòng khách khá tối và đông đúc, nhiều món đồ gỗ kiểu cách và những bức rèm kiểu cọ treo bên cửa sổ. Chị của Bonnie – Mary ở đó, gỡ những cái kẹp từ mái tóc đỏ của chị. Chị ấy chỉ hơn Bonnie có 2 tuổi, và chị đang thực tập ở bệnh viện thực hành Fell's Church.

"Oh, Bonnie" chị nói, "Vui thật khi em trở lại, à chào Elena, Meredith."

Elena và Meredith nói, "Xin chào!." "Có chuyện gì vậy? chị trông mệt mỏi quá," Bonnie nói.

Mary thả cái nón của chị lên cái bàn cà phê. Thay vì trả lời, chị lại hỏi vặn lại. "Đêm qua, khi em về nhà và khó chịu, em nói các em đã ở đâu?"

"Xuống… em chỉ xuống cầu Wickery."

"Đó là điều mà chị nghĩ," Mary hít thật sâu. "Bây giờ, nghe chị nói này, Bonnie McCullough. Đừng bao giờ ra ngoài đó nữa, và nhất là một mình trong đêm, em hiểu không?"

"Nhưng tại sao không?" Bonnie hỏi, giọng hoang mang.

"Bởi vì đêm qua có một người bị tấn công ở đó, đó là lý do tại sao không. Và em có biết họ tìm thấy ông ta ở đâu không. Ngay bên bờ dưới cầu Wickery."

"Ai đó bị tấn công dưới cầu ư? Nhưng là ai? Có chuyện gì vậy?"

"Chị không biết. Sáng nay một trong những người làm ở nghĩa trang đã thấy ông ta nằm đó. Ông ta là người vô gia cư. Chị đoán

vậy, và ông ấy hầu như đã ngủ dưới cầu khi ông ấy bị tấn công. Nhưng lúc đó ông ấy sống dở chết dở khi mọi người mang ông vào trong, ông ta vẫn chưa lấy lại ý thức. Có thể ông ta sẽ chết."

Elena thốt lên "Ý chị là gì, bị tấn công?"

"Ý chị là vậy," Mary nói rõ ràng. "Cổ họng ông ta gần như bị cắn nát ra, và ông ta mất một lượng máu không thể tin nổi. Lúc đầu mọi người nghĩ đó là một con thú, nhưng bác sĩ Lowen nói đó là một con người. Cảnh sát nghĩ bất cứ ai làm điều đó có thể đang ẩn nấp trong nghĩa trang." Mary nhìn mỗi người một lần nữa, môi chị mím lại thành một đường thẳng. "Nếu lúc đó em ở trên cầu hay trong nghĩa trang, Elena Gilbert – thì người bị giết đã có thể là em. Hiểu chưa?"

"Chị không phải lo cho chúng em," Bonnie nói giọng mơ hồ "Chúng em sẽ chú ý mà, Mary."

"Được rồi, tốt," Mary nhún vai, chị ấy xoa xoa phía sau cổ một cách mệt mỏi, "chị phải đi nghỉ một chút. Không thì chị sẽ điên lên mất." Chị ấy rời khỏi phòng khách.

Chỉ còn lại ba cô gái nhìn nhau.

"Nó có thể là một trong ba tụi mình," Meredith lặng lẽ. "Đặc biệt là bạn, Elena, bạn đến đó một mình."

Da của Elena có cảm giác đau nhói, điều đó giống như cảm giác đau đớn mà cô đã có ở nghĩa trang cũ. Cô cảm nhận làn gió ớn lạnh và thấy những cái bia mộ cao bao quanh lấy mình. Ánh nắng mặt trời và Robert E.Lee chưa bao giờ có vẻ thật xa xôi đến vậy.

"Bonnie," Cô nói chậm rãi, "Có phải bạn đã thấy ai đó ngoài kia? Có phải ý bạn là bạn đã nói chuyện với một ai đó khi đợi mình?"

Trong căn phòng lờ mờ tối, Bonnie thần người ra nhìn cô. "Bạn đang nói về cái gì vậy? Mình đâu có nói như vậy."

"Phải, bạn đã nói như vậy."

"Bonnie," Meredith nói, "Cả hai chúng mình đều nghe bạn nói.

Bạn nhìn chằm chằm vào khu nghĩa trang cũ, và sau đó bạn nói với Elena.”

“Mình không biết các bạn nói gì, và mình cũng không nói bất cứ thứ gì.” Gương mặt của Bonnie đanh lên vì giận dữ, nhưng có những giọt nước mắt trên mắt cô. “Mình không muốn nói về nó thêm nữa.”

Elena và Meredith nhìn nhau bất lực. Ngoài kia, mặt trời ẩn khuất sau những đám mây.

Chương 6

Ngày 26 tháng Chín

Nhật ký thân yêu,

Mình xin lỗi vì đã lâu rồi mình không viết gì, và mình thật sự không thể giải thích tại sao mình không viết—ngoại trừ việc có quá nhiều việc mà mình cảm thấy thật khiếp đảm khi nói đến, thậm chí là viết vào nhật ký.

Đầu tiên, chuyện kinh khủng nhất đã xảy ra. Vào cái ngày mà Bonnie, Meredith và mình ở nghĩa trang, một người đàn ông già đã bị tấn công ở đó, và gần như bị giết chết. Cảnh sát vẫn chưa tìm ra kẻ đã làm việc đó. Mọi người nghĩ rằng ông già ấy bị điên, bởi vì khi ông ấy tỉnh dậy, ông ấy bắt đầu gầm rú về "những con mắt trong bóng tối" và những cây sồi và những thứ khác nữa. Nhưng mình nhớ đến những gì đã xảy ra với bọn mình ngày hôm đó, và mình thấy băn khoăn. Nó làm mình sợ hãi.

Mọi người đều thấy sợ hãi một lúc, và tất cả các đứa trẻ đều ở trong nhà sau khi trời tối hoặc là đi chơi theo nhóm. Nhưng từ đó đến giờ là ba tuần rồi, và không có cuộc tấn công nào nữa, nên sự náo động cũng dần lắng xuống. Dì Judith nói chắc hẳn là do một gã lang thang nào đó khác làm việc đó. Bố của Tyler Smallwood thậm chí cho rằng ông già đó đã tự làm mình bị thương—mặc dù mình cũng muốn thấy ai đó tự cắn vào cổ họng ông ta.

Nhưng mình hầu như bận rộn với kế hoạch B. Đến khi nó bắt đầu, nó sẽ tiến triển tốt thôi. Mình vừa nhận được vài lá thư và một bó hoa hồng đỏ thắm từ "Jean-Claude" (chú của Meredith là người bán hoa), và mọi người có vẻ như là đã quên mất mình từng thích Stefan. Nên vị trí xã hội của mình được bảo đảm. Thậm chí cả Caroline cũng không gây bất kỳ rắc rối nào.

Sự thật thì, mình không biết Caroline làm gì trong những ngày này, và mình cũng không quan tâm. Mình không bao giờ gặp cô

ta vào giờ ăn trưa hay sau giờ học nữa; có vẻ như cô ta đã bị đám bạn cũ kéo đi rồi.

Ngay bây giờ chỉ có một thứ duy nhất mà mình quan tâm thôi. Stefan.

Thậm chí cả Bonnie và Meredith cũng không nhận ra là anh ấy quan trọng với mình đến mức nào. Mình sợ phải nói với họ; mình sợ họ nghĩ là mình bị điên rồi. Khi ở trường, mình đeo một cái mặt nạ điềm tĩnh và tự chủ, nhưng bên trong thì—ờ, mỗi ngày mỗi tệ hơn.

Dì Judith bắt đầu lo lắng về mình. Dì nói trong những ngày này mình không ăn uống đủ gì cả, và dì đã đúng. Mình không thể tỏ ra tập trung khi ở lớp học, hay thậm chí bất cứ thứ gì buồn cười như hội những Ngôi nhà bị ám. Mình không thể tập trung vào bất cứ thứ gì ngoại trừ anh ta. Và mình thậm chí cũng không biết là tại sao.

Anh ta không nói chuyện với mình kể từ cái buổi chiều kinh khủng đó. Nhưng mình sẽ kể một chuyện lạ lắm. Ở lớp Lịch sử hồi tuần trước, khi mình liếc lên và bắt gặp anh ta đang nhìn mình. Bọn mình ngồi cách nhau vài ghế, và anh ta hoàn toàn quay về một phía của cái bàn, chỉ nhìn thôi. Vào khoảnh khắc đó, mình cảm thấy gần như hoảng sợ, và tim mình bắt đầu đập thình thịch, và bọn mình nhìn chằm chằm nhau—rồi anh ta nhìn đi chỗ khác. Nhưng từ đó nó lại xảy ra thêm lần nữa và mỗi lần như thế mình cảm thấy mắt anh ta nhìn mình trước khi mình thấy chúng. Đó là giờ Văn. Mình biết đó không phải là sự tưởng tượng của mình.

Anh ta không giống bất cứ anh chàng nào mà mình từng biết.

Anh ta có vẻ quá cô lập, quá đơn độc. Mặc dù đó là sự lựa chọn của anh ta. Anh ta đã có vị trí khá tốt trong đội bóng bầu dục, nhưng anh ta không đi với bất cứ ai trong đội cả, có lẽ là trừ Matt thôi. Matt là người duy nhất anh ta nói chuyện. Anh ta cũng không đi với bất kỳ cô gái nào, đó là mình thấy vậy, nên có lẽ mấy lời đồn mơ hồ cũng có ích đó chứ. Nhưng nó giống như anh

ta lảng tránh mọi người nhiều hơn là họ tránh anh ta. Anh ta biến mất giữa những tiết học và sau buổi tập bóng, và mình chưa từng một lần thấy anh ta trong nhà ăn. Anh ta cũng chưa từng mời ai đến phòng của anh ta ở ngôi nhà lán vát gỗ. Anh cũng không bao giờ đến quán cà phê sau giờ học.

Vậy nên làm sao mà mình bắt lấy anh ta ở nơi nào đó mà anh ta không thể trốn khỏi mình? Đó chính là vấn đề thật sự đối với Kế hoạch B. Bonnie nói, "Sao không mắc kẹt trong một cơn bão sấm với anh ta, vậy các cậu phải nằm rút lại với nhau để duy trì hơi ấm của cơ thể?" Và Meredith thì gợi ý là xe mình có thể hư ngay trước ngôi nhà lót ván đó. Nhưng không có ý kiến nào trong số đó thực tế cả, và mình đang điên lên cố tìm thứ gì đó khá hơn.

Mỗi ngày mỗi tệ hơn với mình. Mình có cảm giác mình giống như một cái đồng hồ hay thứ gì đó, lên dây càng ngày càng căng hơn. Nếu mình không tìm ra việc gì đó để làm sớm, thì mình sẽ…

Mình đã muốn ghi là "chết."

Giải pháp đến với cô khá là đột ngột và đơn giản.

Cô cảm thấy có lỗi với Matt; cô biết cậu ấy bị tổn thương bởi cái tin đồn Jean-Claude. Cậu ấy hầu như không nói chuyện với cô kể thì khi chuyện đổ vỡ, thường thì chỉ đi ngang qua cô với một cái gật đầu nhanh. Và khi cô chạy về phía cậu ấy trên hành lang trống bên ngoài Creative Writing, cậu đã không nhìn thấy cô.

"Matt…" cô bắt đầu. Cô muốn nói với cậu ấy rằng đó không phải là sự thật, rằng cô sẽ không bắt đầu gặp gỡ một anh chàng nào khác mà không nói với cậu ấy trước. Cô muốn nói với cậu ấy rằng cô không bao giờ có ý làm cậu tổn thương, và giờ đây cô cảm thấy kinh khủng. Nhưng cô không biết nên bắt đầu như thế nào. Cuối cùng, cô chỉ buột miệng, "Em xin lỗi!" và quay đầu đi vào lớp.

"Elena," cậu ấy gọi, và cô quay lại. Bây giờ thì cậu ấy đang nhìn cô, ít nhất thì đôi mắt cậu cũng lướt trên đôi môi, mái tóc

của cô. Rồi cậu lắc đầu như thể có ai đó đùa cợt cậu ấy. "Anh chàng người Pháp đó có thật không?" cuối cùng cậu ấy cũng hỏi.

"Không," Elena nói ngay lập tức và không hề ngập ngừng gì cả. "Em tạo nên anh ta," cô thêm vào một cách đơn giản, "để mọi người thấy là em không buồn phiền gì về…" cô ngưng bặt.

"Về Stefan. Anh hiểu mà." Matt gật đầu, trông khó chịu hơn là thấu hiểu. "Coi này, Elena, đó là một tính xấu của anh ta. Nhưng anh không nghĩ là anh ta cố ý làm như thế. Anh ta như thế với tất cả mọi người…"

"Ngoại trừ anh."

"Không đâu. Anh ta có nói chuyện với anh, thỉnh thoảng thôi, nhưng không nói gì riêng tư cả. Anh ta chưa bao giờ nói điều gì về gia đình anh ta hay những gì anh ta làm bên ngoài trường. Nó giống như… giống như có một bức tường xung quanh anh ta mà anh không thể vượt qua được. Anh không nghĩ là anh ta đã từng để ai đó vượt qua bức tường đó. Cứ như là có một tội lỗi đáng hổ thẹn khủng khiếp, bởi vì anh nghĩ đằng sau nó anh ta cũng đáng thương."

Elena cân nhắc điều này, bị mê hoặc bởi một nét khác của Stefan mà trước đó cô chưa từng để ý tới. Anh ta luôn luôn có vẻ quá tự chủ, quá điềm tĩnh và không bị xáo trộn. Nhưng sau đó, cô biết có vẻ nhưng trong mắt người khác cô cũng giống như thế. Điều đó có thể hiểu bên trong anh ta cũng bối rối và không vui như cô không?

Ngay sau đó ý tưởng xuất hiện, và nó đơn giản một cách lố bịch. Không kế hoạch phức tạp, không bão tố sấm sét và những chiếc xe hơi bị hỏng.

"Matt," cô nói, chậm rãi, "anh có nghĩ là sẽ là một điều tốt nếu có ai đó vượt qua được bức tường đó? Ý em là, điều tốt cho Stefan? Anh có nghĩ đó là điều tốt nhất có thể xảy ra với anh ta không?" Cô ngước nhìn cậu ấy đầy nhiệt huyết, hy vọng cậu hiểu.

Cậu ấy nhìn cô chằm chằm một lát, chớp mắt và lắc đầu

không tin được. "Elena," cậu nói, "em thật không thể tin được. Em quay tròn mọi người trên ngón tay nhỏ bé của mình, và anh không nghĩ là em biết em đang làm thế. Và giờ đây em đang yêu cầu anh làm gì đó để giúp em phục kích Stefan, và anh là đúng là thằng nhóc non nớt ngu ngốc khi mà thậm chí anh lại đang đồng ý giúp em cơ đấy."

"Anh không ngu ngốc, anh là một người lịch thiệp. Và em muốn đề nghị anh một sự ủng hộ, nhưng chỉ khi anh nghĩ là nó đúng thôi. Em không muốn là tổn thương Stefan, em không muốn làm tổn thương anh."

"Vậy à?"

"Không hề. Em biết hẳn là nghe giống thế, nhưng thật đấy. Em chỉ muốn…" Cô lại ngưng bặt. Làm sao cô có thể giải thích những gì mà cô muốn khi mà thậm chí tự bản thân cô cũng không hiểu nó?

"Em chỉ muốn mọi người và mọi thứ xoay quanh Elena Gilbert thôi," cậu ấy nói một cách chua chát. "Em chỉ muốn những thứ mà em không có thôi."

Shock, cô lùi lại và nhìn cậu ấy. Cổ họng cô phồng lên, và hơi ấm tập trung vào mắt cô.

"Đừng," cậu ấy nói. "Elena, đừng nhìn như thế. Anh xin lỗi em." Cậu thở dài. "Được rồi, anh sẽ phải làm gì đây? Trói gô anh ta lại và đá anh ta lên bậc thềm cửa nhà em?"

"Không," Elena nói, vẫn còn đang cố gắng kiềm nước mắt lại trở vào trong. "Em chỉ muốn anh đưa anh ta đến ngày hội trường tuần sau thôi."

Biểu cảm của Matt thật kỳ quặc. "Em chỉ muốn anh ta có mặt ở vũ hội?" Elena gật đầu.

"Được rồi. Anh khá chắc là anh ta sẽ ở đó. Và, Elena… ngoại trừ em anh không muốn đưa ai đến đó đâu."

"Được rồi," Elena nói sau một lúc lâu. "Và, ừm, cảm ơn anh."

Biểu cảm của Matt vẫn còn khác thường. "Đừng cảm ơn anh,

Elena. Nó chẳng là gì cả… thật đấy." Cô đang thấy khó xử khi cậu quay người và bước đi trên hành lang.

"Đứng yên nào," Meredith nói, kéo căng tóc Elena quở trách.

"Mình còn nghĩ là," Bonnie nói từ chỗ ngồi bên cửa sổ, "cả hai người đó đều tuyệt vời."

"Ai cơ?" Elena lẩm bẩm một cách lơ đãng.

"Như thể cậu không biết ấy," Bonnie nói. "Cả hai anh chàng đó của cậu đã thắng bởi điều kỳ diệu vào phút cuối cùng trong trận đấu ngày hôm qua. Khi Stefan bắt đường chuyền bóng cuối cùng đó, mình nghĩ là mình sẽ ngất xỉu. Hoặc là sẽ nôn mất."

"Ôi, làm ơn đi," Meredith nói.

"Và Matt—anh chàng di chuyển nhịp nhàng và uyển chuyển như một bài thơ ấy…"

"Và chẳng ai trong số họ là của mình cả," Elena nói dứt khoát. Dưới những ngón tay lão luyện của Meredith, mái tóc của cô trở thành một tác phẩm nghệ thuật, một mớ sợi vàng xoắn lại với nhau mềm mại. Và cái đầm cũng đã ổn rồi; màu tím violet lạnh làm nổi bật màu tím trong mắt cô. Nhưng thậm chí đối với bản thân cô trông nhợt nhạt và sắt đá, chứ không hồng hào nhẹ nhàng với sự thích nhưng trong trắng và đầy quyết tâm, giống như một chiến binh trẻ được đưa lên hàng tiên phong.

Ngày hôm qua đang đứng trên sân bóng khi tên cô được tuyên bố là Nữ hoàng đêm vũ hội, chỉ có một ý nghĩ duy nhất trong tâm trí cô. Anh ta không thể từ chối khiêu vũ với cô được. Nếu anh ta đến vũ hội, anh ta không thể từ chối Nữ hoàng đêm vũ hội được. Và giờ đang đứng trước tấm gương, cô lại tự nhủ với mình như thế.

"Tối nay bất cứ ai cậu muốn sẽ là của cậu," Bonnie nói dịu dàng. "Và, nghe này, nếu cậu không cần Matt nữa, mình có thể dẫn cậu ấy đi và an ủi cậu ấy không?"

Meredith khịt mũi. "Raymond sẽ nghĩ gì đây?"

"Oh, cậu có thể an ủi anh ấy. Nhưng, thật đấy, Elena, mình

thích Matt. Và một khi cậu đi lại với Stefan, chuyện ba người các cậu sẽ trở nên có chút đông đúc. Vậy nên…”

“Ờ, cứ làm gì cậu muốn. Matt xứng đáng có được vài sự quan tâm mà.” Anh ấy đã không nhận được nó từ mình, Elena nghĩ. Cô vẫn không thể tin chính xác những gì cô đang làm đối với cậu ấy. Nhưng giờ cô không thể cho bản thân mình một sự lựa chọn thứ hai; cô cần tất cả sức mạnh và sự quyết tâm.

“Rồi đó.” Meredith đính chiếc kẹp cuối cùng lên tóc Elena. “Giờ thì nhìn chúng ta xem, Nữ hoàng đêm vũ hội và quần thần của cô ấy… hay một phần trong đó, sao cũng được. Chúng ta thật xinh đẹp.”

“Đây là một gia tộc sao?” Elena chế giễu, nhưng nó vẫn là sự thật. Họ thật xinh đẹp. Váy đầm của Meredith là một chiếc váy dài quét đất trong trắng bằng lụa màu rượu vang đỏ, thắt chặt ở phần thắt lưng, trút xuống thành nếp từ phần hông. Mái tóc màu tối của cô thả dài xuống lưng. Và Bonnie, khi cô ấy đứng dậy và nhập vào với hai người bạn gái trước gương, giống như một đặc ân của bữa tiệc lấp lánh trong vải mỏng màu hồng và đính sequin đen.

Bản thân cô… Elena nhìn một lượt hình ảnh của cô với con mắt từng trải và lại nghĩ, cái váy ổn rồi. Cụm từ duy nhất đến trong tâm trí là những bông hoa violet kết tinh. Bà cô đã giữ một lọ nhỏ chúng, những bông hoa thật được nhúng vào đường kết tinh và làm đông lại.

Họ cùng nhau đi xuống lầu, như họ đã làm thế mọi vũ hội kể từ năm lớp 7—ngoại trừ trước đó, Caroline luôn đi với họ. Elena hơi ngạc nhiên nhận ra rằng cô thậm chí không biết Caroline sẽ đi với ai đêm nay.

Dì Judith và Robert—sẽ sớm là dượng Robert thôi—đang ngồi trong phòng khách, cạnh Margaret trong bộ đồ ngủ.

“Ôi, tất cả các con đều đáng yêu quá,” dì Judith nói, kích động và háo hức như chính dì sẽ đi đến vũ hội vậy. Dì hôn Elena, và

Margaret thì nắm lấy tay cô cho một cái ôm.

"Chị thật xinh," cô bé nói với tính hồn nhiên của đứa bé bốn tuổi.

Robert cũng đang ngắm Elena. Ông ấy nháy mắt, há hốc miệng, rồi lại ngậm lại.

"Chuyện gì thế, Rob?"

"Ồ." Ông nhìn dì Judith, có vẻ xấu hổ. "Ờ thì, thật ra vừa rồi anh thấy như Elena là một hiện thân của cái tên Helen. Và vì vài lý do anh nghĩ đến Helen của thành Troy ."

"Xinh đẹp và tội lỗi." Bonnie vui vẻ lên tiếng.

Chuông cửa vang lên. Matt ở trên bậc cửa, vẫn trong cái áo khoác thể thao quen thuộc. Đi với cậu ấy là Edward Goff, bạn trai của Meredith, và Raymond Hernandez, bạn trai của Bonnie. Elena tìm kiếm Stefan.

"Anh ta chắc là ở đó rồi," Matt nói, giải thích cho cái liếc nhìn của cô. "Nghe này, Elena…"

Nhưng bất cứ điều gì cậu muốn nói đều bị cắt ngang bởi tiếng ríu rít của những cặp khác. Bonnie và Raymond đi với họ trên xe của Matt, và luôn có những lời dí dỏm không dứt suốt quãng đường đến trường.

Âm nhạc vọng ra ngoài những cánh cửa mở của giảng đường. Khi Elena bước ra khỏi xe, một điều chắc chắn kỳ dị bao trùm lấy cô. Có gì đó sẽ xảy ra, cô nhận thấy thế, nhìn vào khối hình vuông của tòa nhà trường học. 'Tốc độ' đang được giữ thấp trong mấy tuần vừa qua sắp sửa tăng vụt lên đây.

Mình đã sẵn sàng, cô nghĩ. Và hy vọng là như thế thật.

Bên trong, một cảnh như kính vạn hoa với màu sắc và các hoạt động. Cô và Matt bị kéo ồ vào ngay khi họ bước vào, và những lời ca tụng trút xuống cả hai người họ. Váy của Elena… mái tóc của cô ấy… những bông hoa của cô ấy. Matt là một huyền thoại của những việc: một Joe Montana khác, một sự đánh cuộc chắc chắn cho một suất học bổng dành cho vận động viên.

Trong sự xoay tít đến chóng cả mặt đang sống và thở vào cô, Elena vẫn tiếp tục tìm một cái đầu tóc đen.

Tyler Smallwood đang thở mạnh về phía cô, mùi của sức mạnh và Brut và kẹo Doublemint. Bạn gái anh ta đang nhìn như muốn giết người. Elena lờ anh ta đi trong hy vọng là anh ta sẽ đi chỗ khác.

Thầy Tanner đi ngang qua với một cái ly giấy đầy nước, trông có vẻ cái cổ áo đang bóp cổ thầy. Sue Carson, một nàng công chúa đêm vũ hội năm cuối khác, thở mạnh và thủ thỉ về cái váy màu tím violet. Bonnie đã ở ngoài sàn nhảy rồi, lấp lánh lung linh dưới ánh đèn. Nhưng Elena không thấy Stefan đâu cả.

Lại một luồn hơi Doublemint nữa và cô muốn bệnh luôn. Cô thúc vào Matt và bọn họ bỏ ra phía bàn thức ăn, nơi mà Coach Lyman đang chửi rủa bài phê bình trận đấu. Những cặp đôi và nhóm bạn đi đến phía họ, trải qua vài phút và sau đó lui ra nhường chỗ cho cặp kế tiếp đang xếp hàng. Giống như họ là Hoàng tộc thật sự vậy, Elena nghĩ lung tung. Cô liếc qua bên để xem Matt có chia sẽ trò tiêu khiển của cô không, nhưng cậu ấy đang nhìn chằm chằm về phía bên trái.

Cô nhìn theo hướng cậu ấy. Và ở đó, ẩn nữa người sau đám cầu thủ bóng bầu dục, là cái đầu tóc đen mà cô đang tìm kiếm. Không thể nhầm lẫn được, ngay cả trong anh đèn lờ mờ. Một cơn run chạy khắp người cô, nhiều đau đớn hơn bất cứ thứ gì khác.

"Giờ sao nào?" Matt nói, quai hàm cậu nghiến lại. "Trói gô lại nhé?"

"Không. Em sẽ mời anh ta nhảy, thế thôi. Em sẽ đợi đến khi chúng ta nhảy điệu đầu tiên, nếu anh muốn."

Cậu ấy lắc đầu, và cô bước về phía Stefan qua đám đông.

Càng lúc càng mãnh liệt, Elena ghi nhận thông tin về anh ta khi cô đi đến gần. Chiếc áo cộc màu đen của anh được cắt khác biệt và tinh vi hơn những tên con trai khác, thanh lịch hơn, và anh ta đang mặc một chiếc áo len cashmere phía dưới nó. Anh ta

đang đứng khá điềm tĩnh, không sốt ruột, khá cách biệt so với những nhóm xung quanh anh ta. Và, mặc dù cô chỉ có thể thấy anh ta trong hồ sơ, cô có thể nhận ra là anh ta đang không đeo kính.

Anh ta bỏ nó ra khi chơi bóng, dĩ nhiên rồi, nhưng cô chưa bao giờ thấy anh ta gần mà không có chúng. Nó làm cô thấy choáng váng và háo hức, như đó là một vũ hội hóa trang và thời khắc bỏ mặt nạ đã đến.

Cô tập trung vào vai anh, đường nét của quai hàm, và rồi anh ta xoay người về phía cô.

Ngay lúc đó, Elena nhận thấy rằng cô xinh đẹp. Không phải chỉ vì cái váy, hay mái tóc được chải chuốt. Cô đẹp trong chính bản thân cô: mảnh khảnh, lộng lẫy, một thứ được làm từ lụa và lửa từ bên trong. Cô nhìn thấy môi anh tách ra yếu ớt, phản thân, và rồi cô nhìn vào mắt anh.

"Xin chào." Đó là giọng của chính cô ư, quá bình tĩnh và quả quyết? Đôi mắt anh ta màu xanh. Xanh như lá sồi vào mùa hè vậy. "Anh vui chứ?" cô nói.

Giờ thì tôi hạnh phúc đây. Anh không nói thế, nhưng cô biết đó là điều mà anh đang nghĩ; cô có thể nhìn thấy điều đó trong cái cách mà anh nhìn chằm chằm vào cô. Cô chưa bao giờ quá chắc chắn về năng lực của mình. Trừ việc anh ta thật sự không nhìn như thể anh đang có khoảng thời gian vui vẻ; anh ta trông như bị đánh đập, trong đau đớn, như anh ta không thể chịu thêm một giây phút nào của việc này nữa.

Ban nhạc đã bắt đầu, một điệu nhạc slow. Anh ta vẫn còn nhìn chằm chằm vào cô, say đắm cô. Đôi mắt xanh lá đó đang tối sầm lại, chuyển sang màu đen với sự thèm muốn. Cô bất thình lình có cảm giác như anh có thể giật mạnh cô về phía anh ta và hôn cô say đắm, mà không cần nói một lời nào.

"Anh có muốn nhảy không?" cô nhẹ nhàng nói. Mình đang chơi

với lửa, với một thứ mà mình không hiểu rõ, bất chợt cô nghĩ. Và ngay lúc ấy cô nhận ra là cô đang hoảng sợ. Tim cô bắt đầu đập thình thịch một cách dữ dội. Nó như thể là đôi mắt xanh là đó đang nói với phần nào đó sâu thẳm trong cô—và phần đó đang hét lên với cô rằng "Nguy hiểm." Vài bản năng còn lâu đời hơn sự văn mình bảo cô hãy chạy đi, hãy trốn đi.

Cô chưa bao giờ di chuyển. Cùng một sức mạnh đang làm cô kinh hãi cũng đang giữ chặt cô lại nơi đó. Điều này đang mất kiểm soát, đột ngột cô nghĩ. Bất cứ chuyện gì đang xảy ra ở đây cũng vượt trên sự thấu hiểu của cô, không thứ gì là bình thường hay đúng mực hết. Nhưng giờ thì không thể dừng lại được, và thậm chí ngay cả khi khiếp đảm cô vẫn thích thú với điều đó. Đó là khoảnh khắc nồng nhiệt nhất mà cô từng trải qua với một chàng trai, nhưng vẫn chẳng có gì xảy ra hết. Anh ta chỉ nhìn chằm chằm vào cô, như thể là bị thôi miên vậy, và cô cũng nhìn lại, trong khi năng lượng lấp lánh giữa họ như là những tia chớp nhiệt vậy. Cô thấy mắt anh ta càng lúc càng tối hơn, bại trận, và cảm thấy nhịp tim cách quãng của mình khi anh ta duỗi thẳng một tay ra.

Rồi sau đó tất cả đều tiêu tan.

"Sao thế, Elena, trông cậu ngọt ngào chưa kìa," một giọng nói vang lên, tầm nhìn của Elena bị lóa bởi vàng. Đó là Caroline, vẻ hào nhoáng và lộng lẫy trên mái tóc màu vàng nâu của cô ta, làn da cô ta rám nắng với màu đồng thiếc hoàn mỹ. Cô ta đang mặc một cái váy đầy những lá kim loại vàng tinh khiết làm nổi lên giá trị thực của làn da hoàn hảo. Cô ta choàng lấy tay Stefan và mỉm cười nhẹ với anh ta. Họ đều gây choáng váng, giống như những người mẫu quốc tế xuất hiện tại một buổi khiêu vũ của trường trung học, đẹp quyến rũ và tinh vi hơn bất cứ ai khác trong căn phòng này.

"Và chiếc váy đó cũng thật đẹp," Caroline tiếp tục, trong khi tâm trí Elena vẫn hoạt động theo bản năng. Cánh tay khư khư

khoác tay Stefan một cách tự nhiên đã nói với cô tất cả mọi chuyện: Caroline đã ở đâu vào giờ ăn trưa trong những tuần qua, cô ta đã làm gì. "Mình nói với Stefan là bọn mình chỉ ghé qua một chút thôi, nhưng bọn mình sẽ không ở lại lâu. Nên cậu không phiền nếu mình giữ anh ấy cho riêng mình trong các điệu nhảy chứ, được không?"

Elena trở nên bình tĩnh đến kỳ lạ trong lúc này, tâm trí cô kêu vo vo trống rỗng. Cô nói không, dĩ nhiên là cô không phiền, và nhìn Caroline bỏ đi, một bản hòa tấu của vàng nâu và vàng kim. Stefan đi với cô ta.

Một vòng tròn các gương mặt xung quanh Elena; cô quay đi khỏi họ và tiến về đối diện với Matt.

"Anh đã biết anh ta đi với cô ta."

"Anh biết cô ấy cũng muốn anh ta. Cô ấy theo đuôi anh ta vào giờ ăn trưa và sau giờ học, và đôi chút ép bản thân với anh ta. Nhưng…"

"Em hiểu rồi." Vẫn còn khó chịu, bĩnh tĩnh một cách giả tạo, cô lướt qua đám đông và nhìn thấy Bonnie đang đi về phía mình, và Meredith cũng đã rời khỏi bàn. Họ đã chứng kiến. Có lẽ mọi người đều chứng kiến. Không nói lời nào với Matt, cô đi về phía họ, theo bản năng hướng về phòng vệ sinh nữ.

"Cậu thấy cái váy đó chứ?" Bonnie nói, khẽ kín đáo nắm lấy những ngón tay của Elena. "Phần trước chắc hẳn là được dán chặt bằng keo siêu dính. Và cô ta sẽ mặc gì vào vũ hội tới nhỉ? Giấy bóng kính ư?"

"Giấy gói tay," Meredith nói. Cô ấy thêm vào với giọng thấp, "Cậu ổn chứ?"

"Ừ." Elena có thể thấy trong gương mắt cô sáng rực và có một đốm màu đang đốt cháy hai bên má. Cô vuốt tóc và quay đi.

Căn phòng trống rỗng, để họ được riêng tư. Bonnie đang nghịch lo lắng với cái nơ bướm đính sequin ngang thắt lưng. "Sau cùng có lẽ đó không phải là chuyện quá tệ," cô nói êm ả. "Ý mình

là, cậu đã không nghĩ về bất cứ gì khác ngoại trừ anh ta trong mấy tuần rồi. Gần cả tháng. Vậy nên có lẽ thế này là tốt nhất và cậu có thể tiếp tục với những thứ khác, thay vì… ừm, đuổi theo anh ta."

Et tu, Brute? (*) Elena nghĩ. "Cám ơn cậu rất nhiều vì đã ủng hộ," cô nói to.

"Giờ thì, Elena, đừng như thế chứ," Meredith chen vào. "Cậu ấy chỉ cố không làm tổn thương cậu thôi, cậu ấy chỉ nghĩ…"

"Và mình tin rằng cậu cũng nghĩ vậy, đúng không? Ừm, tốt thôi. Mình sẽ chỉ cần ra ngoài và tìm cho bản thân vài thứ khác để tiếp tục. Như mấy người bạn thân khác chẳng hạn." Cô để họ nhìn chằm chằm phía sau cô.

Bước ra ngoài, cô ném mình xoay tít trong màu sắc và âm nhạc. Cô đang tỏa sáng hơn bất kỳ vũ hội nào trước đó. Cô nhảy với tất cả mọi người, cười quá to, tán tỉnh mọi anh chàng trong tầm ngắm của cô.

Họ gọi cô lên và trao vương miện cho cô. Cô đứng trên sân khấu, nhìn xuống những hình dáng hình bướm sáng chói phía dưới. Ai đó tặng hoa cho cô, ai đó đặt vương miện tiara lên đầu cô. Có những tiếng vỗ tay. Tất cả trôi qua như trong một giấc mơ.

Cô ve vãn Tyler chỉ vì anh ta đứng gần nhất khi cô bước xuống sân khấu. Rồi cô nhớ đến những gì anh ta và Dick đã làm với Stefan, và cô bứt một trong những bông hồng từ bó hoa và tặng nó cho anh ta. Matt đang nhìn từ ngoài rìa, miệng nghiến chặt lại. Bạn gái bị lãng quên của Tyler xém khóc òa lên.

Cô có thể ngửi thấy mùi rượu hòa lẫn với mùi bạc hà trong hơi thở Tyler lúc này, và mặt anh ta thì đỏ. Bạn bè anh ta đang đứng xung quanh cô, một đám đông cười nói, la hét, và cô trông thấy Dick đang đổ thứ gì đó từ môt túi giấy màu nâu vào cái ly rượu punch của anh ta.

Cô chưa từng đi với nhóm này trước đó. Họ hoan nghênh cô

ngưỡng mộ cô, họ tranh nhau sự chú ý của cô. Những trò đùa tuôn ra và cứ thế, và Elena cười to kể cả khi họ không đùa cợt. Cánh tay Tyler vòng quanh eo cô, và cô chỉ cười nhiều hơn. Khuất ngoài khóe mắt cô thấy Matt lắc đầu và bỏ đi. Những cô gái thì lanh lảnh, còn con trai thì om sòm. Tyler đang hít vào ướt át nơi cổ cô.

"Tớ có ý này," anh ta thông báo với cả nhóm, ôm chặt Elena hơn nữa. "Chúng ta hãy đến chỗ nào đó vui hơn đi."

Ai đó hét lên, "Như đâu nào, Tyler ? Nhà bố cậu à?"

Tyler đang nhe răng, một cái nhe răng khing thường, say xỉa, và lớn nữa. "Không, ý mình là nơi nào đó chúng ta có thể để lại dấu vết. Như nghĩa trang chẳng hạn."

Mấy đứa con gái kêu ré lên. Mấy đứa con trai thì thúc tay nhau và nốc rượu.

Bạn gái Tyler vẫn còn đang đứng ngoài vòng tròn. " Tyler , thật điên rồ," cô nói, giọng cô cao và loãng. "Anh biết chuyện gì xảy ra với ông già đó mà. Em không đến đó đâu."

"Tuyệt, được, em ở đây đi." Tyler rút mấy cái chìa khóa ra khỏi áo khoác và vẫy chúng về phần còn lại của đám đông. "Ai không sợ nào?" anh ta nói.

"Hey, tớ tham gia," Dick nói, đồng thanh hưởng ứng.

"Mình nữa," Elena nói, rõ ràng và bướng bỉnh. Cô cười với Tyler , và anh ta hầu như nhấc bổng cô lên.

Và rồi cô và Tyler dẫn đầu một đám ầm ĩ, ồn ào ra ngoài hướng về bãi để xe, nơi họ chất đầy lên những chiếc xe hơi. Và rồi Tyler hạ mui xe và cô leo vào, với Dick và một cô gái tên Vickie Bennet ép chặt ở ghế phía sau.

"Elena!" ai đó hét lên, ở phía xa, từ cánh cửa sáng đèn của trường.

"Lái đi," cô nói với Tyler , tháo bỏ vương miện, và động cơ xe gầm lên. Họ đốt cháy lốp cao su trên bãi giữ xe, và cơn gió đêm lạnh buốt thổi vào mặt Elena.

(*) “Et tu, Brute?” (“Cả anh nữa ư, Brutus?”): câu nói nổi tiếng bằng tiếng Latin của nhà độc tài đế chế La Mã Julius Caesar với người bạn thân chí cốt của mình Brutus khi thấy Brutus cũng nằm trong đoàn quân của những kẻ phản bội đã nổi dậy lập đổ ông nhằm khôi phục lại nền cộng hòa, và đây cũng là những lời cuối cùng của ông trước khi phó mặc cho số phận.

Chương 7

Bonnie đứng trên sàn nhảy, đôi mắt nhắm nghiền, để âm nhạc dẫn dắt cô. Khi cô mở choàng mắt trong một thoáng, Meredith đang đứng bên ngoài vẫy tay ra hiệu. Bonnie hất cằm phản đối, nhưng khi những cử chỉ đó trở nên dứt khoát hơn, cô đảo mắt nhìn lên Raymond và đành làm theo. Raymond lập tức đi cùng cô.

Matt và Ed đứng sau Meredith. Matt cau có giận dữ. Ed thì trông hơi khó chịu.

"Elena vừa bỏ đi rồi," Meredith nói.

"Đây là một đất nước tự do mà," Bonnie đáp.

"Cậu ấy đi cùng Tyler Smallwood," Meredith nói. "Matt, anh có chắc mình không nghe thấy họ nói sẽ đi đâu không?"

Matt lắc đầu. "Tôi đã bảo cô ấy đáng nhận được bất cứ điều gì xảy ra với cô ấy - nhưng dù sao, tôi cũng có một phần lỗi trong đó," Anh nói một cách chán chường. "Tôi đoán chúng ta phải đi tìm cô ấy thôi."

"Bỏ phí các điệu nhảy á?" Bonnie hỏi. Cô nhìn Meredith, người nhăn mặt với những gì cô nói. "Mình không tin được chuyện này," cô lầm bầm một cách cáu kỉnh.

"Mình không biết chúng ta làm cách nào để tìm được cậu ấy," Meredith nói, "nhưng chúng ta vẫn phải thử."

Sau đó cô thêm vào, ngập ngừng một cách kì lạ. "Bonnie, cậu không ngẫu nhiên biết cậu ấy đang ở đâu à?"

"Gì chứ? Không, dĩ nhiên là không rồi; mình còn đang bận nhảy mà. Cậu vừa nghe thấy điều đó rồi còn gì: Thế cậu tham gia buổi khiêu vũ vì mục đích gì?"

"Cậu và Ray cứ ở lại đây," Matt nói với Ed. "Nếu cô ấy trở lại, bảo với cô ấy là bọn mình đang đi tìm nhé."

"Và nếu chúng ta dự định thế, tốt nhất là lên đường ngay thôi," Bonnie cắt ngang một cách miễn cưỡng. Cô quay đi và

nhanh chóng đâm sầm vào một thân hình trong bóng tối.

"Ối, xin lỗi," cô cắn cảu, nhìn lên và nhận ra Stefan Salvatore. Anh ta không nói gì khi cô, Meredith và Matt hướng thẳng ra cửa, bỏ lại Raymond và Ed nhìn không vui vẻ gì.

Những ngôi sao xa xăm và phát sáng lạnh lẽo trên bầu trời không một gợn mây. Elena cảm thấy thích chúng. Một phần trong cô đang cười đùa và hò hét cùng Dick, Vickie và Tyler át cả tiếng gào thét của gió, nhưng phần khác thì lại đang quan sát từ đằng xa. Tyler đỗ xe lại giữa đường đồi dẫn tới khu nhà thờ bỏ hoang, vẫn để đèn pha ô tô sáng khi tất cả họ đi ra. Mặc dù có một vài chiếc xe khác đi đằng sau họ khi họ rời khỏi trường, nhưng họ có lẽ là những người duy nhất quyết định đi tới nghĩa địa cho đến cùng.

Tyler mở cốp xe và lôi ra một lốc 6 lon bia. "Tất cả là cho chúng ta." Anh ta đưa cho Elena một lon bia, cô lắc đầu, cố lờ đi cảm giác muốn bệnh trong dạ dày. Cô nhận thấy có mặt ở đây đúng là một sai lầm - nhưng không đời nào cô lại đi công nhận điều đó bây giờ.

Họ đi lên con đường lát đá, các cô gái bước đi loạng choạng trên những đôi giày cao gót và tựa vào các chàng trai. Khi họ lên đến đỉnh, Elena thở dốc và Vickie phát ra một tiếng thét nhỏ.

Một thứ gì đó lớn và màu đỏ đang bay lượn ngay phía trên đường chân trời. Elena mất một lúc mới nhận ra đó thực ra là mặt trăng. Nó lớn và phi thực tế như thể được dựng lên từ một bộ phim khoa học giả tưởng, và hình khối trương phình của nó phát sáng mờ nhạt với một ánh sáng yếu ớt.

"Trông như một quả bí ngô lớn bị thối rữa ấy," Tyler nói, và ném một viên đá về phía nó. Elena ép mình nở một nụ cười sáng chói với anh ta.

"Sao chúng ta không vào trong đi?" Vickie nói, bàn tay trắng muốt chỉ vào cái hố trống rỗng của ô cửa nhà thờ.

Hầu hết phần mái lợp đã bị sụp xuống, mặc dù cái tháp chuông vẫn còn nguyên, và một cái tháp vươn thẳng lên cao phía trên họ. Ba bức tường chưa đổ, cái thứ tư chỉ còn cao đến đầu gối. Khắp nơi là những đống gạch vụn.

Một tia sáng lướt qua má Elena, và cô quay lại, giật mình khi thấy Tyler đang cầm một cái bật lửa. Anh ta cười toe toét, phô ra hàm răng trắng khoẻ, và nói, "Có muốn cầm cái bật lửa của mình không?"

Tiếng cười của Elena vang lên to nhất như để che giấu sự không thoải mái của cô. Cô cầm lấy cái bật lửa, dùng nó để soi sáng nhà mồ bên trong nhà thờ. Nó không giống những cái nhà mồ khác trong nghĩa địa, mặc dù bố cô nói ông đã nhìn thấy những thứ tương tự ở Anh. Nó giống như một cái hộp bằng đá lớn, đủ lớn cho hai người, với hai bức tượng cẩm thạch đặt ở tư thế yên nghỉ trên cái nắp đậy.

"Thomas Keeping Fell và Honoria Fell," Tyler nói với một cử chỉ trang nghiêm như thể đang giới thiệu họ. "Ngài Thomas quá cố được đồn là người xây dựng nên Fell's Church. Mặc dù thật ra nhà Smallwood cũng xuất hiện vào thời điểm đó. Ông tổ của mình đã sống ở thung lũng gần con sông Drowning..."

."... cho đến khi ông bị sói ăn thịt," Dick nói, và anh ta ngửa đầu ra sau bắt chước tiếng sói hú. rồi anh ta ợ lên. Vickie cười khúc khích. Sự bực mình thoáng qua trên khuôn mặt đẹp trai của Tyler , nhưng anh ta vẫn cố mỉm cười.

"Thomas và Honoria trông có vẻ nhợt nhạt," Vickie lên tiếng, vẫn khúc khích cười. "Tôi nghĩ cái họ cần là một chút màu sắc." Cô ta lấy một thỏi son khỏi ví và bắt đầu trét lên đôi môi cẩm thạch trắng toát của bức tượng người phụ nữ với màu đỏ tươi bóng nhẫy. Elena cảm thấy một cơn đau nhói nhẹ khác. Khi còn nhỏ, cô luôn thấy sợ những người phụ nữ có nước da tái nhợt và những người đàn ông đã chết nằm đó với đôi mắt nhắm nghiền, hai tay đặt lên ngực. Và sau khi bố mẹ cô qua đời, cô đã nghĩ về

họ nằm bên cạnh nhau như thế này trong nghĩa trang. Nhưng cô vẫn giữ cái bật lửa trong khi cô gái còn lại tạo một bộ ria và một cái mũi hề bằng son môi trên khuôn mặt Thomas Fell.

Tyler quan sát họ. "Này, tất cả họ đều diện bảnh mà chả có nơi nào để đi cả." Anh ta đặt tay lên mép cái nắp đậy bằng đá và tựa lên nó, cố đẩy nó trật sang bên. "cậu nói gì đây, Dick... có muốn cho họ một đêm tự do ngoài thị trấn không? Có khi là ngay giữa thị trấn?"

Không, Elena nghĩ, kinh hoàng, khi Dick cười hô hố và Vickie thì cười ngặt nghẽo. Nhưng Dick đã đến bên Tyler , lấy đà và sẵn sàng, tay anh ta đặt trên nắp đậy bằng đá.

"Đếm đến 3 nhé," Tyler nói, và bắt đầu đếm, "Một, hai, ba."

Mắt Elena dán chặt vào khuôn mặt như hề đáng sợ của Thomas Fell khi mấy tên con trai đẩy hết sức về phía trước và càu nhàu, những cơ bắp dồn lại dưới lớp quần áo. Họ không thể làm cái nắp nhúc nhích lấy một inch.

"Chết tiệt, thứ này hẳn bị gắn chặt lắm," Tyler bực tức nói, quay đi. Elena thấy xụi lơ với sự nhẹ nhõm. Cố làm ra vẻ bình thường, cô dựa người vào cái nắp nhà mồ để trụ vững... và đó là lúc mà chuyện đó xảy ra.

Cô nghe tiếng đá kêu ken két và cảm thấy cái nắp động đậy bên dưới tay trái của cô trong cùng một lúc. Nó dịch chuyển khỏi cô, làm cho cô mất thăng bằng. Cái bật lửa văng đi, và cô gào lên và gào lên lần nữa, cố giữ mình đứng vững trên đôi chân. Cô ngã vào trong cái nhà mồ mở ra, và một cơn gió lạnh buốt gầm rú xung quanh cô. Những tiếng hét ngân vang trong tai cô.

Sau đó cô đã ở bên ngoài và ánh trăng đủ sáng để cô có thể trông thấy những người khác. Tyler đang giữ lấy cô. Cô nhìn quanh một cách điên cuồng.

"Cậu điên à? Chuyện gì xảy ra thế?" Tyler lắc lắc người cô.

"Nó đã di chuyển! Cái nắp đã di chuyển! Nó mở ra và... mình không biết nữa... mình gần như đã ngã vào trong nó. Nó rất

lạnh...”

Mấy tên con trai bật cười. “Cô gái tội nghiệp bị hốt hoảng,” Tyler nói. “Đi nào, anh bạn, Dick, chúng ta sẽ kiểm tra xem.”

“ Tyler , không...”

Nhưng họ vẫn đi vào trong. Vickie quanh quẩn ngoài cửa, nhìn theo, trong khi Elena run rẩy. Ngay sau đó, Tyler vẫy tay gọi cô ở cửa.

“Nhìn này,” anh ta nói khi cô miễn cưỡng bước vào bên trong. Anh ta đã tìm lại được cái bật lửa, và giũ nó soi lên bộ ngực cẩm thạch của Thomas Fell. “Nó vẫn đóng khít, ấm như nằm trong chăn. Thấy không?”

Elena ngó xuống sự liên kết hoàn hảo của cái nắp với nhà mồ. “Nó chắc chắn đã di chuyển. Mình đã gần như ngã vào đó mà...”

“Chắc rồi, bất cứ cái gì cậu nói đều đúng, cưng ạ.” Tyler vòng tay quanh cô, siết chặt cô vào anh ta. Cô nhìn qua Dick và Vickie trong tư thế tương tự, trừ việc mắt của Vickie khép lại, trông như thể cô ta rất thích thú. Tyler cọ cằm mạnh lên mái tóc cô.

“Bây giờ mình muốn quay trở lại buổi khiêu vũ,” cô nói dứt khoát.

Cái cọ cằm dừng lại. Và Tyler thở dài rồi nói, “Chắc chắn rồi, cưng.”

Anh ta liếc nhìn Dick và Vickie. “Còn hai người thì sao?”

Dick nhăn nhở. “Bọn mình sẽ ở lại đây một lúc nữa.” Vickie cười rúc rích, hai mắt vẫn nhắm nghiền.

“Được thôi.” Elena phân vân họ sẽ quay về bằng cách nào, nhưng cô đi theo khi Tyler dẫn cô ra ngoài. Khi đã ở bên ngoài, đột nhiên, anh ta dừng lại.

“Anh không muốn để em đi mà không liếc một cái vào phần mộ của ông anh,” anh ta nói.

“Ôi, đi nào, Elena,” anh ta lên tiếng khi thấy cô bắt đầu phản đối, “Đừng làm tổn thương anh. Em phải trông thấy nó; đó là niềm kiêu hãnh và tôn quý của gia đình anh.”

Elena ép mình mỉm cười, mặc dù dạ dày cô lạnh như đá. Có lẽ nếu cô chiều theo, anh ta sẽ đưa cô ra khỏi đây. "Được thôi," cô nói, và bắt đầu đi về phía nghĩa trang.

"Không phải lối đó. Lối này cơ." Và ngay sau đó, anh ta dẫn cô xuống khu nghĩa trang cũ. "Sẽ ổn thôi, thật ra, nó không cách xa đường mòn đâu. Đó, nhìn kìa, em thấy chưa?" Anh ta chỉ vào cái gì đó phát sáng dưới ánh trăng.

Elena thở gấp gáp, các cơ co lại quanh trái tim. Nó trông như một con người đang đứng đó, một người khổng lồ với một cái đầu tròn nhẵn bóng. Và cô không thích ở đây, giữa những phiến đá granít cổ xưa và tàn tạ từ nhiều thế kỉ trước. Ánh trăng sáng tạo nên những cái bóng kì quái, và có những khu vực không thể dò thấy được ở khắp nơi.

"Nó chỉ như quả bóng ở trên cao thôi ý mà. Không có gì phải sợ hãi cả," Tyler nói, kéo cô đi theo ra khỏi đường mòn và leo lên bia mộ phát sáng. Nó được xây bằng cẩm thạch đỏ, và quả bóng lớn phủ trên nó gợi cho cô nhớ đến mặt trăng trôi nổi trên đường chân trời. Giờ đây vẫn là mặt trăng đó chiếu sáng xuống họ, trắng toát như bàn tay của Thomas Fell. Elena không thể che giấu sự run rẩy.

"Cô gái tội nghiệp, cô ấy thấy lạnh. Cần phải làm cô ấy ấm lên," Tyler nói. Elena cố đẩy anh ta ra, nhưng anh ta quá khoẻ, chụp phủ lấy cô, ép cô vào anh ta.

" Tyler , tôi muốn đi; thả tôi ra ngay..."

"Chắc rồi, cưng, chúng ta sẽ đi." Anh ta nói. "Nhưng chúng ta phải làm ấm em trước đã. Chúa ơi, em lạnh quá."

" Tyler , thôi đi," Cô nói. Cánh tay anh ta vòng quanh cô lúc trước chỉ đơn thuần khó chịu, bức bối, nhưng bây giờ, với một luồng kinh hoàng, cô cảm thấy tay anh ta sờ soạng trên cơ thể cô, dò dẫm những khoảng da thịt để trần.

Chưa bao giờ trong đời Elena ở trong tình huống như thế này, không có bất kì sự giúp đỡ nào ở gần. Cô nhắm gót giầy nhọn của

mình đúng vào mu bàn chân của anh ta, nhưng anh ta tránh được. " Tyler , bỏ tay ra khỏi người tôi." "Thôi nào, Elena, đừng như thế chứ, tôi chỉ muốn làm cho em ấm lên thôi mà…" " Tyler , cút ngay đi," cô nghẹn giọng. Cô cố giật người ra khỏi anh ta. Tyler trượt chân và toàn bộ sức nặng của anh ta đổ ập vào cô, xô cô ngã vào bụi thường xuân và cỏ dại trên mặt đất. Elena nói một cách liều lĩnh. "Tôi sẽ giết anh, Tyler . Tôi nói thật đấy. Mau tránh ra ngay." Tyler cố lăn người ra, đột nhiên cười khúc khích, tay chân anh ta nặng nề và không chịu hợp tác, gần như vô ích. "Ặc, thôi nào, Elena. Đừng nổi giận. Tôi chỉ đang làm ấm em lên thôi. Elena, nàng công chúa băng giá, ấm lên nào… Em đã thấy ấm lên rồi phải không?" Sau đó Elena cảm nhận thấy đôi môi nóng và ẩm ướt của anh ta trên mặt cô. Cô vẫn bị kẹt bên dưới anh ta, và những cái hôn ướt át bắt đầu di chuyển xuống cổ họng cô. Cô nghe thấy tiếng quần áo bị xé rách. "Oops." Tyler lầm bầm. "Xin lỗi vì điều đó nhé." Elena vặn vẹo đầu, và miệng cô lần tìm được tay của Tyler , đang vụng về mơn trớn má cô. Cô cắn ngập răng vào lòng bàn tay múp míp. Cô cắn thật mạnh, nếm được cả vị máu, và nghe thấy tiếng rú đau đớn của Tyler . Anh ta giật tay ra. "Này, tôi đã nói là xin lỗi rồi còn gì!" Tyler nhìn bàn tay bị thương của mình một cách buồn bực. Rồi gương mặt anh ta sa sầm xuống, trong khi vẫn nhìn nó, anh ta nắm chặt bàn tay lại thành một nắm đấm.

Chính là nó, Elena nghĩ về cơn ác mộng một cách bình tĩnh. Anh ta chắc sẽ đánh gục hoặc giết chết mình mất thôi. Cô căng người chuẩn bị hứng chịu cú đòn.

Stefan từ chối không bước vào nghĩa trang, mọi thứ bên trong anh đều gào thét phản đối việc đó. Lần cuối cùng anh ở đây là cái đêm người đàn ông bị giết. Sự kinh hãi lại tràn qua ruột anh với kí ức đó. Anh có thể thề rằng mình đã không rút cạn người đàn ông dưới chân cầu, rằng anh không hề lấy đi nhiều máu đến mức

có hại cho ông ta. Nhưng mọi thứ vào đêm đó sau sự dâng trào của sức mạnh đều lẫn lộn lung tung, và mơ hồ.

Nếu thật sự sức mạnh đã trào lên. Có lẽ đó là sự tưởng tượng của anh, hay thậm chí chính anh đã làm việc đó. Những điều kì lạ có thể xảy ra một khi nhu cầu vượt qua sự kiểm soát.

Anh nhắm mắt lại. Khi biết người đàn ông đó đã phải nhập viện, gần như hấp hối, sự kinh hoàng của anh không thể diễn tả bằng lời. Sao anh có thể để bản thân mất tự chủ đến như thế? Để giết chóc, khi mà anh đã hầu như không giết người nữa kể từ lúc...

Anh không cho phép mình nghĩ về điều đó nữa.

Bây giờ, đứng trước cổng nghĩa trang trong bóng tối lúc nửa đêm, anh không muốn gì hơn là quay trở lại và đi khỏi đây. Quay lại buổi khiêu vũ nơi anh đã bỏ rơi Caroline, cô gái tóc màu đồng sáng chói, mềm mỏng đó chắc chắn được an toàn bởi vì cô ta chẳng có ý nghĩa gì với anh cả.

Nhưng anh không thể quay lại, bởi vì Elena đang ở trong khu nghĩa trang. Anh có thể cảm nhận thấy cô, cảm nhận được nỗi đau đớn đang tăng lên của cô. Cô đang ở trong nghĩa trang và cô đang gặp rắc rối, và anh phải tìm thấy cô.

Anh đã đi được nửa đường đồi khi cơn chóng mặt ập đến. Nó khiến anh quay cuồng, vật lộn với việc hướng thẳng tới nhà thờ bởi vì đó là điều duy nhất mà anh có thể giữ cho rõ ràng trong tâm trí. Những dải sương mù màu xám quét qua não anh, và anh tranh đấu để tiếp tục bước tới. Yếu ớt, anh cảm thấy quá yếu ớt. Và sự bất lực khi không thể chống lại sức mạnh của cơn chóng mặt này.

Anh cần... phải đến chỗ Elena. Nhưng anh thấy yếu quá. Anh không thể... yếu ớt... nếu anh muốn giúp Elena. Anh cần phải...

Cánh cửa nhà thờ khẽ mở ra trước mặt anh.

Elena nhìn vào mặt trăng qua vai trái của Tyler . Thật là sự sắp đặt trớ trêu khi nó là thứ cuối cùng cô có thể nhìn ngắm, cô

nghĩ. Tiếng thét bị giữ lại trong cổ họng, nghẹn lại vì nỗi sợ hãi.

Rồi có một thứ gì đó nhấc Tyler lên và ném anh ta văng vào bia mộ của ông nội anh ta.

Đó là những gì có vẻ như xảy ra với Elena. Cô lăn sang một bên, thở hổn hển, một tay giữ chặt chiếc váy đã bị rách, tay kia dò tìm vũ khí.

Cô không cần một thứ vũ khí nữa. Một thứ gì đó di chuyển trong bóng tối, và cô thấy một người giật Tyler ra khỏi cô. Stefan Salvatore. Nhưng đó là một Stefan mà cô chưa từng thấy trước đây: khuôn mặt với những đường nét tuyệt đẹp trắng toát và lạnh lẽo với cơn giận dữ điên cuồng, và có một tia sáng chết chóc loé lên trong đôi mắt xanh. Thậm chí không hề chuyển động, Stefan toả ra một sự giận dữ và mối đe doạ đến mức Elena tự thấy sợ hãi trước anh còn hơn cả với Tyler .

"Khi ta gặp ngươi lần đầu, ta đã biết ngươi chưa bao giờ học được cách cư xử," Stefan nói. Giọng anh nhẹ, lạnh giá và mềm mại, và không hiểu sao nó làm Elena quay cuồng. Cô không thể rời mắt khỏi anh khi anh di chuyển về phía Tyler , người đang lắc lắc đầu một cách choáng váng và bắt đầu gượng dậy. Stefan di chuyển như đang múa, mỗi cử động của anh ung dung và được điều khiển một cách chính xác. "Nhưng ta không hề nghĩ rằng tính cách ngươi lại hoàn toàn kém hoàn thiện quá mức như thế."

Anh đấm Tyler . Gã con trai lực lưỡng đang vung một cánh tay rắn chắc lên và Stefan đã đánh trúng ngay phần mặt để sơ hở trước khi cánh tay đó chạm được vào anh.

Tyler bay người đập vào một bia mộ khác. Anh ta bò dậy và đứng thở hổn hển, đôi mắt trắng dã. Elena nhìn thấy một dòng máu chảy ra từ mũi anh ta. Sau đó anh ta lao vào tấn công.

"Một quý ông không được bắt ép đối phương trong bất cứ hoàn cảnh nào," Stefan nói, và đánh bật anh ta ra. Tyler lại ngã sóng soài, mặt úp xuống cỏ và bụi tầm xuân. Lần này anh ta đứng dậy chậm chạp hơn, và máu chảy ra từ cả lỗ mũi và miệng

anh ta. Anh ta lồng như một con ngựa điên loạn khi tự quăng mình vào Stefan.

Stefan túm lấy phần trước chiếc áo khoác của Tyler , xoay tròn cả hai và hoá giải sự va chạm của đòn tấn công đầy sát khí. Anh giũ Tyler hai lần thật mạnh trong khi những nắm đấm rắn chắc đó vung vẩy như cối xay gió quanh anh, mà không thể chạm tới được. Sau đó anh thả Tyler rơi xuống.

"Anh không được phép xúc phạm một người phụ nữ," anh nói. Khuôn mặt Tyler nhăn nhúm, mắt đảo tròn, nhưng anh ta vẫn túm lấy chân của Stefan. Stefan giật mạnh chân ra và lại rung lắc anh ta lần nữa, và Tyler trở nên mềm oặt như một con búp bê bằng giẻ rách, mắt anh ta trợn ngược lên.

Stefan vẫn tiếp tục nói, giữ thân hình nặng nề đó thẳng đứng và nhận mạnh mỗi từ bằng một cái lắc như giật từng đốt xương ra. "Và, trên hết, anh ta không được làm cô ấy bị thương..."

"Stefan!" Elena gào lên. Đầu của Tyler giật ra trước sau với mỗi cú lắc. Cô thấy hoảng sợ trước những gì mình đang chứng kiến; hoảng sợ trước những gì Stefan có thể làm. Và nỗi sợ hãi trên hết là vì giọng nói của Stefan, chất giọng lạnh lùng đó giống như một điệu múa kiếm, đẹp đẽ, chết chóc và cực kì tàn nhẫn. "Stefan! dừng lại!"

Đầu anh hất lên hướng về phía cô, giật nảy mình, như thể anh đã quên mất sự hiện diện của cô. Trong một khoảnh khắc anh như không nhận ra cô, mắt anh đen kịt dưới ánh trăng, và cô liên tưởng đến loài dã thú, những con chim lớn hay những loại cây ăn thịt có bề ngoài hấp dẫn mà không hề có tý cảm xúc nào của con người. Sau đó sự tỉnh táo quay lại trên khuôn mặt anh và ít nhiều bóng tối đã mất dần trong ánh mắt của anh.

Anh nhìn xuống cái đầu rũ rượi của Tyler , rồi đặt anh ta nhẹ nhàng lên tấm bia mộ bằng cẩm thạch đỏ. Hai đầu gối Tyler oằn xuống và anh ta trượt xuống bề mặt bia mộ nhưng Elena thấy nhẹ nhõm khi mắt anh ta mở ra – hay ít nhất là bên mắt trái. Mắt

bên phải đang sưng tấy lên chỉ thấy một khe hở.

"Hắn ta sẽ ổn thôi," Stefan nói một cách vô cảm.

Khi nỗi sợ hãi lắng xuống, Elena cảm thấy mình trống rỗng. Thật không ngờ được, cô nghĩ. Mình đang choáng váng. Mình có thể sẽ bắt đầu gào thét điên cuồng bất kì phút nào ngay bây giờ mất.

"Có ai đưa cô về nhà không?" Stefan hỏi, vẫn với chất giọng chết chóc rợn người đó.

Elena nghĩ đến Dick và Vickie, có Chúa mới biết điều gì xảy ra bên cạnh tượng Ngài Thomas Fell. "Không," cô đáp. Tâm trí cô bắt đầu làm việc trở lại, để chú ý đến những gì xung quanh cô. Chiếc váy màu tím bị xé toạc một đường đằng trước; nó đã bị phá huỷ. Một cách máy móc, cô kéo nó lại để che phần áo lót trong.

"Tôi sẽ lái xe đưa cô về," Stefan nói.

Thậm chí trong tình trạng tê liệt, Elena cũng cảm thấy một nỗi sợ hãi chấn động lướt nhanh qua. Cô nhìn anh, tư thế quý phái một cách lạ lùng giữa những bia mộ, khuôn mặt anh tái nhợt dưới ánh trăng. Cô chưa bao giờ thấy anh trông... đẹp đến thế trước đây, nhưng vẻ đẹp đó như thuộc về một thế giới khác. Không phải chỉ là một đất nước khác, mà còn là vẻ đẹp không thuộc về loài người, bởi vì không một con người nào có thể phát ra cái khí chất mạnh mẽ hay xa vời đến thế.

"Cám ơn. Như thế thì tốt quá," cô nói chậm rãi. Không biết làm gì khác nữa.

Họ bỏ lại Tyler đang cố gượng dậy bằng cách bám vào bia mộ tổ tiên một cách đau đớn. Elena cảm thấy một cơn rùng mình khác khi họ đi đến đường mòn và Stefan đi về phía cầu Wickery.

"Tôi để xe ở nhà trọ," anh nói. "Đây là con đường nhanh nhất để quay lại đấy."

"Anh cũng đến đây bằng đường này à?"

"Không. Tôi không đi qua cầu. Nhưng nó sẽ an toàn thôi."

Elena tin tưởng anh. Nhợt nhạt và lặng lẽ, anh đi bên cạnh mà

không hề chạm vào cô, trừ lúc anh cởi áo cánh của mình ra để choàng qua đôi vai trần của cô. Cô thấy một sự chắc chắn kì lạ rằng anh sẽ tiêu diệt bất cứ thứ gì muốn làm hại cô.

Cầu Wickery trắng toát dưới ánh trăng, và bên dưới nó là làn nước lạnh lẽo xoáy qua những tảng đá lâu năm. Toàn bộ thế giới vẫn như thế, đẹp và lạnh giá khi họ đi xuyên qua hàng cây sồi tới con đường hẹp.

Họ đi qua những bãi chăn thả được rào lại và những cánh đồng tối đen cho đến khi họ gặp một con đường dài quanh co. Nhà trọ là một toà nhà xây bằng gạch màu nâu đỏ nhạt làm từ loại đất sét phổ biến trong vùng, và hai bên sườn nó được chống đỡ bởi những cây tuyết tùng và gỗ thích cổ thụ. Tất cả những ô cửa sổ đều tối đen.

Stefan mở một cánh cửa đôi và họ bước vào trong một hành lang nhỏ, với một dãy cầu thang ngay trước mặt. Những lan can, giống như những cánh cửa, làm từ gỗ sồi nhạt màu tự nhiên bóng láng đến mức nó dường như phát sáng.

Họ đi lên cầu thang tới đầu cầu thang tầng hai thiếu ánh sáng. với sự ngạc nhiên của Elena, Stefan dẫn cô vào một trong những phòng ngủ và mở một thứ giống như là một cánh cửa buồng nhỏ. Nhìn qua nó, cô có thể thấy một lối cầu thang rất hẹp và dốc.

Thật là một nơi kì lạ, cô nghĩ. Cầu thang bí mật này chôn sâu ở ngay trung tâm ngôi nhà, nơi mà không âm thanh nào từ bên ngoài có thể lọt vào. Cô đi lên đầu cầu thang và bước vào trong một căn phòng rộng chiếm toàn bộ diện tích tầng 3 của căn nhà.

Nó gần như sáng tù mù giống cầu thang, nhưng Elena có thể nhìn thấy sàn nhà bằng gỗ đã đổi màu và những cái xà phơi ra trên cái trần nhà nghiêng nghiêng. Có những ô cửa sổ cao ở mọi phía, và nhiều rương hòm nằm rải rác giữa một vài món đồ gỗ đồ sộ.

Cô nhận ra anh đang quan sát cô. "Có phòng tắm nào không

nơi tôi...?”

Anh gật đầu chỉ một cánh cửa. Cô cởi cái áo cánh ra, trả nó cho anh mà không nhìn vào anh, rồi đi vào trong.

Chương 8

Elena bước vào phòng tắm choáng váng và lặng người đi vì biết ơn. Nhưng khi bước ra cô rất tức giận. Cô cũng không chắc sự hoán đổi cảm xúc này diễn ra như thế nào, nhưng đôi lúc trong khi đang rửa những vết xây sát trên mặt và cánh tay, bực bội vì không thấy có cái gương nào và nhớ ra mình đã bỏ quên cái ví trong xe của Tyler, cô lại bắt đầu nhận thấy những cảm xúc đó. Và tất cả cảm giác trong cô là sự giận dữ.

Chết tiệt, Stefan Salvatore. Quá lạnh lùng và kiềm chế ngay cả trong khi cứu mạng cô. Chết tiệt cái vẻ lịch sự, nhã nhặn của anh ta và cả những bức tường dường như ngày càng cao và dày hơn bao giờ hết quanh anh ta.

Cô tháo những cái kẹp tóc ra khỏi mái tóc mình và dùng chúng để cài phần trước chiếc váy của cô lại. Rồi cô chải qua mái tóc loà xoà bằng một cái lược được chạm khắc khéo léo mà cô tìm thấy bên cạnh chậu rửa mặt. Cô đi ra khỏi phòng tắm với cái cằm hếch lên và đôi mắt nheo lại.

Anh vẫn không mặc cái áo khoác vào. Anh đang đứng cạnh cửa sổ trong chiếc áo len trắng, đầu cúi xuống, căng thẳng, chờ đợi. Không hề ngẩng đầu lên, anh làm một cử chỉ hất nhẹ về phía một tấm vải nhung tối màu được vắt trên lưng ghế.

"Tôi nghĩ cô có thể muốn choàng cái đó lên bộ váy của cô."

Đó là tấm áo choàng dài, rất đắt tiền và mềm mại, với một cái mũ chùm đầu. Elena khoác tấm áo dày quanh vai. Nhưng món quà vẫn không xoa dịu được cơn giận của cô. Cô để ý thấy Stefan không hề tiến lại gần cô một chút nào, hay thậm chí là còn không thèm nhìn cô trong khi nói chuyện.

Một cách thận trọng, cô bước lấn về phía anh, kéo cái áo khoác sát hơn quanh người và cảm thấy, ngay lúc đó, một sự cảm kích dễ chịu khi những nếp gấp phủ quanh cô, kéo lê phía sau cô trên sàn nhà. Cô tiến lại gần anh và xem xét cái tủ màu gụ nặng

nề đặt bên cửa sổ.

Trên đó có một con dao găm trông khá nguy hiểm với cán bằng ngà voi, và một cái chén nạm đá mã não có chân đế bằng bạc rất đẹp. Còn có cả một khối cầu bằng vàng với một vài thứ kiểu như mặt đồng hồ nằm bên trong, và một vài đồng xu lẻ bằng vàng.

Cô nhặt một trong những đồng xu lên, một phần vì hứng thú, và một phần vì cô biết việc cô đụng chạm đến đồ đạc của anh sẽ làm anh khó chịu. "Đây là gì vậy?"

Mất một lúc anh mới trả lời: "Một đồng vàng florin. Đồng tiền của Florence ."

"Còn cái này là gì?"

"Một cái đồng hồ dạng dây chuyền. Thuộc cuối thế kỉ 15," anh nói gấp gáp. Anh thêm vào, "Này Elena..."

Cô với tới một cái tráp nhỏ bằng sắt với nắp đậy đã được chốt lại. "Vậy đây là gì? Nó mở được không?"

"Không." Anh phản xạ nhanh như một con mèo, bàn tay anh dằn mạnh lên cái tráp, ấn cái nắp xuống. "Đó là vật riêng tư," sự căng thẳng hiện rõ trong giọng nói của anh.

Cô chú ý thấy tay anh chỉ chạm vào góc cái nắp đậy bằng sắt mà không hề động đến da thịt cô. Cô nhấc những ngón tay lên và anh lập tức rút tay lại. Đột nhiên, cơn giận của cô vượt quá mức chịu đựng. "Coi chừng đấy." Cô nói một cách cáu kỉnh. "Đừng có chạm vào tôi kẻo anh có thể lây bệnh đấy."

Anh quay người lại phía cửa sổ.

Và thậm chí khi cô tự tránh người ra, bước trở giữa căn phòng, cô cũng có thể cảm nhận được anh đang quan sát phản ứng của cô. Và bất thần, cô biết mình trông như thế nào trong mắt anh, mái tóc sáng nổi lên trên màu đen của chiếc áo choàng, một bàn tay trắng mịn giữ lớp vải nhung sát vào cổ. Một cô công chúa thảm hại đang đi dạo trong toà tháp của cô ta.

Cô ngửa đầu về phía sau để ngắm cái cửa sập trên trần nhà,

và nghe thấy một tiếng hít thở sâu nhẹ nhưng rõ ràng. Khi cô quay lại, ánh mắt anh đang ghim chặt vào phần cổ họng để hở ra của cô; cái nhìn trong đôi mắt anh làm cô bối rối. Nhưng khoảnh khắc tiếp theo khuôn mặt anh đã lại kín như bưng.

"Tôi nghĩ," anh lên tiếng, "tốt hơn là tôi nên đưa cô về nhà."

Trong khoảnh khắc đó, cô rất muốn làm tổn thương anh, muốn khiến cho anh cảm thấy tồi tệ như cô đang cảm nhận. Nhưng cô cũng muốn biết sự thật. Cô đã quá mệt mỏi vì trò chơi này, mệt mỏi vì những kế hoạch, những tính toán và với việc cố đọc được suy nghĩ của Stefan Salvatore. Nó thật kinh khủng và cô thấy nhẹ nhõm tuyệt vời khi nghe được giọng nói cuả chính cô đang thốt ra những từ ngữ mà cô đã giữ trong lòng từ rất lâu.

"Tại sao anh lại ghét tôi?"

Anh nhìn cô. Trong một lúc anh dường như không thể tìm ra từ ngữ. Sau đó anh nói. "Tôi không ghét cô."

"Anh có," Elena nói. "Tôi biết là không hay khi nói ra, nhưng tôi bất chấp. Tôi biết tôi nên thấy biết ơn khi được anh cứu thoát tối nay, nhưng tôi cũng chả thèm quan tâm. Tôi không yêu cầu anh cứu tôi. Tôi không biết tại sao anh lại là người đầu tiên có mặt ở nghĩa trang. Và tôi đương nhiên không hiểu tại sao anh làm điều đó, ngược lại với cái cách anh suy nghĩ về tôi."

Anh lắc đầu, nhưng giọng anh rất nhỏ nhẹ. "Tôi không hề ghét cô."

"Ngay từ đầu, anh đã tránh né tôi như thể tôi là... con hủi vậy. Tôi đã cố tỏ ra thân thiện với anh, và anh thì ném trả nó lại vào mặt tôi. Đó có phải là thái độ của một quý ông khi ai đó muốn chào đón anh ta không?"

Anh như đang muốn nói điều gì đó, nhưng cô đang bị cuốn theo cảm xúc, không chú ý đến. "Anh hắt hủi tôi trước mặt mọi người hết lần này đến lần khác; anh làm bẽ mặt tôi ngay ở trường. Anh chắc hẳn sẽ không thèm nói chuyện với tôi như bây giờ nếu nó không liên quan đến chuyện sống chết. Có phải như

thế mới khiến anh mở miệng nói? Phải là một người gần như sắp bị giết đúng không?"

"Và thậm chí ngay lúc này," cô tiếp tục một cách cay đắng, "anh không muốn tôi ở bất cứ đâu gần anh. Có chuyện gì với anh vậy, Stefan Salvatore, việc gì mà khiến anh phải sống theo lối này? Khiến anh phải dựng lên những bức tường để giữ mọi người không lại gần? Khiến anh không thể tin bất cứ ai? Anh bị làm sao thế hả?"

Anh im lặng, khuôn mặt anh quay đi. Cô hít một hơi thở sâu và thẳng vai lên, giữ cho đầu cô ngẩng lên mặc dù đôi mắt cô nhức nhối và bùng cháy. "Và có chuyện gì không phải với tôi?" Cô nói thêm, bình tĩnh hơn. "Điều gì làm anh thậm chí không thể nhìn tôi, nhưng lại có thể để Caroline Forbes ngã nhào vào anh? Ít nhất tôi cũng có quyền được biết về điều đó chứ. Tôi sẽ không bao giờ làm phiền anh nữa, thậm chí tôi sẽ không bao giờ nói chuyện với anh ở trường nữa, nhưng tôi muốn biết sự thật trước khi đi. Tại sao anh căm ghét tôi đến thế, Stefan?"

Một cách chậm rãi, anh quay lại và ngẩng đầu lên. Đôi mắt anh ảm đạm, hoang vắng, và có điều gì đó cuộn lên trong Elena khi cô nhận thấy nỗi đau đớn trên gương mặt anh.

"Đúng," anh nói, "Tôi nghĩ cô có quyền được biết. Elena." Anh liếc cô, sau đó nhìn thẳng vào mắt cô, và cô nghĩ, tệ thế sao? Cái gì khiến nó tệ đến mức ấy chứ? "Tôi không hề ghét cô," anh tiếp tục, phát âm từng từ một cách cẩn thận, rõ ràng. "Tôi chưa bao giờ ghét cô. Nhưng cô gợi cho tôi nhớ đến một người khác."

Elena bị dội lại. Nó không hề giống với bất cứ điều gì cô mong đợi. "Tôi khiến anh nhớ đến một người khác mà anh quen sao?"

"Một người mà tôi từng quen," anh nói một cách lặng lẽ. "Nhưng," anh nói thêm một cách chậm rãi, như thể đang suy nghĩ để tìm ra lời giải đáp, "cô thực ra không hoàn toàn giống cô ấy. Cô ấy trông giống cô, nhưng mỏng manh, yếu đuối hơn. Dễ bị tổn thương. Bên trong cũng như bên ngoài."

"Còn tôi thì không chứ gì."

Anh tạo ra một âm thanh có thể phần nào giống như một tiếng cười nếu có bất cứ sự hài hước nào trong đó. "Không. Cô là một chiến binh. Cô là... chính cô."

Elena im lặng trong một lúc. Cô không thể tiếp tục cơn giận được nữa, khi nhìn thấy khuôn mặt đau khổ của anh. "Chắc anh rất thân với cô ấy?"

"Đúng vậy."

"Chuyện gì đã xảy ra?"

Có một khoảng lặng dài, quá lâu đến mức Elena nghĩ anh sẽ không trả lời cô. Nhưng cuối cùng anh nói, "Cô ấy chết rồi."

Elena thở ra một hơi thở run rẩy. Một chút giận dữ cuối cùng của cô cuộn lại và biến mất từ sâu bên trong cô. "Chuyện đó chắc phải đau buồn lắm," cô nói nhỏ nhẹ, nghĩ về ngôi mộ trắng của bố mẹ cô giữa cánh đồng lúa mạch đen. "Tôi rất tiếc." Anh không nói gì cả. Khuôn mặt anh lại khép chặt, và anh dường như đang nhìn vào một điều gì đó xa xôi, điều gì đó kinh khủng và tan nát con tim mà chỉ mình anh nhìn thấy được. Nhưng không chỉ có nỗi thương tiếc trong biểu hiện của anh. Xuyên qua những bức tường, vượt qua tất cả sự kiềm chế run rẩy của anh, cô có thể nhận thấy cái nhìn đau đớn ghê gớm của sự dằn vặt tội lỗi và sự cô đơn đến không thể chịu đựng nổi. Một cái nhìn đầy mất mát và ám ảnh đến mức cô đã di chuyển lại bên cạnh anh trước khi cô kịp nhận ra mình đang làm gì.

"Stefan," cô thì thầm. Anh dường như không nghe thấy cô; dường như anh đang phiêu dạt trong cái thế giới đau khổ của bản thân anh.

Cô không thể ngừng bản thân mình đặt một bàn tay lên cánh tay anh. "Stefan, tôi biết nó có thể đau đớn đến mức nào..."

"Cô không thể biết được đâu," anh bùng nổ, tất cả sự bình lặng của anh trào lên trong một cơn cuồng nộ màu trắng. Anh nhìn xuống bàn tay cô như thể mới vừa nhận ra nó ở đó, như thể

tức điên lên vì cô dám chạm vào anh. Đôi mắt xanh của anh giãn ra và tối lại khi anh hất tay cô ra, vung một bàn tay lên để ngăn cô lại chạm vào anh lần nữa...

... nhưng không hiểu sao, thay vào đó, anh lại đang nắm tay cô, những ngón tay anh đan chặt với những ngón tay cô, như đang bám lấy sự sống. Anh nhìn xuống đôi tay họ đan vào nhau trong sự hoang mang. Sau đó, từ từ, ánh mắt anh di chuyển từ những ngón tay đang siết chặt lên khuôn mặt cô.

"Elena..." anh thì thầm.

Và sau đó, cô nhìn thấy nó, nỗi đau đớn làm tan vỡ cái nhìn của anh, như thể đơn giản là anh không thể đấu tranh với nó lâu hơn nữa. Sự thất thủ như những bức tường cuối cùng cũng sụp đổ và cho cô thấy được những gì bên trong.

Và rồi, một cách vô vọng, anh cúi đầu xuống đôi môi cô.

"Chờ đã... dừng lại đây đi," Bonnie nói. "Mình nghĩ mình thấy thứ gì đó."

Chiếc xe Ford cũ mèm của Matt chậm dần lại, dịch sát vào lề đường, nơi những cây mâm sôi và bụi rậm mọc dày đặc. Có thứ gì đó màu trắng chập chờn ở đó, đang hướng về phía họ.

"Ôi, lạy chúa," Meredith kêu lên. "Đó là Vickie Bennett."

Cô gái loạng choạng trong luồng ánh sáng đèn pha ô tô và đứng đó, lưỡng lự, khi Matt dẫm phanh. Mái tóc màu nâu sáng của cô ta rối tung và lộn xộn, và đôi mắt cô ta nhìn đờ đẫn trên khuôn mặt đầy những vết dơ và bụi bẩn. Cô ta chỉ mặc duy nhất một cái váy lót trên người.

"Đưa cô ấy vào xe đi," Matt nói. Meredith đang mở cửa xe. Cô nhảy ra và chạy về phía cô gái đang mụ mẫm.

"Vickie, cậu có ổn không? Chuyện gì đã xảy ra với cậu thế?"

Vickie rên rỉ, vẫn nhìn thẳng về phía trước. Rồi cô ta bất thần như nhận ra Meredith, và chộp lấy cô, ấn những móng tay của cô ta vào cánh tay của Meredith. "Đi khỏi đâu mau," Cô ta nói, đôi

mắt chứa đầy xúc cảm dữ dội, giọng cô ta khản đặc và kì lạ, như thể có thứ gì đó chặn trong mồm. "Tất cả các người... mau chạy khỏi đây! Nó đang đến đấy."

"Cái gì đang đến chứ? Vickie, Elena đâu rồi?"

"Chạy khỏi đây ngay đi..."

Meredith nhìn xuống đường, rồi dẫn cô gái vẫn đang run lẩy bẩy quay trở lại xe. "Bọn mình sẽ đưa cậu đi," Cô nói, "nhưng cậu phải nói cho chúng mình biết chuyện gì đã xảy ra. Bonnie, đưa cho mình mượn áo choàng của cậu. Cậu ấy đang lạnh cóng đây này."

"Cô ấy hẳn bị thương," Matt nói dứt khoát. "Và cô ấy đang bị sốc hay gì đó nữa. Câu hỏi là, những người khác đâu? Vickie, chẳng phải Elena đi cùng cô sao?"

Vickie nức nở, úp tay lên mặt khi Meredith choàng tấm áo khoác màu hồng óng ánh của Bonnie lên vai cô ta. "Không... Dick," cô ta nói một cách mập mờ. Dường như cô ta rất đau đớn khi nói chuyện. "Chúng tôi ở trong nhà thờ... Nó thật khủng khiếp. Nó đến... giống như sương mù xung quanh. Sương mù tối đen. Và đôi mắt. Tôi nhìn thấy đôi mắt nó trong bóng tối ở đó, rực cháy. Chúng đốt cháy tôi..."

"Cô ấy đang mê sảng," Bonnie nói. "hoặc hoảng loạn, hay bất cứ cái gì người ta gọi nó."

Matt nói từ từ và rõ ràng. "Vickie, xin cô đấy, hãy nói cho chúng tôi một điều thôi. Elena đâu rồi? Chuyện gì xảy ra với cô ấy?"

"Tôi không biết." Vickie ngẩng khuôn mặt đẫm nước mắt lên trời. "Dick và tôi... chúng tôi ở một mình. Chúng tôi đang... và sau đó đột nhiên nó vây quanh chúng tôi. Tôi không thể chạy được. Elena đã nói là cái nhà mồ đã mở ra. Có lẽ nó chui ra từ đó. Nó thật khủng khiếp..."

"Họ đã ở trong nghĩa trang, trong nhà thờ bỏ hoang." Meredith giải thích. "Và Elena có đi cùng họ. Và nhìn này." Trong

ánh sáng, họ có thể nhìn thấy những vết trầy xước sâu còn mới chạy suốt từ cổ Vickie xuống đến vạt trên của chiếc áo lót.

"Chúng trông giống vết cào của động vật," Bonnie phán. "Giống như vết mèo cào, có lẽ vậy."

"Không có con mèo nào làm thế với ông già dưới chân cầu," Matt nói. Khuôn mặt anh tái nhợt, và những cơ bắp săn lại dưới lớp vải áo. Meredith nhìn theo ánh mắt anh ra đường và sau đó lắc đầu.

"Matt, chúng ta phải đưa cô ấy quay trở lại trước đã. Chúng ta phải làm thế," Cô nói. "Nghe mình này, mình cũng lo cho Elena như cậu vậy. Nhưng Vickie cần đến bác sĩ, và chúng ta cần báo cho cảnh sát. Chúng ta không có sự lựa chọn nào khác. Chúng ta phải quay lại thôi."

Matt nhìn lại con đường một lần cuối thật lâu, rồi thở hắt ra trong một tiếng rít. Đóng sập cửa xe lại, anh vào số và quay xe, mỗi cử chỉ đều rất kích động.

Suốt quãng đường quay về thị trấn, Vickie rên rỉ liên tục về những con mắt.

Elena cảm nhận được đôi môi của Stefan chạm vào môi cô.

Và... chỉ đơn giản như thế. Tất cả những câu hỏi đều được giải đáp, tất cả nỗi sợ hãi bị đẩy lùi, tất cả những nghi ngờ biến mất. Điều cô cảm nhận được không phải đơn thuần là sự cuồng nhiệt, mà còn là một sự dịu dàng và một tình yêu mãnh liệt đến mức nó làm cô run rẩy từ sâu trong cơ thể. Nó lẽ ra phải làm cô sợ vì tính mãnh liệt trong nó, trừ một điều khi cô ở bên anh, cô không hề thấy sợ bất cứ thứ gì.

Cô đã trở về nhà.

Đây chính là nơi cô thuộc về, và cuối cùng cô đã tìm thấy nó. Với Stefan, cô đã về tới nhà.

Anh rút người lại nhẹ nhàng, và cô có thể thấy anh đang run rẩy.

"Ôi, Elena," anh thì thầm trên môi cô. "Chúng ta không thể..."

"Chúng ta vừa làm rồi đấy thôi," Cô thì thầm, và kéo anh xuống một lần nữa.

Nó gần như là cô có thể nghe thấy suy nghĩ của anh, có thể cảm nhận được những gì anh cảm nhận. Niềm vui và sự khao khát chạy đua giữa họ, kết nối họ, kéo họ sát vào nhau hơn. Và Elena cũng cảm nhận thấy nguồn xúc cảm bên trong anh.

Anh muốn ôm cô thế này mãi mãi, để bảo vệ cô khỏi những điều tệ hại. Anh muốn che chở cô khỏi những thứ xấu xa có thể làm cô sợ hãi.

Anh muốn chia sẻ cuộc sống của anh với cô. Cô cảm nhận đôi môi anh ấn nhẹ lên môi cô, và cô khó có thể chịu được sự ngọt ngào của nó. Đúng thế, cô nghĩ.

Sự xúc động chảy rì rầm qua cô như những con sóng trên mặt biển trong xanh phẳng lặng. Cô chìm sâu trong nó, cả niềm vui cô cảm nhận được trong Stefan lẫn sự đáp ứng mãnh liệt trào lên trong cô. Tình yêu của Stefan ngập tràn quanh cô, chiếu sáng xuyên qua cô tới mỗi nơi tối tăm trong linh hồn cô giống như ánh mặt trời. Cô run rẩy trong khoái cảm, trong tình yêu, và trong sự khao khát.

Anh rút người lại từ từ, như thể anh không thể chịu đựng được phải rời xa cô, và họ nhìn sâu vào trong mắt nhau với niềm vui tuyệt vời.

Họ không lên tiếng. Những từ ngữ không còn cần thiết nữa. Anh vuốt ve mái tóc cô, với một cái chạm nhẹ đến mức cô hầu như không nhận thấy nó, như thể anh sợ cô có thể tan vỡ trong tay anh. Cô đã biết không phải sự căm ghét khiến anh lảng tránh cô trong một thời gian dài. Không, không hề tồn tại một sự căm ghét nào.

Elena không biết bao lâu sau đó họ mới lặng lẽ đi xuống lầu dưới của căn nhà trọ. Với bất cứ thời điểm nào khác, hẳn cô sẽ thấy hồi hộp khi chui vào trong chiếc xe màu đen bóng loáng của

Stefan, nhưng tối nay cô khó có thể chú ý tới nó. Anh vẫn nắm tay cô khi họ đi qua những con đường vắng vẻ.

Thứ đầu tiên mà Elena nhìn thấy khi họ về đến nhà cô là những luồng ánh sáng.

"Cảnh sát đấy," cô nói, thấy giọng mình vang lên một cách khó khăn. thật lạ khi nói chuyện lại sau sự im lặng lâu như vậy. "Và đó là xe của chú Robert trên đường, và xe của Matt nữa," cô nói. Cô nhìn Stefan, và sự yên bình tràn ngập trong cô đột nhiên trở nên mỏng manh. "Em không biết chuyện gì đã xảy ra. Anh có nghĩ là Tyler đã báo cho họ...?"

"Thậm chí Tyler cũng không đến nỗi ngu ngốc như vậy đâu," Stefan nói.

Anh đỗ xe phía sau một chiếc xe cảnh sát, và Elena miễn cưỡng buông tay ra khỏi tay anh. Cô ao ước với tất cả trái tim cô rằng cô và Stefan có thể chỉ ở một mình với nhau, và họ sẽ không bao giờ cần phải đối mặt với thế giới nữa.

Nhưng không có cách nào như thế được. Họ đi theo lối dẫn đến trước cửa ra vào đã mở sẵn. Bên trong, căn nhà rực rỡ ánh đèn.

Bước vào trong, Elena trông thấy như là có đến hàng tá những khuôn mặt quay lại nhìn cô. Cô bỗng có một hình dung về hình ảnh của cô lúc này, đứng đó trên lối vào, trong một tấm áo choàng nhung đen, với Stefan Salvatore ở bên cạnh. Dì Judith gào lên và ôm chặt cô trong tay, lắc người cô và siết lấy cô trong cùng một lúc.

"Elena! Cảm ơn chúa là cháu vẫn an toàn. Nhưng cháu đã ở đâu thế? Tại sao cháu không gọi về? Cháu có biết là đã đặt mọi người trong tâm trạng thế nào không hả?"

Elena nhìn quanh căn phòng trong sự bối rối. Cô không hiểu gì cả. "Chúng ta mừng là thấy cháu đã trở về." Robert nói.

"Cháu đã ở nhà trọ, cùng với Stefan," cô nói chậm rãi. "Dì Judith, đây là Stefan Salvatore; anh ấy có thuê một phòng ở đó.

Anh ấy đã đưa cháu về."

"Cám ơn cậu," dì Judith nói với Stefan qua đỉnh đầu của Elena. Sau đó, đứng lùi lại để nhìn Elena, dì nói. "Nhưng váy của cháu, tóc cháu nữa... chuyện gì đã xảy ra?"

"Dì không biết sao? Vậy là Tyler đã không kể với dì. Nhưng thế tại sao cảnh sát lại có mặt ở đây?" Elena liếc về phía Stefan theo bản năng, và cô thấy anh di chuyển lại gần cô hơn như để che chở.

"Họ ở đây vì Vickie Bennett đã bị tấn công trong khu nghĩa trang tối nay," Matt nói. Anh và Bonnie và Meredith đang đứng phía sau dì Judith và chú Robert, trông có vẻ bớt lo âu và hơi lúng túng và hơn cả mệt mỏi. "Bọn anh đã tìm thấy cô ấy khoảng 2,3 giờ trước, và bọn anh đang đi tìm em cho đến lúc đó."

"Bị tấn công?" Elena sửng sốt. "Bị cái gì tấn công?"

"Chẳng ai biết." Meredith nói.

"Được rồi, bây giờ, có lẽ không còn gì phải lo lắng nữa," Robert động viên. "bác sĩ nói cô bé đã rất sợ hãi, và chắc là do cô ấy đã uống rượu. Tất cả có thể chỉ là tưởng tượng của cô ấy thôi."

"Những vết xây sát đó không phải là tưởng tượng," Matt nói, lịch sự nhưng bướng bỉnh.

"Những vết xây sát nào? Anh đang nói về điều gì thế?" Elena hỏi, nhìn từ gương mặt này sang gương mặt khác.

"Mình sẽ kể cho cậu," Meredith nói, và cô giải thích, một cách ngắn gọn, cô và những người khác đã tìm thấy Vickie như thế nào. "Cô ấy cứ nói mãi là không biết cậu ở đâu, rằng cô ấy chỉ ở cạnh Dick khi chuyện đó xảy ra. Và khi bọn mình đưa cô ấy quay lại đây, bác sĩ nói ông ta không thể tìm thấy thứ gì để đưa ra kết luận. Cô ấy không hẳn bị thương trừ những vết xây sát, à có thể là do một con mèo."

"Không có dấu vết nào khác trên người cô ấy à?" Stefan đột ngột nói. Đó là lần đầu tiên anh lên tiếng kể từ khi bước vào nhà,

và Elena nhìn anh, ngạc nhiên bởi chất giọng của anh.

"Không," Meredith nói. "Dĩ nhiên, một con mèo không thể xé rách quần áo của cô ây... nhưng Dick có lẽ đã làm điều đó. À, và lưỡi của cô ấy bị cắn nát nữa."

"Cái gì?" Elena nói.

"Bị cắn tệ lắm, mình nghĩ thế. Nó hẳn phải chảy nhiều máu, và đau đớn khi cô ấy nói chuyện,"

Bên cạnh Elena, Stefan vẫn đứng im lặng.

"Cô ấy có lời giải thích nào về những gì đã xảy ra không?"

"Cô ấy quá kích động," Matt nói. "Thực sự hoảng loạn; cô ấy không còn ý thức được gì nữa. Cô ấy cứ lảm nhảm mãi về những con mắt và màn sương tối tăm và việc không thể chạy thoát được... đó là lý do tại sao bác sĩ nghĩ nó là một loại ảo giác. Nhưng chỉ cần xem xét kĩ ai cũng thấy được sự thật là cô ấy và Dick Carter đã ở trong nhà thờ bỏ hoang gần nghĩa trang lúc gần nửa đêm, và có thứ gì đó xuất hiện và tấn công cô ấy ở đó."

Bonnie nói thêm, "Nó không hề tấn công Dick, cho thấy ít nhất nó cũng có thẩm mỹ đấy chứ. Cảnh sát tìm thấy anh ta ngất xỉu trên sàn nhà thờ, và anh ta không nhớ được gì cả."

Nhưng Elena không nghe những từ cuối. Có gì đó không ổn xảy ra với Stefan. Cô không thể nói làm thế nào cô biết được, nhưng cô biết. Anh đã cứng người lại khi Matt kể xong, và bây giờ, mặc dù anh không di chuyển, cô nhận thấy như thể một khoảng cách rất lớn đã chia cách họ ra, như thể cô và anh đang ở hai phía đối lập của một tảng băng trôi rạn nứt.

Anh lên tiếng, với một giọng nói đã được kìm chế dữ dội mà cô từng nghe thấy lúc trước trong phòng anh. "Trong nhà thờ phải không Matt?"

"Đúng thế, trong nhà thờ bỏ hoang," Matt đáp.

"Và cậu có chắc là cô ấy nói đó là lúc nửa đêm?"

"Cô ấy không thể chắc chắn, nhưng nó hẳn là vào khoảng thời gian đó. Chúng tôi tìm thấy cô ấy không lâu sau đó mà. Nhưng

sao?”

Stefan không nói gì. Elena có thể nhận ra hố sâu ngăn cách họ đang rộng thêm ra.

“Stefan,” cô thì thầm. Sau đó, to hơn, cô nói nhanh, “Stefan, gì thế?”

Anh lắc đầu. Đừng đẩy em ra, cô nghĩ, nhưng anh thậm chí còn không nhìn cô. “Cô ấy vẫn sống chứ?” anh hỏi đột ngột.

“Bác sĩ nói không có gì quá tệ với cô ấy.” Matt trả lời. “Không ai thậm chí nghĩ cô ấy có thể chết.”

Stefan gật đầu và bất thần, anh quay sang Elena. “Anh phải đi đây,” anh nói. “Em giờ đã an toàn rồi.”

Cô chộp lấy tay anh khi anh quay người đi. “Dĩ nhiên là em an toàn,” cô nói. “Nhờ có anh.”

“Đúng vậy,” anh nói. Nhưng không có phản ứng nào trong mắt anh. Chúng đã bị che lại, thẫn thờ. “Mai gọi lại cho em nhé.” Cô siết tay anh, cố truyền đạt cảm xúc của cô dưới sự quan sát của tất cả những đôi mắt trong phòng. Cô buộc anh phải hiểu. Anh nhìn xuống đôi tay họ và không có biểu hiện nào, sau đó, từ từ, phản ứng lại với cô. Và rồi, ít nhất, anh đáp lại cái siết của những ngón tay cô. “Được rồi, Elena,” anh thì thầm, mắt anh nhìn chằm chằm vào mắt cô. Phút tiếp theo anh đã rời đi.

Cô hít sâu và quay lại căn phòng đầy người. Dì Judith vẫn đầy băn khoăn, cái nhìn của dì ghim vào phần váy rách nát của Elena lộ ra dưới tấm áo choàng.

“Elena,” dì nói, “chuyện gì đã xảy ra?” và đôi mắt dì hướng ra phía cửa nơi Stefan vừa bước ra.

Một tiếng cười kích động tràn lên cổ họng Elena, và cô nén nó xuống. “Stefan không gây ra chuyện đó đâu,” cô nói. “Chính Stefan đã cứu cháu.” Cô thấy mặt mình cứng lại, và cô nhìn về phía nhân viên cảnh sát phía sau dì Judith. “Đó là do Tyler, Tyler Smallwood...”

Chương 9

Cô ấy không phải là đầu thai của Katherine.

Quay trở về nhà trọ cùng với mùi hoa oải hương ngây ngất trong xe trước khi mặt trời lên, Stefan suy nghĩ về điều đó.

Anh đã kể rất nhiều điều cho cô, và đó là sự thực, nhưng chỉ đến bây giờ, anh mới nhận ra rằng mình đã phải mất bao lâu để đi đến kết luận đó. Anh đã quan sát từng hơi thở và từng cử chỉ của Elena trong nhiều tuần lễ liền, và anh đã liệt kê ra được từng sự khác biệt.

Tóc cô bóng mượt và sáng màu hơn tóc Katherine, và lông mi cũng như lông mày của cô đậm màu hơn. Tóc Katherine gần như có màu bạch kim. Và cô cao hơn Katherine khoảng hơn một gang tay. Cách di chuyển của cô cũng phóng khoáng hơn; các cô gái ngày nay xem ra thoải mái hơn với cơ thể của họ.

Thậm chí ngay cả đôi mắt cô, đôi mắt đã từng làm cho anh sững sờ kinh ngạc khi nhận ra sự quen thuộc vào ngày đầu tiên đó, cũng không thật sự giống nhau. Mắt Katherine thường mở to với vẻ ngạc nhiên rất ngây thơ, hoặc nhìn xuống theo đúng quy tắc của một thiếu nữ cuối thế kỉ 15. Nhưng mắt của Elena luôn nhìn thẳng vào mắt người đối diện một cách điềm tĩnh và không hề do dự. Và đôi khi chúng cũng nhíu lại với sự quyết tâm hay thách thức theo cái cách mà anh chưa từng thấy ở Katherine.

Họ giống nhau ở sự duyên dáng, xinh đẹp và vô cùng quyến rũ. Nhưng trong khi Katherine trông như một con mèo trắng thì Elena lại giống như một con báo tuyết.

Khi đi ngang qua những cây gỗ thích, Stefan co rúm lại khi những kí ức đột ngột xuất hiện. Anh không thể nghĩ về điều đó, anh sẽ không để bản thân mình… nhưng những hình ảnh vẫn đang sổ tung ra trước mắt anh. Nó giống như là một cuốn nhật ký đã được mở sẵn và anh không có cách nào khác là nhìn vào trang giấy trong khi câu chuyện tự động diễn ra trong tâm trí anh.

Màu trắng, Katherine đã mặc một chiếc váy màu trắng vào ngày hôm đó. Một chiếc váy mới màu trắng làm từ lụa Venice với những ống tay áo cắt chéo để lộ lớp lót bằng vải lanh rất đẹp bên trong. Cô đeo một chuỗi vòng bằng vàng và ngọc trai trên cổ và một đôi khuyên cũng bằng ngọc trai nhỏ xíu trên tai.

Cô trông rất hài lòng với bộ váy mới mà bố cô đã đặc biệt đặt may cho cô.

Cô xoay tròn trước Stefan, nâng cái váy bồng dài quết đất lên chừng một bàn tay để cho anh xem lớp váy trong thêu kim tuyến màu vàng bên dưới…

"Anh thấy không, họ thậm chí còn thêu cả tên viết tắt của em lên nó. Bố đã yêu cầu thế. Mein lieber papa… (bố yêu quý - tiếng Đức).

Giọng cô ngân nga, rồi cô ngừng xoay tròn, một tay từ từ chống lên sườn. "Nhưng có chuyện gì vậy, Stefan? Anh chẳng chịu cười gì cả?."

Anh thậm chí không thể cố cười để làm vừa lòng cô nữa. Hình ảnh cô đứng đó, màu trắng và vàng đan xen trông như những ảo ảnh siêu trần thoát tục, khiến anh cảm thấy vô cùng đau đớn. Nếu mất cô, anh không biết liệu mình có thể sống nổi nữa không.

Những ngón tay anh siết chặt quanh miếng kim loại được trạm trổ công phu. "Katherine, làm sao anh có thể cười, làm sao anh có thể hạnh phúc được khi mà…"

"Khi mà sao…?"

"Khi mà anh thấy cái cách em nhìn Damon." Đó, anh đã nói ra rồi. Anh nói tiếp một cách đau đớn. "Trước khi anh ta trở về, em và anh đã bên nhau mỗi ngày. Bố anh và bố em đã rất hài lòng, và còn bàn về kế hoạch đám cưới nữa. Nhưng giờ đây không còn nhiều ngày nữa, mùa hè đã sắp hết, và em thì ở bên Damon nhiều ngang với anh trước đây. Lý do duy nhất bố cho phép anh ta ở lại đây là vì em đã yêu cầu thế. Nhưng tại sao em lại làm thế chứ Katherine? Anh đã nghĩ là em quan tâm đến anh."

Đôi mắt cô bối rối. "Dĩ nhiên là em quan tâm đến anh mà Stefan. Oh, anh biết rõ điều đó mà."

"Vậy sao em xin hộ Damon với bố anh? Nếu không phải vì em, ông đã ném Damon ra đường rồi…"

"Tao chắc điều đó sẽ khiến mày hài lòng đấy nhỉ, em trai bé nhỏ." Giọng nói vang lên từ phía cửa nghe ngọt ngào và kiêu hãnh, nhưng khi Stefan quay lại, anh thấy sự giận giữ ẩn giấu trong đôi mắt của Damon.

"Ôi, không, không phải đâu," Katherine nói. "Stefan không bao giờ muốn thấy anh bị tổn thương."

Đôi môi Damon nhếch lên và anh ta ném vào Stefan một cái nhìn châm biếm khi di chuyển về phía Katherine. "Có thể là không phải," anh ta nói với cô, giọng dịu dàng mềm mại. "Nhưng em trai anh ít nhất đã đúng một điều. Không còn nhiều ngày nữa, và bố em sẽ sớm rời Florence. Và ông ấy sẽ đưa em đi cùng - trừ khi em có lý do chính đáng để ở lại."

Trừ khi em ở lại với một người chồng. Những từ ngữ không được thốt ra nhưng mọi người đều hiểu. Ngài nam tước quá yêu con gái nên ông sẽ không ép cô cưới một người mà cô không muốn. Cuối cùng mọi chuyện sẽ theo ý của Katherine. Lựa chọn của Katherine.

Giờ đây, chủ đề đã được khui ra, Stefan không thể giữ im lặng được nữa. "Katherine biết cô ấy sẽ sớm phải rời đi cùng với bố mình…" anh bắt đầu, muốn thể hiện anh biết những điều bí mật riêng của cô, nhưng anh trai anh đã ngắt lời.

"À, đúng, trước khi khiến cho ông ấy nghi ngờ," Damon nói một cách bình thản. "Thậm chí ông bố ngốc nhất cũng phải bắt đầu phân vân khi con gái ông ta chỉ chịu ra ngoài vào buổi tối."

Sự giận dữ và đau đớn tràn qua Stefan. Đó là sự thật và Damon cũng đã biết. Katherine đã chia sẻ bí mật của cô với anh trai anh.

"Tại sao em lại nói với anh ta, Katherine? Tại sao? Em thấy gì

ở anh ta chứ: một kẻ không quan tâm tới bất cứ điều gì ngoài bản thân anh ta? Làm sao anh ta có thể làm cho em hạnh phúc khi anh ta chỉ nghĩ cho bản thân mình?"

"Và làm sao cậu nhóc này có thể làm em hạnh phúc khi mà nó chẳng biết một tí gì về cuộc sống?" Damon xen vào, giọng anh ta sắc như dao cạo với sự khinh thường. "Nó sẽ làm được gì để bảo vệ em khi mà nó chưa bao giờ đối mặt với thực tế? Cậu ta chỉ quanh quẩn cả đời bên những quyển sách và những bức tranh; cứ mặc cậu ta ở đó với chúng."

Katherine lắc đầu đau khổ, đôi mắt xanh lấp lánh mờ đi vì nước mắt.

"Cả hai anh đều không hiểu gì cả," cô nói. "Các anh nghĩ rằng em có thể kết hôn và ở lại đây như bất kì một tiểu thư nào khác ở Florence. Nhưng em không thể giống như các cô gái bình thường khác. Làm sao em có thể giữ bí mật với vô số gia nhân cứ luôn dõi theo từng cử động của em? Làm sao em có thể sống ở mãi một nơi mà mọi người sẽ nhận thấy năm tháng không thể chạm tới em? Sẽ không bao giờ có một cuộc sống bình thường dành cho em đâu."

Cô hít một hơi thở sâu và lần lượt nhìn từng người. "Ai chọn lựa trở thành chồng em sẽ phải từ bỏ cuộc sống dưới ánh mặt trời," cô thì thầm. "Anh ấy phải lựa chọn sống dưới ánh trăng và trong căn nhà ngập tràn bóng tối."

"Vậy em phải chọn người nào không sợ bóng tối rồi," Damon nói, và Stefan ngạc nhiên bởi sự mãnh liệt trong giọng nói của anh ta. Anh chưa bao giờ nghe Damon nói gì nghiêm chỉnh hay là ít màu mè hơn thế. "Katherine, nhìn em trai anh xem: liệu nó có thể từ bỏ ánh sáng mặt trời được hay không? Nó quá gắn bó với những thứ tầm thường: bạn bè, gia đình, trách nhiệm với Florence. Bóng tối sẽ phá huỷ nó mất."

"Nói láo." Stefan gào lên. Anh tức sôi lên. "Tôi cũng mạnh mẽ không kém gì anh đâu, anh trai ạ, và tôi không sợ gì bóng tối

cũng như ánh nắng. Và tôi yêu Katherine hơn cả gia đình hay bạn bè...”

.”..Và cả trách nhiệm của mày nữa chứ? Mày yêu cô ấy đủ để vứt bỏ mọi thứ hay sao?”

“Đúng vậy,” Stefan nói một cách bướng bỉnh. “Đủ để từ bỏ mọi thứ.”

Damon nở một nụ cười khó hiểu ít thấy ở anh ta. Rồi anh ta quay sang Katherine. “Có vẻ như,” anh ta nói, “bây giờ tất cả đều phụ thuộc vào sự lựa chọn của em. Em có 2 ứng cử viên trong tay; em sẽ chọn một hay không ai cả?”

Katherine từ từ ngẩng đầu lên. Sau đó cô trao cho chúng tôi đôi mắt xanh đẫm nước.

“Cho em suy nghĩ đến chủ nhật này. Và trong thời điểm quan trọng này, đừng gây thêm áp lực cho em với các câu hỏi nữa.”

Stefan gật đầu miễn cưỡng. Damon nói, “vậy ấn định là vào chủ nhật?”

“Tối chủ nhật lúc chạng vạng em sẽ đưa ra lựa chọn của mình.”

Chạng vạng... bóng tối sâu thẳm tím thẫm của buổi chạng vạng...

Những màu sắc mịn như nhung phủ quanh Stefan, và anh quay trở lại với chính mình. trời không còn tối nữa và bình minh đã lên, lan khắp bầu trời quanh anh. Trong lúc chìm sâu vào suy nghĩ, anh đã lái xe ra tới tận bìa rừng.

Từ phía tây bắc, anh có thể nhìn thấy cây cầu Wickery và khu nghĩa trang. Những kí ức mới mẻ khiến mạch máu của anh rộn ràng.

Anh đã nói với Damon rằng anh sẵn sàng từ bỏ mọi thứ vì Katherine. Và đó là những gì anh đã thực hiện. Anh đã từ bỏ tất cả những gì liên quan đến ánh mặt trời, và trở thành một tạo vật của bóng đêm vì cô. Một kẻ đi săn bị kết tội phải săn lùng chính mình mãi mãi, một tên trộm phải đi đánh cắp sự sống để thoả

mãn huyết quản của hắn ta.

Và có lẽ là một tên sát nhân nữa. Không, họ đã nói cô gái tên Vickie sẽ không chết. Nhưng có thể là nạn nhân tiếp theo của anh. Điều tồi tệ nhất về cuộc tấn công cuối cùng đó là anh chẳng nhớ được điều gì cả. Anh chỉ nhớ về sự yếu đuối, nhu cầu quá mạnh mẽ, và anh nhớ mình đã lảo đảo bước qua cửa nhà thờ, sau đó thì không nhớ gì nữa. Anh lấy lại được tự chủ khi đã ra ngoài với tiếng hét của Elena vang vọng bên tai – và anh đã chạy hết sức tới bên cô mà không dừng lại để nghĩ xem điều gì đã xảy ra.

Elena... trong một thoáng anh cảm thấy một sự gấp gáp của niềm vui thích tự nhiên và cả nỗi sợ hãi, quên hết mọi thứ xung quanh. Elena, ấm áp như ánh mặt trời, mềm mại như buổi ban mai, nhưng sâu thẳm trong cô cứng rắn như thép khó có thể bị phá vỡ. Cô giống như ngọn lửa bùng cháy trong lớp băng, như mũi dao găm bằng bạc sắc nhọn.

Nhưng anh có quyền yêu cô hay không? mỗi cảm xúc của anh với cô đều đặt cô trong nguy hiểm. Liệu điều gì sẽ xảy ra nếu lần tới khi cơn khát đang chiếm lấy anh, Elena lại đang là con người sống gần anh nhất, là mạch máu gần nhất với dòng máu tươi mới ấm áp?

Mình sẽ chết trước khi chạm vào cô ấy, anh nghĩ, thề với chính mình. Trước khi mình xuyên qua mạch máu của cô, mình sẽ chết vì khát. Và mình thề rằng cô sẽ không bao giờ biết được bí mật khủng khiếp này. Cô ấy sẽ không bao giờ phải từ bỏ ánh sáng mặt trời vì mình.

Phía sau anh, bầu trời đã sáng rõ. Nhưng trước khi rời khỏi đó, anh nảy ra một ý nghĩ sáng suốt, với tất cả nỗ lực của nỗi đau đằng sau nó, anh tìm kiếm vài Kẻ có sức mạnh khác có thể ở gần đây. Tìm kiếm một vài sự lí giải khác cho những gì xảy ra trong nhà thờ.

Nhưng chẳng thấy gì cả, không có một dấu hiệu nào của câu

trả lời. Khu nghĩa trang nhạo báng anh với sự im lặng.

Elena thức dậy với mặt trời chiếu sáng qua ô cửa sổ. Cô cảm thấy, lúc đầu, như thể mình vừa phục hồi sau một trận cảm cúm dài, và như đây là buổi sáng Nô-en.

Những suy nghĩ của cô lẫn lộn cả với nhau khi cô ngồi dậy.

Ối. Cô đau khắp mình mẩy. Nhưng cô và Stefan – đã đặt mọi thứ đúng chỗ. Tên khốn say rượu Tyler thô lỗ... Nhưng Tyler không còn là vấn đề nữa. Chẳng có gì đáng quan tâm ngoài việc Stefan yêu cô. Cô đi xuống cầu thang trong chiếc áo ngủ, nhận ra từ ánh sáng xiên ngang qua cửa sổ rằng cô hẳn đã ngủ rất trễ. Dì Judith và Margaret đang ở trong phòng khách.

"Chào buổi sáng, dì Judith." Cô trao cho người dì đang ngạc nhiên một cái ôm chặt và dài.

"Chào buổi sáng, bí ngô." Cô bế bổng Margaret lên và xoay tròn quanh căn phòng với cô bé. "À – ôi! chào buổi sáng, chú Robert." Một chút xấu hổ vì sự hồ hởi và tình trạng ăn mặc, cô đặt Margaret xuống và vội vã đi vào bếp. Dì Judith cũng vào theo. Mặc dù có quầng thâm dưới mắt, nhưng dì đang mỉm cười. "Trông cháu rất có tinh thần sáng nay đấy."

"Ôi, thế ạ." Cô lại trao cho dì một cái ôm khác để xin lỗi cho quầng thâm dưới mắt kia.

"Cháu biết chúng ta phải đến văn phòng cảnh sát trưởng để tường trình cho họ về Tyler đấy."

"Vâng," Cô lấy nước hoa quả ra khỏi tủ lạnh và tự rót vào cốc.

"Nhưng cháu có thể ghé qua nhà Vickie Bennett trước được không? Cháu biết cô ấy hẳn đang buồn lắm, nhất là có vẻ như không có ai tin lời cô ấy cả."

"Thế cháu có tin cô ấy không, Elena?"

"Có ạ," cô nói một cách từ tốn, "cháu tin cô ấy. và, dì Judith" cô thêm vào, đi đến một quyết định, "cũng có chuyện xảy ra với cháu trong nhà thờ. Cháu nghĩ..."

"Elena, Bonnie và Meredith đến tìm cháu này." Giọng Robert vang lên từ ngoài hành lang.

Cảm giác tự tin bị phá vỡ. "Dạ... chú mời họ vào đi ạ," Elena gọi, và uống một ngụm nước cam. "Cháu sẽ kể với cô về chuyện đó sau," cô hứa với dì Judith, khi những bước chân đã đến gần bếp.

Bonnie và Meredith dừng lại ở cửa, đứng đó với vẻ trịnh trọng lạ lùng.

Elena cảm thấy lúng túng, và đợi đến khi dì cô rời phòng rồi mới nói chuyện.

Sau đó cô hắng giọng, đôi mắt nhìn chằm chằm vào lớp vải sơn lót sàn nhà đã sờn.

Cô liếc nhìn lên thật nhanh và thấy Bonnie và Meredith cũng đang nhìn vào chỗ đó.

Cô cười phá lên và âm thanh đó làm họ nhìn lên.

"Mình quá hạnh phúc để thậm chí có thể che giấu," Elena nói, mở rộng hai cánh tay với họ. "Và mình biết mình phải xin lỗi về những gì mình đã nói, và mình xin lỗi nhé, nhưng mình không thể được thông cảm về việc đó. Mình đã rất tệ và mình đáng bị hành hình, và giờ chúng ta có thể giả vờ như nó chưa từng xảy ra không?"

"Cậu phải thấy có lỗi thôi, bỏ rơi bọn mình như thế," Bonnie quở trách khi cả 3 người ôm lấy nhau tạo thành một hình tam giác.

"Và với Tyler Smallwood trong tất cả mọi người," Meredith nói.

"À, thì mình đã học được một bài học vì chuyện đó rồi đấy thôi," Elena nói, và trong một thoáng tâm trạng cô tối sầm lại. Sau đó Bonnie cười rung lên.

"Và cậu lại tự ghi được một điểm lớn – Stefan Salvatore! Kể về cuộc tẩu thoát đầy kịch tính đi nào. Khi cậu bước qua cửa với anh ta, mình nghĩ mình thấy ảo giác. Cậu đã làm nó như thế nào

vậy?”

“Mình chả làm gì cả. Anh ấy đột nhiên xuất hiện, như một kị binh trong một bộ phim cổ vậy.”

“Bảo vệ thanh danh của cậu,” Bonnie nói, “Còn gì li kì hơn thế chứ?”

“Mình có thể nghĩ một hay hai thứ,” Meredith nói, “nhưng sau đó, có thể Elena cũng sẽ đề cập đến chúng thôi.”

“Mình sẽ kể hết cho các cậu.” Elena nói, thả họ ra và bước lùi lại. “Nhưng trước tiên các cậu sẽ đi cũng mình đến nhà của Vickie chứ? Mình muốn nói chuyện với cô ấy.”

“Cậu có thể kể với chúng mình trong khi cậu thay quần áo, và trong khi chúng ta đi, và trong khi cậu đánh răng nữa ấy chứ.” Bonnie nói một cách chắc chắn. “Và nếu cậu bỏ sót bất kì chi tiết nhỏ nào, cậu sẽ đối mặt với ban thẩm tra Tây Ban Nha đấy.”

“Cậu thấy chưa,” Meredith nói một cách tinh quái. “Tất cả những nỗ lực của thầy Tanner đã được đền đáp. Giờ Bonnie đã biết Ban thẩm tra Tây Ban Nha không phải là một nhóm nhạc rock.” Elena cười với sự sôi nổi tuyệt đối khi họ đi lên lầu.

Bà Bennett trông tái nhợt và mệt mỏi nhưng vẫn mời họ vào.

“Vickie đang nằm nghỉ; bác sĩ nói phải giữ con bé trên giường,” bà giải thích, với một nụ cười run rẩy nhẹ nhàng. Elena, Bonnie và Meredith tụ lại trong hành lang hẹp.

Bà Bennett gõ nhẹ cửa phòng Vickie. “Vickie, con yêu, có mấy bạn nữ ở trường tới thăm con này. Đừng nói chuyện với con bé lâu quá nhé,” bà dặn thêm Elena, mở cửa.

“Chúng cháu nhớ rồi ạ,” Elena hứa. Cô bước vào trong một căn phòng ngủ xinh xắn sơn 2 màu trắng và xanh da trời, những người bạn khác đứng sau cô. Vickie đang nằm trên giường tựa người trên gối, với một lớp bó bột kéo lên tận cằm. Gương mặt cô trắng như giấy, và đôi mắt lờ đờ nặng nề hướng thẳng về phía trước.

“Cô ấy cũng trông hệt như vậy tối qua,” Bonnie thì thầm.

Elena di chuyển lại gần giường. "Vickie," cô nói nhẹ nhàng. Vickie vẫn giữ nguyên cái nhìn, nhưng Elena nghĩ hơi thở của cô ấy đã hơi thay đổi. "Vickie, cậu có nghe thấy mình không? Mình là Elena Gilbert đây." Cô nhìn do dự về phía Bonnie và Meredith.

"Hình như họ đã cho cô ấy uống thuốc an thần," Meredith nói.

Nhưng bà Bennett không hề nói rằng họ đã cho ấy uống bất kì loại thuốc nào. Nhăn mặt, Elena quay lại với cô gái vẫn không có phản ứng gì.

"Vickie, mình đây, Elena đây. Mình muốn nói chuyện với bạn về đêm qua. Mình muốn bạn biết là mình tin bạn về những gì đã xảy ra." Elena lờ đi cái nhìn sắc xảo của Meredith và tiếp tục. "Và mình muốn hỏi bạn..."

"Không!" Đó là một tiếng thét inh tai, lanh lảnh phát ra từ cổ họng của Vickie. Cơ thể vẫn đang bị bó chặt như sáp bùng nổ trong một hành động dữ dội. Mái tóc màu nâu sáng của Vickie quất ngang hai bên má cô khi cô hất đầu ra trước sau và tay cô đập vào trong không khí. "Không! Không!" cô gào lên.

"Làm gì đi!" Bonnie thở gấp. "Bà Bennett! Bà Bennett!"

Elena và Meredith cố gắng giữ chặt Vickie trên giường, và cô ấy chống cự lại họ. Tiếng thét vẫn lặp đi lặp lại. Sau đó, mẹ Vickie đột ngột xuất hiện bên cạnh họ, giúp kìm cô lại và đẩy những người khác ra.

"Các cô đã làm gì với nó thế?" bà ta gào lên.

Vickie nắm chặt lấy mẹ, bình tĩnh lại nhưng sau đó đôi mắt nặng nề ghim chặt vào Elena qua vai bà Bennett.

"Cô là một phần của nó! Cô là con quỷ!" Cô ta gào lên với Elena một cách điên loạn. "Tránh xa tôi ra!"

Elena chết lặng đi vì kinh ngạc. "Vickie! mình chỉ tới để hỏi..."

"Tôi nghĩ cô nên đi khỏi đây ngay bây giờ. Hãy để chúng tôi yên," Bà Bennet nói, vỗ vỗ vào con gái như che chở. "Các cô không thấy mình đã làm gì với con bé à?"

Trong sự im lặng choáng váng, Elena rời khỏi phòng. Bonnie

và Meredith lập tức bám theo.

"Chắc hẳn là do thuốc," Bonnie nói khi họ đã ra khỏi căn nhà. "Cô ấy hoàn toàn không tỉnh táo."

"Cậu có chú ý đến bàn tay cô ấy không?" Meredith hỏi Elena. "Khi chúng ta cố kìm cô ấy lại, mình đã nắm một bàn tay cô ấy. Và chúng lạnh như đá vậy."

Elena lắc đầu hoang mang. Không có nghĩa lý gì cả, nhưng cô sẽ không để nó làm hỏng một ngày của cô. Cô sẽ không để nó làm thế. Liều lĩnh, cô tìm kiếm trong tâm trí bất cứ thứ gì lấp đi những gì cô vừa trải qua, cho phép cô giữ được tâm trạng vui vẻ.

"Mình biết rồi." Cô nói. "Nhà trọ."

"Gì cơ?"

"Mình dặn Stefan gọi cho mình hôm nay, nhưng tại sao thay vào đó mình không đi đến nhà trọ? nó không ở xa đây."

"Chỉ mất 20 phút đi bộ," Bonnie nói. Cô sáng mắt lên. "Ít ra bọn mình cuối cùng cũng có thể xem phòng của anh ta." "Thực ra," Elena nói, "Mình nghĩ hai cậu có thể chờ dưới nhà. À, mình chỉ lên gặp anh ấy vài phút thôi," cô thêm vào, một cách đề phòng, khi họ nhìn cô. Có lẽ, là hơi lạ, nhưng cô không muốn chia sẻ Stefan với các bạn của mình vội. Anh ấy vẫn còn lạ lẫm với cô theo cái cách anh vẫn giống như một bí mật.

Cái gõ cửa của họ trên cánh cửa gỗ sồi sáng bóng được bà Flower trả lời. Bà trông như một thần giữ cửa nhỏ bé hơn là một người phụ nữ với đôi mắt đen sáng quắc một cách đáng ngạc nhiên. "Cháu hẳn là Elena," bà nói. "Tôi đã thấy cháu và Stefan đi ra tối qua, và cậu ấy đã nói cho tôi tên của cháu khi quay lại."

"Bà đã thấy bọn cháu ư?" Elena nói, hoảng hốt. "Cháu không nhìn thấy bà."

"Không, không, cháu không thấy," bà Flowers nói, cười khúc khích. "Cháu thật là một cô gái xinh đẹp, cháu yêu quý," bà thêm vào. "Một cô gái rất xinh đẹp." Bà vỗ vào má Elena.

"Dạ, cám ơn bà," Elena nói một cách khó khăn. Cô không

thích cái cách mà đôi mắt sắc như chim đó dán vào cô. Cô nhìn qua bà Flower len phía cầu thang. "Có Stefan ở nhà không ạ?"

"Chắc hẳn là có, trừ khi cậu ấy bỏ trốn qua mái nhà!" bà Flower nói, lại cười khúc khích. Elena cũng cười lịch sự đáp lại.

"Bọn mình sẽ chờ dưới này với bà Flower," Meredith nói với Elena, trong khi Bonnie đảo mắt trong sự thống khổ. Giấu một nụ cười toe toét, Elena gật đầu và đi lên cầu thang.

Thật là một căn nhà kì lạ, cô lại nghĩ khi cô nhận thấy cầu thang thứ hai trong phòng ngủ. Tiếng nói chuyện bên dưới như rất mờ nhạt từ đây, và khi cô đi tiếp chúng gần như biến mất. Cô bị bao quanh bởi sự im lặng, và khi cô đi đến cánh cửa sáng lờ mờ trên cùng, cô có cảm giác cô đã bước vào một thế giới khác. Tiếng gõ cửa của cô nghe rất rụt rè. "Stefan?" Cô không thể nghe thấy gì từ bên trong, nhưng bất thần cánh cửa mở ra. Mọi người hẳn trông đều nhợt nhạt và mệt mỏi hôm nay, Elena nghĩ, và sau đó cô đã ở trong vòng tay anh. Những cánh tay siết chặt cô dữ dội.

"Elena. Ôi, Elena..." sau đó anh lùi lại. Nó giống hệt như đêm qua, Elena có thể cảm thấy sự ngăn cách giữa họ. Cô nhìn thấy vẻ lạnh lùng, khiển trách trong đôi mắt anh.

"Không," cô nói một cách khó khăn, sợ rằng cô đã nói quá to. "Em sẽ không để anh làm thế." Và cô kéo môi anh xuống chạm vào môi cô.

Trong một thoáng không có phản ứng nào, và sau đó anh rùng mình, và nụ hôn bùng nổ. Những ngón tay anh lồng vào tóc cô, và cả vũ trụ thu lại quanh Elena. Không có gì khác tồn tại ngoài Stefan, cảm thấy đôi tay anh quanh cô, và ngọn lửa của môi anh trên môi cô.

Vài phút sau hay vài thế kỉ sau họ mới tách nhau ra, cả hai đều run rẩy. Nhưng ánh mắt họ vẫn dán chặt vào nhau, và Elena thấy đôi mắt của Stefan mở quá to thậm chí trong ánh sáng yếu ớt này; chỉ có một vệt nhỏ màu xanh quanh con ngươi tối đen.

Anh trông thật loá mắt và miệng anh - cái miệng đó căng mọng.

"Anh nghĩ," anh nói, và cô có thể nghe thấy sự kiềm chế trong giọng anh, "chúng ta tốt hơn nên cẩn thận khi chúng ta làm điều đó."

Elena gật đầu, vẫn còn choáng váng. Không ở nơi công cộng, cô nghĩ. Và không khi Bonnie và Meredith đang đợi dưới nhà. Và không phải khi họ dĩ nhiên chỉ có một mình, trừ khi...

"Nhưng anh có thể ôm em chứ," cô nói.

Kì cục làm sao, sau sự cuồng nhiệt đó cô có thể cảm thấy cực kì an toàn, yên bình trong vòng tay anh. "Em yêu anh," cô thì thầm trong lớp len thô của chiếc áo len anh đang mặc.

Cô nhận thấy một cái rùng mình xuyên qua anh. "Elena," anh nói, và nó nghe gần như âm thanh của sự tuyệt vọng.

Cô ngẩng đầu lên. "Có gì không ổn với điều đó sao? Có thể có gì sai trái với điều đó chứ Stefan? Anh không yêu em sao?"

"Anh..." anh nhìn cô một cách vô vọng - và họ nghe thấy tiếng bà Flower gọi mơ hồ từ dưới cuối cầu thang.

"Này chàng trai! Chàng trai! Stefan!" nó nghe như thể bà đang dậm thình thình lên thành cầu thang với đôi giày của mình.

Stefan thở dài. " Tốt nhất là anh nên đi xem bà ấy muốn gì." Anh trườn người ra khỏi cô, khuôn mặt kín như bưng.

Còn lại một mình, Elena khoanh tay trước ngực và run rẩy. Ở đây quá lạnh. Anh chắc phải có một cái lò sưởi, cô nghĩ, mắt nhìn quanh phòng cuối cùng dừng lại trên cái tủ màu ghụ cô đã xem xét tối qua.

Cái két.

Cô nhìn về phía cánh cửa đang đóng. Nếu anh quay lại và bắt gặp cô... Cô thực sự không nên... nhưng cô vẫn đang di chuyển về phía cái tủ.

Hãy nghĩ về chuyện người vợ của lão Râu xanh, (*) cô tự nói với mình. Sự tò mò đang giết chết cô. Nhưng những ngón tay của cô đã ở trên cái nắp mở bằng sắt. Trái tim cô đập khẩn trương, cô

mở cái nắp ra.

Trong ánh sáng mờ ảo, chiếc két xuất hiện như trống rỗng, và Elena bật cười căng thẳng. Cô mong chờ điều gì chứ? Những lá thư tình từ Caroline? Hay một con dao găm đầy máu?

Sau đó cô thấy dải lụa mỏng, cuộn lại trong góc. Cô rút nó ra và trải nó giữa những ngón tay. Nó là dải ruy băng màu vàng mơ mà cô đã đánh mất vào ngày thứ 2 ở trường.

Ôi, Stefan. Nước mắt làm cay mắt cô, và trong lồng ngực cô tình yêu tràn ngập tuôn chảy không kìm lại được.

Đã lâu thế rồi sao? Anh chú ý đến em từ lâu thế rồi ư? ÔI, Stefan, em yêu anh...

Và không còn quan trọng dù anh không nói điều đó với em, cô nghĩ. Có một âm thanh ngoài cửa, và cô gấp dải ruy băng lại nhanh chóng cất trả nó lại vào trong chiếc két. Sau đó cô quay lại phía cửa, chùi những giọt nước mắt đọng lại trên mắt cô. Không có vấn đề gì dù anh chưa thể nói điều đó ngay bây giờ. Em sẽ nói nó cho cả hai ta. Và ngày nào đó anh sẽ hiểu được điều đó.

(*) Bluebeard's wife: trong tuyển tập cổ tích Pháp của Charles Perrault, có một truyện kể về nhà quý tộc Râu xanh và cô vợ tò mò. Cũng vì sự tò mò đó mà cô đã không theo lời dặn của chồng bước chân vào Căn phòng Xanh, nơi để thi thể của những người vợ quá cố đã bị chồng mình giết. Khi Râu Xanh trở về biết được chuyện nhờ vào chiếc chìa khóa ma thuật của căn phòng đã tính hạ sát luôn cả cô, nhưng cuối cùng những người anh trai đã tới nơi kịp lúc cứu cô thoát chết.

Chương 10

Mùng 7, tháng Mười, 8h sáng

Nhật kí thân yêu,

Mình viết những điều ngày khi đang ngồi trong lớp lượng giác, và hi vọng cô Halpern không bắt gặp mình. Mình không có thời gian để viết đêm qua, mặc dù mình đã rất muốn. Hôm qua quả là một ngày lộn xộn và điên khùng, giống như đêm dạ hội của trường vậy. Ngồi trong trường sáng nay, mình gần như cảm thấy mọi việc xảy ra trong tuần này giống như một giấc mơ. Những điều tồi tệ thì quả rất tồi tệ, nhưng những điều tốt thì cũng vô cùng, vô cùng tốt đẹp.

Mình sẽ không đi tường trình buộc tội Tyler nữa. Dù sao thì hắn ta cũng đã bị đình chỉ học và bị đuổi ra khỏi đội bóng rồi. Dick cũng vậy, vì tội uống rượu say trong buổi dạ hội. Không ai nói gì, nhưng mình biết nhiều người nghĩ rằng anh ta phải chịu trách nhiệm cho những gì xảy ra với Vickie. Chị gái của Bonnie đã thấy Tyler ở phòng khám tư hôm qua, và chị ấy nói hai mắt anh ta bầm đen và toàn bộ mặt thì sưng tím lên. Mình không thể không thấy lo về những gì sẽ xảy ra khi anh ta và Dick đi học trở lại. Họ đã có thêm lý do để căm ghét Stefan hơn bao giờ hết.

Điều gì mang mình tới cho Stefan. Khi thức dậy sáng nay, mình đã nghĩ một cách hoang mang, "Mình sẽ làm gì đây nếu như mọi thứ đều không có thật? Như chưa từng xảy ra hoặc nếu anh ấy đã đổi ý?" Và dì Judith rất lo lắng khi vào bữa sáng mình không chịu ăn gì cả. Nhưng sau đó khi đến trường mình đã gặp anh ở hành lang gần văn phòng, và bọn mình chỉ đứng nhìn nhau. Và mình biết, ngay trước khi quay đi, anh đã cười và hơi nhăn mặt. Mình cũng hiểu anh ấy làm thế là đúng, tốt hơn là không dính lấy nhau ở một hành lang công cộng, trừ phi là bọn mình muốn cho các cô thư kí một câu chuyện li kì.

Bọn mình nhất định sẽ ở bên nhau. Bây giờ mình phải tìm

cách để giải thích tất cả chuyện này với Jean – Claude. Ha ha.

Điều mình không hiểu là tại sao Stefan không có vẻ hạnh phúc như mình. Khi bọn mình ở bên nhau mình có thể nhận thấy những gì anh ấy đang cảm nhận, và mình biết anh ấy muốn mình, quan tâm mình đến mức nào. Gần như có một sự khao khát mãnh liệt bên trong anh khi anh ấy hôn mình, như thể anh ấy muốn hút toàn bộ linh hồn ra khỏi cơ thể mình. Như một cái hố đen vậy.

Vẫn ngày 7 tháng 10, khoảng 2h chiều

Gián đoạn một chút bởi vì cô Halpern đã tóm được mình. Cô thậm chí bắt đầu định đọc to lên những gì mình đã viết, nhưng sau đó mình nghĩ những chuyện đó đã làm mờ cả kính của cô và cô dừng lại. Cô ấy không hài lòng. Mình quá hạnh phúc để quan tâm đến những điều thứ yếu như là bị rớt môn lượng giác.

Stefan và mình đã ăn trưa cùng nhau, hoặc ít nhất là bọn mình đã trốn ra một góc sân bóng và ngồi xuống với bữa trưa của mình. Anh ấy không thèm mang theo gì cả và thành ra dĩ nhiên là mình cũng không thể ăn gì nữa. Bọn mình không chạm vào nhau nhiều, bọn mình không, nhưng bọn mình đã nói chuyện và nhìn nhau rất nhiều. Mình muốn chạm vào anh. Nhiều hơn tất cả những anh chàng mình đã từng cặp. Và mình biết anh cũng muốn thế, nhưng anh đã kiềm chế lại. Đó chính là điều mình không thể hiểu được, tại sao anh ấy lại đấu tranh với nó, tại sao anh ấy lại kiềm chế. Hôm qua trong phòng anh mình đã tìm thấy bằng chứng lạc quan rằng anh đã quan sát mình ngay từ đầu. Mình nhớ đã kể cho bạn ngày thứ hai ở trường như thế nào và mình cùng Bonnie và Meredith đã ra nghĩa địa phải không? Đúng đấy, hôm qua trong phòng Stefan mình đã tìm thấy sợi ruy băng màu vàng mơ mà mình đeo ngày hôm đó. Mình nhớ nó đã tuột khỏi tay khi mình bỏ chạy, và anh ấy hẳn đã nhặt nó lên và cất giữ nó. Mình chưa nói với anh là mình đã biết rồi, bởi vì anh nhất định là muốn giữ nó như một bí mật, nhưng điều đó chẳng phải đã cho thấy là

anh thích mình sao?

Mình sẽ nói cho bạn một vài người không thấy hài lòng nữa. Caroline. Rõ ràng là mỗi ngày cô ta đều kéo anh vào phòng chụp ảnh vào bữa trưa, và khi anh không xuất hiện hôm nay, cô ta đã đi lùng khắp nơi cho đến khi cô ta tìm thấy bọn mình. Tội nghiệp Stefan, anh đã hoàn toàn quên mất cô ta, và anh ngạc nhiên khi cô ta bỏ đi - một cách khó chịu tối xầm trong đôi mắt xanh, mình thêm vào – anh kể cho mình cái cách cô ta bám dính lấy anh trong tuần học đầu tiên. Cô ta nói cô ta để ý thấy anh không thực sự ăn gì vào bữa trưa và cô ta cũng không vì đang trong đợt ăn kiêng, và tại sao họ không đi đến một nơi nào khác yên tĩnh và thư giãn? Anh không nói xấu cô ta (mình nghĩ là do ý kiến của anh về đạo đức, một quý ông thì không làm thế), và anh nói chẳng có gì xảy ra giữa họ cả. Và với Caroline, mình nghĩ bị bỏ quên còn tồi tệ hơn là anh ném đá vào cô ta.

Mình phân vân tại sao Stefan không ăn trưa. Nó lạ lùng với một cầu thủ bóng đá.

Uh-oh. Thầy Tanner vừa đi ngang qua và mình vội đè mấy tờ ghi chép lên quyển nhật kí kịp lúc. Bonnie đang cười khúc khích đằng sau quyển sách lịch sử của cô ấy, mình có thể thấy vai cô rung lên. Và Stefan, ngồi phía trước mình, trông như thể anh sắp bật khỏi ghế ngồi bất kì phút nào. Matt trao cho mình cái nhìn kiểu "cậu mất trí rồi" và Caroline thì gườm gườm. mình thì đang ra vẻ rất, rất ngây thơ, tay viết trong khi mắt dán chặt vào thầy Tanner phía trước. Vậy nên nếu mấy dòng này có hơi lộn xộn, và nghiêng ngả, bạn sẽ hiểu tại sao.

Tháng rồi, mình không còn là chính mình nữa. Mình không thể nghĩ được rõ ràng hay tập trung vào bất cứ thứ gì trừ Stefan. Có rất nhiều việc mình chưa hoàn thành khiến mình phát sợ. Mình phải phụ trách phần trang trí cho Ngôi nhà Ma và chưa chuẩn bị được gì cả. bây giờ mình chỉ còn chính xác ba tuần rưỡi nữa để tổ chức xong nó – và mình thì chỉ muốn ở bên Stefan.

Mình có thể xin rút khỏi Ban tổ chức. Nhưng như thế sẽ dồn hết lên Bonnie và Meredith. Và mình còn nhớ những gì Matt đã nói khi mình yêu cầu anh ấy rủ Stefan tới buổi dạ hội: "Em muốn mọi người và mọi thứ phải xoay quanh Elena Gilbert."

Điều đó không đúng. Hay ít nhất nếu là như thế trong quá khứ, thì mình sẽ không để nó như thế nữa. Mình muốn – ờ, thế này nghe cực kì ngôc nghếch, nhưng mình muốn mình sáng giá trước Stefan. Mình biết anh sẽ không để các anh chàng khác trong đội chịu phiền phức chỉ để thoả mãn bản thân. Mình muốn anh tự hào về mình.

Mình muốn anh yêu mình nhiều như mình yêu anh.

"Nhanh lên!" Bonnie gọi từ cửa phòng thể dục. Bên cạnh cô là người bảo vệ của trường, ông Shelby, đang đứng chờ.

Elena liếc nhìn lần cuối những thân hình phía xa trên sân bóng rồi miễn cưỡng băng qua mặt đường tới chỗ Bonnie.

"Mình chỉ muốn nói cho Stefan biết nơi mình sẽ đi," cô nói. Sau một tuần ở bên Stefan, cô vẫn cảm thấy một sự hồi hộp hào hứng khi chỉ mới gọi tên anh. Mỗi tối trong tuần, anh đều ghé qua nhà cô, xuất hiện trước cửa khi gần đến lúc hoàng hôn, tay đút trong túi áo, mặc chiếc áo khoác với cổ áo dựng lên. Họ thường đi dạo lúc chạng vạng, hay ngồi trên hiên, nói chuyện. Mặc dù chả có gì đặc biệt để nói đến nhưng Elena biết đó là cách Stefan đảm bảo họ không ở riêng một mình với nhau. Từ sau đêm dạ hội, anh luôn đảm bảo về việc đó.

Bảo vệ thanh danh cho cô, Elena nghĩ một cách thất vọng, và với một sự đau nhói, bởi vì cô biết trong trái tim cô có thứ còn quan trọng hơn thế rất nhiều.

"Anh ấy có thể sống sót mà không có cậu một tối," Bonnie nói một cách tàn nhẫn. "Nếu cậu đến nói chuyện với anh ta cậu sẽ không bao giờ dứt ra được nữa, mình còn phải về nhà cho đúng giờ ăn tối."

"Chào bác Shelby," Elena nói với người bảo vệ, vẫn đang đứng chờ kiên nhẫn. Cô ngạc nhiên khi ông nhắm một mắt lại trong một cái nháy mắt nghiêm nghị với cô. "Meredith đâu?" Cô thêm vào.

"Ở đây," một giọng nói vang lên từ sau lưng cô, và Meredith xuất hiện với một hộp bìa cứng chứa đầy tài liệu và các mẩu giấy ghi chú trên tay. "Mình vừa đi lấy mấy thứ này từ ngăn tủ của cậu."

"Các cháu đã có mặt đủ rồi chứ?," ông Shelby nói. "Được rồi, giờ các cháu phải đóng và khoá chặt cửa lại, rõ không? Như thế thì mới không có ai vào được."

Bonnie vượt lên trước, gần như đã vào trong.

"Bác có chắc không có ai ở trong này từ trước chứ ạ?" Cô nói một cách đề phòng.

Elena đẩy vào vai cô. "Nhanh lên," cô bắt chước điệu bộ không vui. "Mình muốn về nhà đúng giờ ăn tối."

"Không có ai ở trong đó đâu," Ông Shelby nói, miệng giật giật dưới hàng ria. "Nhưng các cháu cứ kêu lên nếu cần bất cứ cái gì. Ta sẽ ở quanh đây thôi."

Cánh cửa đóng lại đằng sau họ với một âm thanh kì cục.

"Làm việc thôi," Meredith nói cam chịu và đặt cái hộp xuống sàn.

Elena gật đầu, nhìn lên xuống căn phòng lớn trống trải. Mọi năm Hội học sinh tổ chức Nhà Ma như một hình thức tăng quỹ. Elena đã ở trong ban trang trí từ hai năm trước, cùng với Bonnie và Meredith, nhưng nó khác khi trở thành chủ tịch. Cô phải có những quyết định mà sẽ ảnh hưởng tới mọi người, và cô thậm chí còn không thể dựa theo những gì đã làm trong những năm trước.

Ngôi Nhà Ma thường được tổ chức trong một nhà kho chứa gỗ, nhưng với sự bất ổn đang tăng lên trong thị trấn nên mọi người quyết định là nhà thể chất sẽ an toàn hơn. Với Elena, thế nghĩa là phải nghĩ lại toàn bộ bố cục trang trí bên trong, và còn chưa đầy

ba tuần lễ nữa là đến Halloween.

"Nó phải trông thật đáng sợ," Meredith nói một cách lặng lẽ. Và có vài sự lo âu khi phải ở trong một căn phòng lớn đóng kín, Elena nghĩ. Cô thấy mình tự động giảm âm lượng xuống.

"Hãy đo kích cỡ của nó trước," cô nói. Họ di chuyển xuống cuối phòng, những bước chân vang lên một cách giả tạo.

"Được rồi," Elena nói khi họ làm xong. "Quay trở lại với công việc thôi." Cô cố rũ bỏ những lo lắng, tự nói với mình rằng thật ngớ ngẩn khi thấy không thoải mái trong phòng thể dục, với Bonnie và Meredith bên cạnh cô và toàn bộ đội bóng đang luyện tập cách đây khoảng 200 thước.

Ba người ngồi trên khán đài với bút và sổ ghi chép trên tay. Elena và Meredith nghiên cứu những phác thảo của các năm trước trong khi Bonnie ngồi cắn bút và nhìn quanh một cách đầy suy tư.

"Này, đây là phòng thể dục," Meredith nói, phác thảo nhanh trên cuốn sổ của cô. "Và đây là nơi mọi người sẽ phải đi vào. Bây giờ chúng ta có thể có thi hài đầy máu ở phía cuối... mà tiện thể, ai sẽ đóng vai Thi hài đầy máu năm nay?"

"Huấn luyện viên Lyman, mình nghĩ thế. Thầy ấy đã làm rất tốt năm trước, và thầy còn giúp giữ đội bóng đúng trật tự." Elena chỉ vào bản phác thảo. "Được, chúng ta sẽ ngăn nó ra và làm một Phòng tra tấn kiểu thời Trung Cổ. Họ sẽ đi thẳng qua đó và vào tới Phòng của những thây ma sống..."

"Mình nghĩ là nên có cả các tu sĩ nữa," Bonnie nói xen vào.

"Có gì cơ?" Elena hỏi, và sau đó, khi Bonnie bắt đầu gào lên "Các–tu–sĩ," cô phẩy tay. "Được, được rồi, mình nhớ rồi. Nhưng tại sao?"

"Bởi vì họ là những người sáng tạo nên lễ Halloween. Thực đấy. Nó bắt đầu như là một trong các ngày lễ của họ, khi họ đốt những đống lửa và đặt những củ cải khắc hình những khuôn mặt để xua đuổi các linh hồn tà ác. Họ tin rằng rằng trong ngày đó,

biên giới giữa sự sống và cái chết trở nên mỏng manh nhất. Và họ còn rất đáng sợ nữa Elena ạ. Họ hiến tế những người sống. Chúng mình có thể hiến tế Huấn luyện viên Lyman."

"Thật ra, đó không phải là một ý kiến tồi đâu," Meredith nói. "Thi hài Sống có thể trở thành vật hiến tế. Các cậu nghĩ xem, trên bệ thờ bằng đá, với một con dao và một bể máu xung quanh. Và sau đó khi các cậu đến gần, ông ấy đột nhiên bật dậy."

"Và khiến chúng ta đứng tim," Elena nói, nhưng cô phải công nhận nó là một ý tưởng thú vị, nhất định là sẽ rất dễ sợ. Nó khiến cô thấy hơi bệnh khi chỉ mới nghĩ về nó. Rất nhiều máu... nhưng nó thực ra chỉ là si rô Karo thôi.

Các cô khác cũng trở nên im lặng. Từ phía phòng thay đồ của con trai bên cạnh, họ có thể nghe thấy tiếng nước chảy và tiếng các tủ đồ sập mạnh, và trên hết là những tiếng hò hét không rõ ràng.

"Buổi luyện tập đã kết thúc rồi," Bonnie thì thầm. "Hẳn ngoài kia phải tối lắm rồi."

"Phải, và các người hùng của chúng ta đang tắm rửa," Meredith nói, nhướng một bên lông mày với Elena. "Muốn nhìn trộm không?"

"Ước gì mình có thể," Elena nói, nửa đùa nửa thật. Trong một lúc, một cách mơ hồ, không khí trong phòng trở nên ngột ngạt. Trong một thoáng, cô đã ước mình có thể trông thấy Stefan, có thể ở bên anh.

"Các cậu có nghe được tin gì về Vickie Bennett không?" đột nhiên cô hỏi.

"À," Bonnie nói sau một lúc, "mình đã nghe nói bố mẹ cô ấy đang đưa cô ấy đến gặp một bác sĩ tâm lý."

"Một bác sĩ tâm thần ư? Tại sao?"

"À thì... mình đoán họ nghĩ những điều cô ấy nói là ảo giác hay gì đó. Và mình cũng nghe nói là những cơn ác mộng của cô ấy khá là tệ."

"Ôi," Elena thốt lên. Âm thanh từ phòng thay đồ nam đang nhạt dần, và họ nghe thấy tiếng cửa ngoài đóng sập lại. Những ảo giác, cô nghĩ, những ảo giác và những cơn ác mộng. Vì vài lí do, cô đột nhiên nhớ tới cái đêm trong nghĩa trang, cái đêm khi Bonnie đã nhắc họ bỏ chạy khỏi thứ gì đó mà không ai nhìn thấy được.

"Chúng ta tốt hơn hết là nên quay trở lại với công việc," Meredith nói. Elena cố rũ hết những ảo tưởng ra và gật đầu.

"Chúng ta... chúng ta có thể làm một nghĩa địa," Bonnie ngập ngừng như thăm dò, như thể cô ấy đang đọc những suy nghĩ của Elena. "Ý mình là, trong Ngôi nhà Ma."

"Không," Elena nói sắc nhọn. "Không, chúng ta sẽ chỉ tận dụng những gì chúng ta có," cô thêm vào với giọng bình tĩnh hơn, và lại cúi xuống những mẩu giấy của mình.

Lại một lần nữa không có âm thanh nào ngoài những tiếng sột soạt của bút lướt trên giấy.

"Tốt rồi," cuối cùng Elena lên tiếng. "Giờ bọn mình chỉ cần ước lượng để phân chia các căn phòng. Một vài người sẽ phải đi ra đằng sau khán đài... giờ thì sao nữa đây?"

Ánh đèn trong phòng thể dục nhấp nháy và yếu đi như chỉ còn một nửa lượng điện năng.

"Ôi, không," Meredith nói, bực tức. Ánh đèn lại nhấp nháy, phụt tắt và sáng lờ mờ trở lại lần nữa.

"Mình không thể đọc được nữa," Elena nói, nhìn vào thứ mà giờ có vẻ giống một mảnh giấy trắng mờ ảo. Cô ngước lên nhìn Bonnie và Meredith và thấy hai khuôn mặt như những đốm trắng.

"Hẳn là có gì không ổn với máy phát điện khẩn cấp," Meredith nói.

"Mình sẽ đi gọi ông Shelby."

"Bọn mình không thể làm nốt vào ngày mai được sao?" Bonnie hỏi một cách ai oán.

"Mai là Thứ Bảy rồi," Elena nói. "Và bọn mình lẽ ra phải hoàn

thành việc này từ tuần trước."

"Mình sẽ đi gọi ông Shelby," Meredith nhắc lại. "Thôi nào, Bonnie, cậu đi cùng mình luôn nhé."

Elena bắt đầu, "Tất cả chúng ta có thể cùng đi..." nhưng Meredith cắt ngang.

"Nếu tất cả bọn mình đi hết và không tìm thấy ông ấy, thì chúng ta không thể quay vào được. Đi nào, Bonnie, đây vẫn là ở trong trường cơ mà."

"Nhưng bên ngoài tối lắm."

"Ở đâu mà chả tối, gần đến đêm rồi còn gì. Đi nào; hai chúng ta đi cùng nhau sẽ an toàn thôi."

Cô kéo Bonnie không sẵn sáng ra cửa. "Elena, đừng để ai khác vào đây đấy nhé."

"Cậu còn phải nhắc," Elena nói, để họ đi ra và sau đó nhìn theo họ đi đến một lối vào hội trường. tại đó, họ bắt đầu trộn lẫn với bóng tối lờ mờ, cô quay vào trong và đóng cửa lại.

Trời, đây đúng là một đống lộn xộn, như mẹ cô thường nói. Elena đi về phía hộp bìa cứng mà Meredith mang đến và bắt đầu dồn những tài liệu và sổ sách vào bên trong. Trong ánh sáng này cô chỉ có thể thấy chúng mập mờ. Không có tiếng động nào ngoài hơi thở của chính cô và âm thanh cô tạo nên. Cô đang ở một mình trong một căn phòng lớn, tù mù...

Có ai đó đang quan sát cô.

Cô không biết tại sao cô cảm thấy thế, nhưng cô chắc chắn. Ai đó đang ở sau cô trong phòng thể dục tối, quan sát. Những con mắt trong bóng tối, như người xưa đã nói. Vickie cũng đã nói như thế. Và bây giờ có những đôi mắt đang theo dõi cô.

Cô xoay nhanh lại đối diện với căn phòng, cố giữ cho mắt cô nhìn vào trong bóng tối, thậm chí cô cố không thở. Cô kinh hoàng sợ rằng nếu cô tạo ra tiếng động thì cái thứ đó sẽ nhảy xổ ra tóm lấy cô. Nhưng cô không nhìn thấy gì cả, không nghe thấy gì cả.

Khu khán đài lờ mờ tối, những cái bóng như đang hăm doạ

trông chẳng ra hình thù gì. Và xa xa về phía cuối phòng trông như một làn sương mù màu xám vô định hình. Bóng tối che phủ, cô nghĩ, và cô có thể cảm thấy mỗi cơ căng lên khó nhọc khi cô nghe ngóng một cách liều lĩnh. Chúa ơi, tiếng thì thầm nhẹ đó là gì vậy? Nó hẳn chỉ là tưởng tượng của cô...

Cầu xin cho đó chỉ là tưởng tượng của cô. Đột nhiên, trí óc cô rõ ràng hơn. Cô phải ra khỏi đây ngay. Có gì đó thực sự nguy hiểm ở đây, không phải là ảo tưởng.

Một thứ gì đó đang bước ra, một thứ gì đó tàn ác, một thứ gì đó muốn cô. Và cô thì đang ở một mình. Có thứ gì đó di chuyển trong bóng tối.

Tiếng thét của cô đông cứng trong cổ họng. Các cơ bắp cũng đông cứng, khiến cô bất động trong sự kinh hoàng... và bởi một sức mạnh nào đó cô không thể gọi tên. Một cách vô vọng, cô quan sát khi cái bóng trong màn tối đó di chuyển ra khỏi bóng râm và hướng về phía cô. Nó gần như chính bóng tối trở nên có sự sống và kết hợp lại thành một khối khi cô nhìn, tạo thành một hình dáng - hình dáng của con người, hình dáng của một chàng trai trẻ.

"Xin lỗi nếu tôi làm cô hoảng sợ." Giọng nói nghe dễ chịu, với trọng âm nhẹ cô không thể biết là của vùng nào. Nó nghe không có vẻ hối lỗi chút nào cả.

Sự nhẹ nhõm trở lại quá bất ngờ và hoàn toàn đến mức đau đớn. Cô sụp xuống và thấy hơi thở của mình thoát ra.

Đó chỉ là một thanh niên, một học sinh bình thường hay là trợ lý của ông Shelby. Một anh chàng bình thường, người đang đứng cười nhạt, như thể nó khiến anh ta thích thú khi thấy cô gần như sắp ngất xỉu. À... có lẽ không hoàn toàn tầm thường. Anh ta trông đặc biệt đẹp trai. Khuôn mặt nhợt nhạt trong ánh sáng mập mờ không tự nhiên, nhưng cô có thể thấy những đường nét của anh ta được định hình một cách rõ ràng và gần như hoàn hảo dưới mái tóc sẫm màu đáng ngạc nhiên. Hai gò má đó như là

được điêu khắc nên. Và anh ta gần như vô hình là do anh ta đang mặc toàn màu đen: đôi ủng đen mềm, quần jean đen, áo len đen, và chiếc áo khoác da cũng đen nốt.

Anh ta vẫn đang cười nhẹ nhàng. Sự nhẹ nhõm của Elena biến thành sự giận dữ.

"Làm sao anh vào đây được?" cô hỏi. "Và anh đang làm gì ở đây? Không ai được phép vào phòng thể dục."

"Tôi vào từ cửa," anh ta nói. Giọng anh ta nhẹ nhàng, lịch sự nhưng cô có thể nghe thấy vẻ thích thú và cô thấy nó làm cô bối rối.

"Tất cả các cửa đều bị đóng," cô nói một cách dứt khoát, với vẻ cáo buộc.

Anh ta nhướng một bên mày lên và mỉm cười. "Thật không?"

Elena cảm thấy một cơn rùng mình khác vì sợ hãi, tóc cô dựng đứng lên phía sau gáy. "Chúng buộc phải như thế," cô nói bằng một giọng lạnh lùng nhất mà cô có thể.

"Cô đang giận," anh ta nói một cách nghiêm trang. "Tôi đã nói là tôi xin lỗi vì đã làm cô sợ rồi mà."

"Tôi không sợ!" cô bật lại. Không hiểu sao cô cảm thấy thật ngớ ngẩn trước anh ta, như một đứa trẻ bị đùa giỡn bởi một người lớn tuổi và hiểu biết hơn. Nó khiến cô thậm chí tức giận hơn. "Tôi chỉ bị giật mình," cô tiếp tục. "khó mà không kinh ngạc được, với kiểu lẩn trốn trong bóng tối như vậy của anh."

"Những điều thú vị xảy ra trong bóng tối... đôi khi là vậy." Anh ta vẫn cười nhạo cô; cô có thể thấy nó trong mắt anh ta. Anh ta bước một bước lại gần, và cô có thể thấy đôi mắt đó không bình thường, gần như đen kịt, nhưng với những ánh sáng lạ lùng loé lên bên trong chúng. Như thể nếu bạn có thể nhìn vào đó sâu hơn, sâu hơn nữa cho đến khi chìm ngập trong chúng và tiếp tục rơi xuống sâu mãi mãi.

Cô nhận ra là cô đang nhìn. Tại sao đèn vẫn chưa sáng lên? Cô muốn ra khỏi đây. Cô quay đi, đặt một chiếc ghế trên khán đài

chặn giữa họ, và cất tập tài liệu cuối cùng vào trong hộp. Đành để phần việc còn dang dở tối nay lại vậy. Tất cả những gì cô muốn bây giờ là đi khỏi đây ngay.

Nhưng sự im lặng vẫn tiếp tục khiến cô không thoải mái. Anh ta chỉ đứng đó, không cử động, nhìn theo cô. Tại sao anh ta không nói gì cả?

"Anh đang đi tìm ai à?" Cô bực mình với chính mình vì phải lên tiếng trước.

Anh ta vẫn nhìn cô chằm chằm, đôi mắt tối đen dán chặt vào cô theo cái cách khiến cô ngày càng khó chịu hơn. Cô nuốt nước bọt.

Mắt nhìn xuống đôi môi cô, anh ta thì thầm. "À, vâng."

"Gì cơ?" Cô quên mất tiêu mình đang hỏi gì. Hai má và cổ họng cô đỏ bừng, máu trong người cô sôi lên. Cô thấy đầu nhẹ hẫng đi. Chỉ cần anh ta thôi cái việc nhìn cô như thế...

"Đúng, tôi đến đây để tìm người," anh ta nhắc lại, giọng không to hơn trước. Sau đó, anh ta di chuyển thêm một bước về phía cô, gần đến mức mà họ chỉ còn cách nhau bởi một góc của chiếc ghế trên khán đài.

Elena như ngừng thở. Anh ta đứng quá gần. Đủ gần để chạm vào nhau. Cô có thể ngửi thấy mùi nước hoa Cô-lô-nhơ thoang thoảng và mùi chiếc áo khoác da của anh ta. và mắt anh ta vẫn ghim vào mắt cô - cô không thể tránh nhìn vào chúng. Chúng không giống bất cứ đôi mắt nào cô từng thấy, đen như nửa đêm, con ngươi giãn ra như mắt mèo.

Chúng choán đầy tầm nhìn của cô khi anh ta dướn người về phía cô, nghiêng đầu xuống đầu cô. Cô thấy mắt mình khép hờ lại, mất đi sự tập trung. Cô thấy đầu cô ngẩng lên và môi cô hé mở.

Không! Đúng lúc đó cô hất đầu sang một bên. Cô thấy như thể cô vừa tự kéo mình thoát khỏi rìa của vách núi. Mình đang làm gì thế này? Cô nghĩ trong kinh hoàng. Mình gần như đã để

anh ta hôn mình. Một người hoàn toàn xa lạ, một người mà mình mới vừa gặp chưa đầy mấy phút.

Nhưng đó chưa phải là điều tồi tệ nhất. Trong vài phút ngắn ngủi đó, một điều không thể tin nổi đã xảy ra. Trong vài phút đó, cô đã quên mất Stefan. Nhưng bây giờ hình ảnh của anh tràn ngập tâm trí cô, và sự khao khát anh như một nỗi đau trong cơ thể cô. Cô muốn Stefan, muốn vòng tay của anh quanh cô, muốn được an toàn bên anh.

Cô nuốt nước miếng. Mũi cô phồng ra khi cô thở mạnh. Cô cố giữ giọng mình vững vàng và kiêu hãnh.

"Tôi sẽ đi bây giờ," cô nói. "Nếu anh đang tìm người, tôi nghĩ tốt hơn là anh nên đi tìm chỗ khác."

Anh ta vẫn nhìn cô một cách kì cục, với một biểu hiện mà cô không thể hiểu được. Nó pha trộn giữa sự bực bội, và kính trọng miễn cưỡng - và một thứ gì khác nữa.

Anh ta đợi cho đến khi tay cô đặt trên nắm cửa rồi mới đáp lại, và giọng anh ta nhẹ nhàng nhưng nghiêm túc, không hề thấy dấu hiệu của sự đùa cợt. "Có lẽ tôi đã vừa tìm thấy cô ấy rồi... Elena."

Khi cô quay lại, cô không thấy gì ngoài bóng tối.

Chương 11

Elena ngã xuống hành lang mờ tối, cô ấy cố gắng hình dung ra những thứ đang ở xung quanh mình. Đúng lúc đó, thế giới đột nhiên lấp lánh sáng và càng lúc càng rực rỡ hơn, và cô thấy mình bị bao quanh bởi những dãy tủ khóa quen thuộc. Cô cảm thấy nhẹ nhõm hẳn đến nỗi cô gần như bật khóc. Cô ấy không bao giờ nghĩ mình có thể vui mừng đến mức này. Elena đứng yên một phút và quan sát xung quanh với sự khoan khoái.

"Elena, cậu làm gì ở ngoài đây vậy?"

Đó là Meredith và Bonnie, đang nhanh chóng đi xuống đại sảnh chạy về phía cô.

"Các cậu đã ở đâu vậy?" Cô ấy hỏi một cách dữ dội.

Meredith cau mặt. "Tụi mình không thể tìm thấy ông Shelby . Và cuối cùng khi đã tìm được ông ấy thì ông ấy đang bị thiếp đi. Mình nghiêm túc đó." Cô ấy trả lời trước ánh mắt ngờ vực của Elena.

"Thiếp đi. Và khi đó tụi mình không thể đánh thức ông ấy dậy. Lúc ánh sáng trở lại thì ông ấy mới mở mắt ra. Sau đó tụi mình quay lại chỗ cậu. Nhưng cậu làm gì ở đây vậy?"

Elena ngập ngừng.

"Mình không đủ kiên nhẫn để đợi," Elena trả lời nhẹ nhàng. "Dù sao, mình nghĩ chúng ta đã có một ngày vất vả rồi."

"Giờ cậu mới nói," Bonnie nói.

Meredith không nói gì, nhưng cô ấy ném về phía Elena một cái nhìn sắc bén và thăm dò. Elena cảm thấy không thoải mái với cảm giác với cái nhìn của đôi mắt đen bên dưới khuôn mặt đó.

Tất cả những ngày cuối tuần và những tuần sau đó, Elena làm việc theo kế hoạch cho Ngôi nhà ma. Elena thậm chí không có đủ thời gian để ở bên Stefan, và điều đó khiến cô thấy bực mình nhưng Stefan còn cảm thấy bực dọc hơn nữa. Cô ấy có thể ý thức

được cảm xúc mãnh liệt của anh dành cho cô, nhưng cô cũng có thể cảm nhận được anh ấy đang chống cự lại điều đó, vẫn cự tuyệt việc ở một mình bên cô. Và theo nhiều mặt thì anh ấy vẫn còn ẩn chứa nhiều điều huyền bì với cô như khi lần đầu cô gặp anh.

Anh ấy không bao giờ nói về gia đình anh ấy hoặc về cuộc sống trước đây của anh trước khi đến Fell's Church, và nếu cô hỏi anh bất cứ câu hỏi nào thì anh sẽ vòng vo và lãng tránh câu trả lời. Một lần cô hỏi anh anh có nhớ nước Ý không, anh có cảm thấy hối tiếc khi đến đây không. Và sau một lúc đôi mắt anh sáng lên, màu xanh lá lấp lánh như sự phản chiếu những cái lá sồi trong một dòng suối vậy. "Sao anh có thể hối tiếc khi có em ở đây chứ?," anh ấy đáp, và hôn cô nhằm đẩy những suy nghĩ tò mò ra khỏi đầu cô. Lúc đó Elena biết hạnh phúc trọn vẹn là như thế nào. Cô cũng cảm thấy sự hân hoan của anh, và khi anh lùi lại cô thấy khuôn mặt anh rạng rỡ, như thể đang có ánh mặt trời chiếu vào.

"Ôi, Elena."Anh ấy thì thầm.

Những thời gian đẹp đẽ chính là như thế. Nhưng anh lại ít hôn cô hơn trong thời gian gần đây và cô cảm giác khoảng cách giữa hai người ngày càng rộng hơn.

Thứ Sáu đó, cô và Bonnie và Meredith quyết định ngủ lại ở nhà McCulloughs. Trời đang trở nên âm u và báo hiệu một cơn mưa phùn khi cô và Meredith đi đến nhà Bonnie. Trời không thường lạnh vào giữa tháng Mười, và những cái cây xếp hàng trên con đường im lìm cũng lụi đi vì những cơn gió lạnh. Những cây thích rực rỡ trong màu đỏ tươi trong khi những cây bạch quả thì sáng rực một màu vàng.

Bonnie đón họ ở cửa: "Mọi người đi cả rồi! Chúng ta sẽ có đủ phòng cho đến trưa mai, khi gia đình mình trở về từ LeesBurg." Cô ấy vẫy tay ra hiệu cho chúng tôi vào nha, và túm lấy con chó Bắc Kinh đang cố chạy ra ngoài. "Không, Yangtze, ở trong đó đi. Yangtze, không, đừng! Không!"

Nhưng đã quá trễ. Yangtze đã trốn ra được và đang lao tới sân trước về phía một cái cây bu lô, rồi sủa ăng ẳng lên phía trên những cánh cây cuộn tròn bằng một cái lắc nhẹ ở phía sau.

"Ồ, cái gì phía sau con chó vậy?" Bonnie nói, hai cánh tay cô ôm lấy hai tai.

"Nó trông giống một con quạ.," Mereith nói.

Elena như bị hoá đá. Cô ấy bước một vài bước về phía cái cây, nhìn lên trên những cái lá vàng kim. Và ở trên đó có một con quạ tương tự như con quạ cô đã nhìn thấy hai lần trước đó. Có lẽ là ba lần, cô ấy nghĩ, nhớ về hình dáng đôi cánh bay lên từ những cây sồi trong nghĩa trang. Và khi cô nhìn nó, dạ dày như bị siết chặt trong nỗi sợ hãi, và đôi tay cô lạnh cóng. Nó lại nhìn chằm chằm vào cô với đôi mắt đen sáng, cái nhìn của con người. Đôi mắt đó... Cô đã nhìn thấy đôi mắt này trước đây ở đâu nhỉ?

Đột nhiên cả ba cô gái đều nhảy ngược trở lại khi con quạ kêu lên một tiếng khó nghe và tung cánh bay ra khỏi cái cây về phía các cô gái. Đúng lúc đó nó xà xuống chỗ con chó nhỏ đang sủa một cách cuồng loạn. Nó tiến đến cách những cái răng nanh của con chó khoảng vài inche và sao đó lại vụt bay lên, bay qua ngôi nhà và biến mất trong những cái cây óc chó phía bên kia.

Cả ba cô gái như hoá đá trong sự ngạc nhiên. Lúc đó Bonnie và Meredith nhìn nhau và sự căng thẳng tan biến trong tiếng cười của họ.

"Mình cứ tưởng nó sẽ lao vào chúng ta chứ," Bonnie nói, tiến về phía con chó Bắc Kinh bị xúc phạm và kéo con chó đang sủa trở vào nhà.

"Mình cũng vậy," Elena đáp lại nhẹ nhàng. Và khi cô ấy theo những người bạn của mình vào nhà, cô ấy không góp phần vào tràng cười đó.

Ngay khi cô ấy và Meredith mang được đồ của mình vào trong thì trời cũng đã tối. Thật khó để giữ được cô ấy ngồi trong phòng khách huyên náo của Bonnie bên cạnh tiếng lửa ầm ĩ, với một

tách sô cô la nóng trên tay. Và ngay khi ba người họ thảo luận những kế hoạch cuối cùng cho Ngôi nhà ma, và cô ấy được thư giãn.

"Chúng ta đang đi đúng hướng," cuối cùng Meredith nói. "Dĩ nhiên, chúng ta đã tiêu tốn nhiều thời gian để tính toán trang phục cho những người khác đến nỗi chúng ta còn chưa nghĩ cho bản thân."

"Của mình thì dễ thôi," Bonnie nói. "Mình sẽ trở thành nữ tu của một thành phố cổ ở Xentơ, và mình chỉ cần một vòng hoa gồm những cái lá sồi trên đầu và một cái áo choàng trắng. Mary và mình chỉ may nó trong một đêm."

"Mình nghĩ mình sẽ trở thành phù thuỷ," Meredith trầm ngâm đáp lời. "Tất cả chỉ cần một cái váy đen dài, còn cậu thì sao Elena?"

Elena mỉm cười. "Ồ, việc đó vẫn còn là một bí mật, nhưng .... Cô Judith để mình đi gặp thợ may váy. Mình tìm thấy một tấm hình của một cái áo dạng dài thời Phục Hưng trong một cuốn sách mình dùng cho bài báo cáo miệng của mình, và mình sẽ bắc chước nó. Nó làm bằng vài lụa miền Bắc Ý, màu xanh đá, và nó tất nhiên là rất đẹp."

"Nó có vẻ đẹp đó.," Bonnie nói. "Và đắt nữa."

"Mình sử dụng tiền của mình với sự tin tưởng của ba mẹ mình. Mình chỉ hy vọng là Stefan sẽ thích nó. Đó là một ngạc nhiên với anh ấy, và .... Ừ mình chỉ mong anh ấy thích nó thôi."

"Vậy Stefan sẽ trở thành gì? Anh ấy có giúp làm Ngôi nhà ma không?" Bonnie tò mò hỏi.

"Mình không biết," một lúc sau Elena trả lời. "Anh ấy dường như không thích thú lắm với những thứ của Halloween."

"Thật khó để nhìn thấy anh ấy được trùm trong mấy tấm vải ránh rới và bị phủ máu giả như mấy tên con trai khác," Meredith đồng ý. "Anh ấy ..... ừm, quá đáng tôn quý để bị như thế."

"Mình biết!" Bonnie nói. "Mình biết chính xác anh ấy có thể trở

thành cái gì, và anh ta nhất định phải diện bảnh đó. Nhìn xem, anh ấy là người ngoại quốc, anh ấy có một làn da tái xanh, anh ấy có một cái nhìn tuyệt vời làm người khác phải suy nghĩ.... Thêm vào những chi tiết và cậu sẽ có một bá tước Dracula hoàn hảo!"

Elena mỉm cười với vẻ không bằng lòng. "Well, mình sẽ đi hỏi anh ấy."

"Nói tới Stefan," Meredith nói, đôi mắt đen của cô ấy đang hướng về Elena, "mọi chuyện thế nào rồi?"

Elena thở dài, nhìn vào ngọn lửa. "Mình.... không chắc nữa," cuối cùng cô ấy cũng lên tiếng, thật chậm. "Có những lúc mọi thứ rất tuyệt vời, và cũng có những lúc...."

Meredith và Bonnie trao cho nhau một cái nhìn thoáng qua, vàu sau đó Meredith nói nhẹ nhàng. "Những lần khác thì sao?"

Elena ngập ngừng suy nghĩ. Sau đó cô ấy đi đến một quyết định. "Chờ mình một chút," cô ấy nói, và đứng dậy đi nhanh chóng về phía cầu thang. Elena quay trở lại với một cuốn sách nhỏ bằng nhung màu xanh trên tay.

"Mình có viết một ít về nó tối qua trong lúc mình không ngủ được," Cô ấy nói. "Để nó nói thì tốt hơn mình." Elena tìm trang và hít sâu, rồi cô bắt đầu:

"Ngày 17 tháng Mười

"Nhật ký thân yêu,

"Tối nay mình cảm thấy thật khủng khiếp. Và mình phải chia sẻ với ai đó về điều này.

"Có chuyện gì đó đang đến giữa mình và Stefan. Anh ấy có một nỗi buồn khủng khiếp nào đó mà mình không thể hiểu được, và nó càng đẩy chúng mình ra hai phía xa nhau. Mình không biết phải làm sao nữa.

"Mình không thể hiểu được những suy nghĩ của anh ấy. Nhưng anh ấy đang rất buồn vì một chuyện gì đó, và nếu anh ấy không

kể với mình đó là cái gì, nếu anh ấy không tin mình nhiều đến thế thì mình không thấy chút hy vọng nào cho chúng mình cả.

"Hôm qua khi anh ấy ôm mình, mình cảm thấy có một cái gì đó rất mượt mà xung quanh phía bên dưới áo sơ mi của anh ấy, có một cái gì đó như một chuỗi. Mình hỏi trêu chọc anh ấy, nó là món quà của Caronline không. Và anh ấy chỉ đứng như bị chôn chân và không nói bất cứ điều gì nữa. Nó như thể là anh ấy bất thình lình xa mình cả ngàn dặm và đôi mắt anh ấy..... có nhiều nỗi đau trong đó đến nỗi mình phải khó khăn lắm mới có thể chịu đựng được.

Elena ngưng đọc và tìm những dòng cuối cùng của trang nhật ký bằng đôi mắt của mình. Mình cảm thấy như có ai đó dã làm đau anh ấy kinh khủng trong quá khứ và anh ấy chưa bao giờ vượt qua được điều đó. Nhưng mình cũng nghĩ anh ấy đang sợ một cái gì đó, những bí mật mà anh ấy sợ rằng mình sẽ biết. Nếu mình biết được nó là cái gì mình có thể chứng minh cho anh ấy thấy rằng anh có thể tin tưởng mình được. Rằng anh ấy có thể tin mình dù cho có bất cứ chuyện gì xảy ra, đến phút cuối cùng.

"Chỉ khi mình biết." Cô ấy thì thầm.

"Khi cậu biết cái gì?" Meredith nói, Elena giật mình ngước lên.

"Ồ, khi mình biết chuyện gì đang xảy ra ," cô ấy nhanh chóng đáp lại, đóng quyển nhật ký lại. "Ý mình là nếu mình biết rốt cuộc thì tụi mình cũng chia tay thì mình nghĩ là mình sẽ kết thúc nó cho xong. Và nếu mình biết mọi thứ đến cuối cùng sẽ ổn cả thôi thì mình sẽ chẳng quan tâm đến bất cứ điều gì đang diễn ra. Nhưng chỉ là cứ ngày qua ngày mà chẳng chắc chắn gì cả thì thật là tồi tệ."

Bonnie cắn môi và đứng dậy, đôi mắt lấp lánh. "Mình có thể chỉ cho bạn cách tìm ra nó, Elena." Cô ấy nói. "Bà của mình đã kể cho mình nghe cách tìm ra người mà mình sẽ kết hôn. Nó được gọi là bữa ăn tối câm lặng."

"Để mình đoán nhé, một mưu mẹo của các tu sĩ cổ," Meredith

nói

"Mình không biết nó có từ bao giờ," Bonnie nói. "Bà mình nói rằng luôn có những buổi ăn tối câm lặng.Dù sao thì, nó có tác dụng mà. Mẹ mình đã nhìn thấy hình ảnh của ba mình khi thử nó, và một tháng sau đó, họ cưới nhau. Nó dễ thôi Elena. Và cậu cũng đâu phải mất cái gì đâu?"

Elena nhìn Bonnie và Meredith. "Mình không biết nữa," cô ấy lên tiếng. "Nhưng coi nào, cậu cũng đâu có thật sự tin....."

Bonnie kéo cô ấy lên với lòng tự trọng bị xỉ nhục."Cậu gọi mẹ mình là người nói dối hả? Ồ, thôi nào, Elena, đâu có mất gì khi thử nó đâu. Tại sao không chứ?"

"Mình phải làm gì đây?" Elena hồ nghi. Cô ấy thấy giống như một mưu đồ kỳ lạ, nhưng ngay lúc này thì hoảng sợ hơn.

"Nó đơn giản thôi. Chúng ta phải chuẩn bị mọi thứ trước khi tiến hành vào nữa đêm...."

Năm phút trước nửa đêm, Elena đúng trong phòng ăn của nhà McCulloughs, và cảm thấy mình ngu xuẩn hơn bất cứ thứ gì khác. Ở sân sau, cô có thể nghe thấy con chó Yangtze đang sủa điên cuồng, nhưng bên trong thì lại không có tiếng động nào ngoại trừ tiếng tích tắc chậm chậm của đồng hồ cũ kỹ. Theo lời hướng dẫn của Bonnie, cô đặt lên cái bàn bằng gỗ cây óc chó màu đen lớn một cái đĩa, một cái ly, và một bộ đồ ăn làm bằng bạc, không nói một lời nào. Sau đó cô thắp sáng một cây nến trên giá đựng nến đặt ở giữa bàn và bố trí cho mình một cái ghế phía sau để ngồi.

Theo Bonnie thì, vào giữa đêm nay cô phải đẩy cái ghế lui lại và mời người chồng tương lai của cô ngồi vào đó. Khi đó ngọn nến sẽ bị thổi tắt và cô ấy sẽ nhìn thấy hình dáng một bóng ma trên ghế.

Trước đó, cô có một chút bực bội về điều này, cô không chắc là muốn thấy bất cứ hình dáng ma quỷ nào, ngay khi đó là người chồng tương lai của mình. Nhưng bây giờ nhưng điều đó dường như ngốc nghếch và chẳng làm hại ai. Khi đồng hồ bắt đầu đổ

chuông, cô ngồi thẳng dậy và cầm chặt phía sau cái ghế. Bonnie nói là cô không được đi đâu cho đến khi nghi thức xong.

Ồ, thật là ngu ngốc. Có lẽ cô đã không nói những lời đó.... Nhưng sau khi đồng hồ bắt đầu rung chuông, cô nghe chính mình đang nói.

"Vào đi," cô nói một cách lúng túng với căn phòng rỗng, kéo cái ghế ra. "Mời vào, mời vào…"

Ngọn nến bị tắt.

Elena nhìn chằm chằm vào khoảng tối. Cô cảm thấy gió, một cơn gió mạnh, thổi tắt ngọn nến. Nó đến từ những cánh cửa kiểu Pháp phía sau cô, và cô quay lại thật nhanh, một tay vẫn đặt trên ghế. Cô thề là những cánh cửa ấy đã đóng rồi mà.

Có cái gì đó di chuyển trong bóng tối.

Sự sợ hãi như xuyên qua Elena, vượt qua sự hiểu biết của cô và bất cứ trò chơi nào. Ôi Chúa ơi, Cô đã làm gì vậy, cô đã mang đến bản thân cái gì vậy? Trái tim cô đã có giao ước và cô cảm thấy mình đang bị lao xuống, không báo trước, vào trong cơn ác mộng kinh khủng nhất của mình. Nó không chỉ tối mà còn hoàn toàn yên lặng, không nghe gì, không thấy gì, và cô đang rơi…

"Cho phép tôi," một giọng nói cất lên, và một ngọn lửa sáng thổi phù phù trong bóng tối.

Trong một lát ghê sợ, kinh khủng, cô nghĩ đó là Tyler , nhớ về cái bật lửa của hắn ta trong nhà thờ đổ nát trên ngọn đồi. Nhưng khi ngọn nến trên bàn đã cháy trở lại, cô thấy bàn tay với những ngón tay dài, nhợt nhạt đang cầm nó. Không phải bàn tay đỏ rắn chắc của Tyler . Lúc đó cô nghĩ đó là Stefan, và khi đôi mắt cô hướng lên gương mặt.

"Anh!" Cô nói với giọng kinh ngạc, sửng sốt. "Anh đang làm gì ở đây?" Cô nhìn từ anh ấy qua những cánh cửa Pháp đang thực sự mở, đưa ra tấm rèm cửa. "Có phải anh lúc nào cũng đi vào nhà người khác khi không được mời không?"

"Nhưng em đã yêu cầu tôi đến đây mà." Giọng nói của anh

khiến cô nhớ về nó, trầm, mỉa mai và làm cho người khác thích thú. Cô nhớ rằng mình cũng mỉm cười. "Cảm ơn," hắn thêm vào, và duyên dáng ngồi vào ghế mà cô đã cố gắng kéo ra.

Cô đưa tay mình về phía sau. "Tôi không mời anh." Cô nói với giọng bất cần, pha giữa sự căm phẫn và sự bối rối. "Anh làm gì mà lãng vãng xung quanh nhà của Bonnie vậy?"

Hắn mỉm cười. Trong ánh nến, mái tóc đen của hắn bóng lên như chất lỏng, rất mềm mại và rất đẹp đối với tóc con người. Gương mặt hắn nhợt nhạt, nhưng hoàn toàn hấp dẫn. Và đôi mắt của hắn đang nhìn vào mắt cô.

"Helen, vẻ đẹp của em là dành cho tôi, như những vỏ cây Nicean năm ấy, thật nhẹ nhàng êm á, như mùi hương của biển lan toả ....."

"Tôi nghĩ tốt hơn là bây giờ anh nên rời khỏi đây." Cô ấy không muốn nghe hắn ta nói điều gì nữa. Giọng nói của hắn khiến cô cảm thấy lạ, làm cho cô cảm thấy yếu đuối một cách lạ lùng, dạ dày cô như đang tan chảy. "Anh không nên ở đây, làm ơn." Cô với tay lấy cây nến và rời khỏi hắn, đẩy ra khỏi đầu cảm giác choáng váng đang đe doạ sẽ chế ngự cô.

Nhưng trước khi cô cầm lấy cây nến, hắn đã làm một cái gì đó bất thường. Hắn chụp lấy cánh tay đang với lấy cây nến của cô, không thô bạo mà còn dịu dàng, và cầm nó trong những ngón tay gầy yếu lạnh lẽo của hắn. Sau đó hắn trở bàn tay cô lại, cuối đầu xuống hôn lòng bàn tay cô ấy.

"Đừng...." Elena thì thầm, bối rối.

"Hãy đến với anh," Hắn nói, vài nhìn vào đôi mắt cô ấy.

"Làm ơn đừng...." Cô lại thì thầm, thế giới như đang bơi xung quanh cô. Hắn điên rồi; Hắn đang nói về cái gì vậy? Đi đâu với hắn? Nhưng cô cảm thấy rất choáng váng, rất chóng mặt.

Hắn vẫn đang đứng đỡ cô, còn cô thì dựa vào hắn, cảm giác được những ngón tay lạnh lẽo của hắn đang ở trên cái nút áo đầu tiên của cái áo sơ mi ngay chỗ cổ họng cô. "Làm ơn, không..."

"Nó sẽ ổn thôi. Em sẽ thấy." Hắn đẩy cái cổ áo sơ mi của cô rộng ra, bàn tay khác của hắn ở phía sau đầu cô.

"Không." Đột nhiên sức mạnh trở lại với cô, và cô đẩy mạnh hắn ra xa, vấp ngã lên cái ghế. "Tôi đã nói là anh hãy rời khỏi đây, và ý tôi chính là như vậy. Ra khỏi đây—ngay bây giờ!"

Trong một lúc, cơn giận dữ dâng lên trong đôi mắt hắn, một mối đe doạ đen tối. Sau đó nó lắng xuống và trở nên lạnh lùng và sau đó hắn mỉm cười, một nụ cười rực rỡ thoáng qua và hắn đã bình tĩnh trở lại chỉ trong thoáng chốc.

"Anh sẽ đi," Hắn nói. "Tạm thời thôi."

Cô lúc lắc cái đầu và nhìn hắn đi ra ngoài bằng những cánh của kiểu Pháp mà không nói tiếng nào. Khi nó được đóng lại sau lưng hắn, cô vẫn đứng trong yên lặng, cố gắng thở đều lại.

Sự yên lặng... nhưng lẽ ra không nên im như thế.

Cô quay lại về phía đồng hồ cổ trong sự hoang mang và thấy nó đứng lại. Nhưng trước khi cô có thể xem xét nó kỹ lưỡng hơn thì cô nghe thấy giọng của Bonnie và Meredith cất lên.

Cô nhanh chóng chạy ra sảnh, cảm thấy đôi chân mình trở nên yếu đuối bất thường, kéo cổ áo và cài nút lại. Cánh cửa phía sau đang mở, có có thể thấy hai dáng người ngoài đó, đang cúi người lên một thứ gì đó trên bãi cỏ.

"Bonnie? Meredith? Có chuyện gì vậy?"

Bonnie nhìn lên khi Elena tới bên họ. Đôi mắt cô chứa đầy nước mắt. "Ôi, Elena, nó chết rồi."

Với sự sợ hãi đến lạnh người, Elena nhìn chằm chằm xuống một cái thân hình nhỏ ngay chân Bonnie. Đó là con chó Bắc Kinh, đang nằm nghiêng cứng đờ, đôi mắt mở to. "Ôi, Bonnie," cô nói.

"Nó cũng già rồi," Bonnie đáp lại, "nhưng mình không mong nó lại ra đi nhanh như vậy. Chỉ mới đây thôi, nó còn sủa mà ."

"Mình nghĩ tốt hơn là chúng ta nên đi vào nhà," Meredith nói, và Elena nhìn lên và gật đầu tán thành. Tối nay không phải là buổi tối để có thể ở ngoài bóng tối này. Cũng không phải là buổi

để mời những thứ khác vào nhà nữa .Cô biết điều đó, mặc dù cô vẫn không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Khi họ quay lại vào phòng khách thì cô phát hiện cuốn nhật ký của mình đã biến mất.

Stefan ngẩng đầu lên từ một cái cổ mềm mại như nhung của con nai. Khu rừng giờ đây đầy những âm thanh của đêm đen và anh không thể chắc thứ gì đã quấy rầy anh.

Lúc anh ấy bị xao lãng, con nai đang hôn mê chợt thức tỉnh. Anh cảm thấy bắp thịt mình run lên khi nó đang cố gắng giật cái chân phía bên dưới của nó.

Đi đi, anh ấy nghĩ, trong lúc ngồi lùi lại phía sau và phóng thích con nai. Nó hạ thấp người rồi phóng lên cao và chạy đi.

Anh đã ăn đủ rồi. Một cách khó chịu, anh liếm nhanh hai bên mép, cảm thấy những cái răng nanh rút lại vào không còn sắc bén, nhạy cảm như khi nó đang dài ra nữa. Thật là khó để biết bao nhiêu là đủ nữa. Không còn những lời đồn đãi của sự choáng váng từ chuyện xảy ra ở bên cạnh nhà thờ, nhưng anh sống trong sự sợ hãi chúng sẽ trở lại.

Anh sống trong nỗi sợ hãi rõ ràng rằng một ngày nào đó nhận thức của anh, ý nghĩ của anh sẽ quay cuồng với sự bối rối khi tìm thấy thân thể mềm nhũn của Elena trong vòng tay anh, cái cổ thanh mảnh của cô được đánh dấu bằng hai vết thương đỏ, và trái tim cô ấy im lặng mãi mãi.

Đó là những gì mà anh phải trông chờ

Sự khát máu, với tất cả những sự kinh hãi và thoã mãn của nó, ngay cả bây giờ vẫn là một bí ẩn đối với anh. Mặc dù anh đã sống cùng nó mỗi ngày trong hàng thế kỉ qua, anh vẫn không thể hiểu được.Khi còn sống như một con người, anh đã không hoài nghi về việc bị chán ghét, ghê tởm, bởi những suy nghĩ của việc uống những dòng máu ấm áp từ một cơ thể đang thở. Đó là, liệu có phải có ai đó dùng quá nhiều từ ngữ để đề xuất với anh một việc gì đó.

Nhưng những từ đó cũng không thể dùng vào đêm đó, cái đêm mà Katherine đã biến đổi anh.

Dù cho đã qua nhiều năm, ký ức vẫn rõ ràng. Anh ấy đang ngủ khi cô bước vào phòng, di chuyển thật mềm mại như ảo ảnh hoặc là bóng ma. Anh vẫn đang ngủ, một mình....

Cô mặc một bộ đồ lót bằng vải lanh thật đẹp khi cô đến bên anh.

Đó là buổi tối trước khi cô phải chỉ định, cái ngày cô phải công bố sự lựa chọn của cô. Và cô đã đến bên anh.

Một bàn tay trắng vén tấm màn quanh giường anh, và Stefan thức giấc, ngồi bật dậy trong tình trạng báo động.Khi anh nhìn thấy cô, mái tóc vàng nhợt nhạt xoả trên vai, đôi mắt xanh ẩn dưới hàng mi, anh bị tấn công một cách thầm lặng với sự kinh ngạc.

Và với tình yêu. Anh không bao giờ nhìn thấy cái gì đẹp hơn thế nữa trong cuộc đời của anh. Anh run rẩy và cố gắng nói, nhưng cô đã đặt hai ngón tay lạnh lẽo lên môi anh.

"Yên nào," cô thì thầm, và cái giường lún xuống khi cô bước lên.

Mặt anh như bị thiêu đốt, trái tim anh vang lên như sấm với sự bối rối pha lẫn sự kích động. Chưa có người phụ nữ nào trên giường anh trước đây. Và đây là Katherine, người có một vẻ đẹp như đến từ thiên đường, Katherine người mà anh yêu hơn chính mình.

Và vì yêu cô nên anh đã cố gắng rất nhiều. Khi cô trượt lên tấm khăn trải giường, tiến lại gần đến nỗi anh có thể cảm thấy không khí ban đêm mát mẻ, thanh khiết trong bộ đồ ngủ của cô. Anh cố gắng bật thành tiếng.

"Katherine," anh thì thầm. "Chúng ta-anh có thể chờ. Cho đến khi chúng ta làm đám cưới trong nhà thờ. Anh sẽ nói cha anh xắp xếp nó vào tuần tới. Nó sẽ không lâu lắm đâu..."

"Suỵt," cô ấy lại thì thầm, và anh cảm thấy cái lạnh trên làn

da của anh. Anh không thể tự chủ được nữa, anh đặt tay quanh cô và kéo cô về phía mình.

"Những gì chúng ta làm bây giờ không có liên quan gì đến chuyện đó hết." Cô nói và đưa những ngón tay thanh mảnh của mình vuốt ve cổ anh ấy.

Anh hiểu. Và cảm giác sợ hãi thoáng qua, và nó biến mất khi những ngón tay cô ấy vuốt ve anh. Anh muốn điều đó, muốn bất cứ điều gì có thể cho anh ở bên Katherine.

"Nằm xuống đi, anh yêu," cô ấy thì thầm.

Anh yêu. Những từ đang reo vang trong đầu anh khi anh nằm xuống trên cái gối, hơi nghiêng cằm để cổ anh được lộ ra. Nỗi sợ hãi trong anh đã biến mất, thay vào đó là sự hạnh phúc quá to lớn đến nỗi anh nghĩ rằng nó có thể phá huỷ anh.

Anh cảm thấy tóc cô lướt nhẹ mềm mại trên ngực anh và cố gắng làm dịu hơi thở của mình. Anh cảm thấy hơi thở của cô trên cổ mình, rồi đến đôi môi, và sau đó là răng của cô ấy.

Có một nỗi đau nhức nhối, nhưng anh cố gắng kiềm chế không phát ra tiếng kêu nào, chỉ nghĩ về Katherine, về việc anh đã ước ao trao cho cô ấy như thế nào. Và nỗi đau dường như đã dịu bớt, và anh cảm thấy máu đang được rút ra khỏi người anh. Nó không khủng khiếp lắm như anh đã sợ. Nó là cảm giác của sự cho đi, sự khuyến khích.

Nó cứ như những suy nghĩ của họ đang được kết hợp lại, trở thành một. Anh có thể cảm thấy sự vui sướng của Katherine khi uống máu anh. Sự vui thích của cô trong việc hút những dòng máu ấm đã cho cô sự sống. Và anh biết cô có thể cả thấy sự thích thú của anh trong lúc trao cho cô điều đó. Nhưng sự thật đã bị đẩy lùi, ranh giới giữa những giấc mơ và sự tỉnh táo càng trở nên mờ nhạt hơn. Anh không thể nghĩ một cách rõ ràng nữa, anh không thể suy nghĩ được gì cả. Anh chỉ có thể cảm nhận, và những cảm giác của anh cứ tăng dần và tăng dần, ngày càng cao hơn, phá vỡ sợi dây ràng buộc giữa anh và trái đất.

Một khoảng thời gian sau, anh không biết tại sao mình có thể ở đó, trong vòng tay cô. Cô nâng niu anh như một người mẹ đang ẵm đứa con còn bé vậy, hướng đôi môi anh nghỉ ngơi trên cái cổ trần trong bộ đồ ngủ của cô ấy. Có một vết thương nhỏ ở đó, một vết cắt tối màu đối lập với làn da nhợt nhạt. Anh không còn cảm thấy sợ hải hay ấp úng, và khi cô vuốt ve mái tóc anh để khích lệ, anh bắt đầu uống.

Lạnh lùng và tỉ mỉ, Stefan phủi sạch vết bùn đất trên đầu gối. Thế giới con người đã say ngủ, biến mất trong sự sững sờ, nhưng những giác quan của anh thì trở nên sắc bén hơn. Anh nên cảm thấy thỏa mãn, nhưng anh lại đói; ký ức đánh thức sự ham muốn trong anh. Mũi anh đánh hơi thấy mùi xạ hương của một con cáo, anh bắt đầu đi săn.

Chương 12

Elena chậm rãi quay tròn trước tấm gương lớn trong phòng của dì Judith. Margaret thì ngồi trên cạnh chân chiếc giường to bằng bốn tấm ap-phich ghép lại, cùng với một đôi mắt nâu to và một cái nhìn đầy thán phục.

"Em ước em có một cái váy như thế này cho trò 'cho kẹo hay bị ghẹo' đó," cô bé nói.

"Chị thích nhìn em trông giống như một con mèo trắng nhỏ cơ." Elana nói và hôn nhẹ lên đôi tai màu tím trắng đính trên dải băng buộc đầu của Margaret, rồi cô quay lại nhìn dì mình, dì đang ở bên cửa với kim đan và sợi len được chuẩn bị sẵn. "Nó rất hoàn hảo," dì nói một cách ấm lòng. "Chúng ta không phải thay đổi một cái gì cả."

Cô gái trong chiếc gương có thể bước ra khỏi một trong những cuốn sách vào thời kỳ Phục Hưng ở Ý của Elena. Chiếc váy màu xanh đá ôm sát cơ thể cô đã phơi ra một vòng eo thon nhỏ cùng với cái cổ và một đôi vai trần.Những cái tay áo dài có một đường dài chẻ ra đủ để lộ ra bên dưới một lớp lụa trắng của chiếc áo lót nữ, chiếc váy quét dài trải xuống hết trên sàn xung quanh cô. Chiếc váy lộng lẫy, màu xanh nhạt đủ để làm nổi bật đôi mắt xanh đậm của Elena.

Khi Elena quay đi, cái nhìn của cô liếc nhanh cái đồng hồ quả lắc cổ phía trên cái tủ quần áo. "Oh-Đã bảy giờ rồi. Sefan sẽ ở đây trong vài phút nữa."

"Đó có lẽ là xe của cậu ta," dì Judith nói và dì bước ra cửa. "Dì sẽ xuống và mời thằng bé vào."

"Được rồi ạ." Elena nói một cách ngắn gọn. "Con sẽ xuống gặp anh ấy. Tạm biệt dì, chúc mọi người có một đêm vui vẻ với trò chơi 'cho kẹo hay bị ghẹo' ." Cô nhanh chóng chạy xuống cầu thang.

Đến lúc rồi, cô nghĩ. Như khi vừa chạm vào nấm cửa, cô nhớ

trở lại về ngày hôm đó, cái ngày mà cách đây gần hai tháng, khi mà cô đứng thẳng trước mặt Stefan trong lớp Lịch Sử Châu Âu. Cảm giác của cô lúc này gần giống như lúc đó, có một sự mong đợi, một sự kích động và căng thẳng.

Mình mong là mọi việc sẽ trở lại tốt hơn so với cái kế hoạch cũ, cô suy nghĩ. Một tuần rưỡi vừa qua, cô luôn trong mong đến giờ này, đến đêm nay. Nếu như cô và Stefan không đến bên nhau vào đêm nay thì họ sẽ không bao giờ có thể ở cùng nhau được nữa.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, cô bước ra ngoài nhìn xuống, tự thân cô thấy một cảm giác nhút nhát, e thẹn để nhìn vào gương mặt của Stefan. Ngay khi cô cảm thấy hơi thở của Stefan như đang nín lặng, cô nhanh chóng nhìn lên—và cảm thấy trái tim cô như đang trở nên lạnh đi.

Anh đang nhìn chằm chằm vào cô trong nỗi kinh ngạc.Nhưng đó không phải là sự hân hoan ngạc nhiên mà cô đã thấy trong đôi mắt anh vào cái đêm đầu tiên trong phòng anh. Lần này giống với bị shock hơn.

"Anh không thích nó à?." Cô thì thầm, một sự đau nhói khủng khiếp hiện ra trong mắt cô.

Anh tỉnh lại ngay, như thường lệ, anh chớp mắt và lắc đầu. "Không, không, rất đẹp. Em rất đẹp."

Vậy tại sao anh lại đứng đó và nhìn em như thể em là bóng ma vậy? Cô suy nghĩ. Tại sao anh không ôm em, hôn em—hay làm một việc gì đó!

"Trông anh tuyệt lắm," cô nhẹ nhàng nói. Và điều đó là sự thật, anh rất bảnh bao và đẹp trai trong bộ lễ phục và một cái áo khoác không tay. Cô rất ngạc nhiên khi anh đồng ý mặc nó, nhưng khi cô đưa ra một gợi ý thì anh dường như là bị thích thú với cái ý tưởng đó nhiều hơn bất cứ cái gì khác. Ngay lúc này, anh trông thanh lịch và thoải mái, như thể những thứ quần áo này

cũng bình thường như những bộ đồ thường ngày ấy.

"Chúng ta nên đi thôi," anh nói, một cách đều đều và nghiêm túc.

Elena gật đầu tán thành và cùng đi với anh đến chiếc xe hơi, và bây giờ thì trái tim cô không còn lạnh nữa, nó đã như đá vậy. Anh đang cách xa cô hơn lúc nào hết, và cô chẳng biết làm sao để kéo anh về lại.

Tiếng sấm rền lớn bên ngoài khi cả hai đến trường, và Elena thoáng nhìn ra ngoài với cái vẻ dần dần mất can đảm. Mây dầy đặc và trời tối đen,mặc dù trời vẫn chưa mưa. Không khí xung quanh trở nên nặng nề, cảm giác như có luồng điện,và tiếng sấm tím rên rĩ bên ngoài làm bầu trời như trong một cơn ác mộng vậy. Không khí thật thích hợp cho buổi lễ Halloween, đầy u ám và một cái gì đó của thế giới khác, nhưng nó cũng đã đánh thức sự sợ hãi của Elena.Từ cái đêm đó ở nhà Bonnie, cô đã thật sự đánh mất khả năng nhận thức sâu sắc của cô về những điều kỳ quái và huyền bí, mơ hồ.

Nhật ký của cô vẫn chưa được tìm ra, dù cho họ có tìm kiếm từ trên xuống dưới trong nhà Bonnie. Cô cũng không thể nào tin rằng nó thật sự đã bị mất, và cái ý nghĩ một người kỳ lạ nào đó đọc được hết cái suy nghĩ của cô cũng đủ làm cô cảm thấy phát điên lên rồi. Vì lẽ đó, tất nhiên, nó đã bị lấy mất đi; còn lời giải thích nào khác chứ? Nhiều hơn một cánh cửa đã để mở trong đêm hôm đó ở nhà McCullough; vài người có thể đã đi vào. Cô muốn giết bất cứ ai làm điều đó.

Hình ảnh của những đôi mắt tối đó hiện lên trước mặt cô. Gã đó, cái gã mà cô đã gặp ở nhà Bonnie, kẻ làm cho cô quên đi Stefan. Có phải hắn làm không?

Cô đã tự đánh thức cô khi mọi người kéo tới trường và cô cố mỉm cười như là chính họ đã làm cho cô cười trong phòng đại sảnh. Phòng tập thể dục thường trống không đã được sắp xếp hỗn độn.Trong lúc Elena đi khỏi, mọi thứ đã thay đổi. Khi đó, nơi

này đã đầy các bậc đàn anh: thành viên của Hội học sinh, hội bóng đá, câu lạc bộ Key,tất cả đang tập trung vào những đồ dùng sân khấu và cảnh trí. Bây giờ thì nó đặc nghẹt toàn là người lạ, hầu hết họ còn không phải là người nữa.

Vài thây ma sống đã quay lại khi Elena bước vào, cái đầu lâu của họ cười toe toét có thể nhìn thấy xuyên qua những thớ thịt thối rữa của khuôn mặt họ. Một người lưng gù gương mặt bị biến dạng rất lố bịch đi khập khiểng về phía cô, bên cạnh là một thi hài sống với một làn da trắng thâm tím và một đôi mắt quỷ. Từ hướng khác là một con ma sói đang gầm gừ với cái mõm thú đầy máu, và phù thủy bóng tối rất ấn tượng.

Elena thấy là, cùng với sự ngạc nhiên đến choáng váng, rằng cô không nhận ra gần một nửa số người này trong trang phục của họ. Và họ đang vây quanh cô, có tiếng ngưỡng mộ cái áo màu xanh đá, có tiếng thông báo là có vấn đề gì rồi. Elena vẫy tay ra hiệu lặng lẽ và cô quay hướng về phía phù thủy, mái tóc đen dài trải dọc xuống chiếc váy đen.

"Cái gì vậy, Meredith?" cô nói.

"Huấn luyện viên Lyman bệnh rồi," Meredith trả lời dứt khoát, "nên ai đó để cho thầy Tanner thay thế."

"Thầy Tanner á?" Elena kinh ngạc.

"Ừ, và ông ấy đã gây rắc rối rồi. Tội nghiệp, Bonnie vừa mới bị đó. Cậu tốt hơn hết là qua đó đi."

Elena nhìn và gật đầu tán thành, rồi đi men theo đoạn đường của Ngôi nhà ma. Khi cô đi xuyên qua Căn Phòng Tra Tấn khủng khiếp và Phòng Chém Điên Loạn kinh tởm, cô suy nghĩ là mọi người đã làm mọi thứ quá tốt. Nơi này làm cho ánh sáng cũng phải sợ.

Phòng Của Người Tu Sỉ gần lối ra. Ở đó, có một tấm cạc ton được dựng sẵn để làm một cái Stonehenge (Hòn đá treo). Nhưng có một nữ tu sĩ nhỏ dễ thương, người mà biết khá rõ giữa hiện thực và những gì từ xa xưa nhất, mặc áo choàng màu trắng và

vòng hoa lá sồi đang nỗ lực tranh cãi gần như khóc.

"Nhưng thầy phải bôi máu lên nữa," cô nói như một lời van nài. "Nó là một phần của màn kịch. Thầy là vật tế."

"Mặc cái áo choàng lố bịch này là đủ tệ lắm rồi," Tanner trả lời ngắn gọn. "Không một ai cho tôi biết tôi phải bị những đốm bẩn màu si-rô này từ trên xuống dưới hết."

"Thật sự thì nó đâu có dính lên người thầy đâu." Bonnie nói. " Nó dính trên chiếc áo choàng và trên bệ thờ ấy chứ. Thầy là vật tế.." cô lặp lại lần nữa, như là thử một vài cách để cố thuyết phục thầy.

"Vì cái điều này," Thầy Tanner nói bằng giọng kinh tởm, "Sự chính xác của toàn bộ cấu trúc này thật là đáng hoài nghi. Trái với những gì người ta thường tin, những tu sĩ không dựng nên Stonehenge, nó chỉ được dựng lên bởi thời kỳ đồ đồng lúc mà…"

Elena bước đến phía trước. "Thầy Tanner, cái đó không thật sự là trọng điểm."

"Không, nó không như thế, đối với em thôi," thầy nói. "Trọng điểm là tạo sao em và những người bạn tâm thần của em ở đây để làm loạn lịch sử."

"Đó không phải là cách xưng hô đúng," một giọng nói, và Elena nhanh chóng nhìn qua vai cô là Stefan.

"Ông Salvatore," thầy Tanner nói, cách phát âm của những từ đó như thể có nghĩa Một ngày của tôi thật sự chấm hết ngay bây giờ. " Tôi tin là em nên dùng những từ mới mẻ thông minh hơn khi chào hỏi. Hay là em sẽ tặng tôi một con mắt bầm tím?" Ông ấy liếc nhìn Stefan, anh đang đứng đó, không còn vẻ thanh lịch bình thường khi mặc bộ lễ phục hoàn hảo, làm cho Elena đột nhiên cảm thấy bị shock khi nhìn vào anh.

Tanner không thật sự quá già hơn so với chúng ta, cô suy nghĩ. Thầy trông có vẻ già vì có một đường tóc chải ngược về phía sau, nhưng mình cá là thầy chỉ trong khoảng hai mươi mấy là cùng. Khi đó, có vài lý do, cô đã nhớ đến trông thầy như thế

nào tại buổi Tựa trường, thầy mặc bộ đồ rẻ tiền và sáng bóng mà nhìn thì có vẻ là không thật sự vừa.

Mình cá là ông ấy thậm chí chưa bao giờ có một tiệc Tựa trường đúng nghĩa, cô nghĩ. Và, lần đầu tiên, cô cảm thấy có một chút gì đó cảm thông với thầy.

Có lẽ Stefan cũng cảm thấy như vậy, mặc dù là anh đã tiến đến gần người đàn ông nhỏ bé đó, đứng mặc đối mặc với thầy, giọng của anh có vẻ trầm tĩnh, "Không, em không cho là như vậy. Em nghĩ là để cho chuyện này tốt thì bỏ đi sự công bằng. Tại sao thầy không…" Elena không thể nghe được phần sau nữa, nhưng anh nói chậm, giọng nói bình tĩnh, và thầy Tanner dường như thực sự lắng nghe. Cô thoáng nhìn lại đám đông đã tụ lại xung quanh cô: bốn hay năm con ma cà rồng, người sói, một con khỉ đột, và một người lưng gù.

"Tất cả đều ổn, mọi thứ đang trong tầm kiểm soát." Cô nói, và bọn họ đã chịu giải tán. Stefan đang lo mọi thứ, mặc dù cô không chắc là như thế nào, từ lúc đó cô chỉ thấy phía sau của anh mà thôi.

Nhìn phía sau anh…. Trong phút chốc, một hình ảnh trước đây lóe lên trước mắt cô trong ngày đầu đến trường. Stefan đã đứng trò chuyện với thư ký Clarke như thế nào, và hành động lạ lùng của bà Clarke ra sao. Chắc là vì, khi Elena tìm gặp thầy Tanner ngay bây giờ, thầy đã chịu mặc với vẻ mặt như bị choáng yếu ớt. Elena nhận thấy một tiếng rì rầm nho nhỏ của cảm giác không thật sự yên tâm.

"Đến đây." Cô nói với Bonnie. "Đến đằng trước đi."

Họ đi thẳng xuyên qua căn phòng Alien Landing và phòng Living Dead, đứng giữa những tấm vách ngăn, trở ra căn phòng trước nơi mà những vị khách viếng thăm đi xuống và nhận được sự chào đón của một người sói. Người sói đã bỏ cái mặt nạ xuống và đang trò chuyện với một đôi xác ướp và công chúa Ai Cập.

Elena phải thừa nhận là trông Caroline rất giống Cleopatra, cô

mặc bộ đồ bằng đồng thật có dây thép bọc quanh. Matt, một người sói, khó có thể trách anh nếu như mắt anh cứ nhìn xuống gương mặt của Caroline.

"Mọi chuyện ở đây thế nào?" Elena nói nhẹ nhàng.

Matt hơi quay qua, rồi đi về phía cô ấy và Bonnie. Elena không gặp cậu từ đêm Tựa trường, và cô biết là cậu và Stefan đã tách nhau ra. Vì cô. Và mặc dù khó mà trách Matt vì điều đó, cô có thể nói là Stefan cũng đau lòng lắm.

"Mọi thứ đều ổn," Matt nói, trông có vẻ không thoải mái lắm.

"Khi Stefan xong việc với Tanner, em nghĩ em sẽ đưa anh ấy đến đây," Elena nói. "Anh ấy có thể giúp mọi người vào đó."

Matt nhấc một bên vai lên một cách thờ ơ. Rồi anh nói, " Xong việc gì với Tanner?"

Elena nhìn cậu ngạc nhiên. Cô có thể thề là anh ấy ở trong phòng Druid mấy phút trước. Cô đã giải thích mọi chuyện.

Bên ngoài, tiếng sấm lại rền vang, và nhìn xuyên qua cánh cửa sổ Elena thấy một tia chớp trong bầu trời tối đen.Thêm một lần nữa như vậy, tiếng sấm lần thứ hai cách lần đầu chỉ trong vài phút.

"Mình hy vọng là trời không mưa." Bonnie nói.

"Ừ" Caroline nói, cô ấy đã im lặng đứng đó trong khi Elena nói chuyện với Matt. "Thật là tiếc nếu không một ai đến."

Elena thoáng nhìn thấy vẻ căm ghét trong ánh nhìn của Caroline, như là mắt mèo.

"Caroline," cô nói vẻ bốc đồng, "Xem nào. Cậu và mình không thể hòa được sao? Chúng ta không thể quên hết những gì đã xảy ra và bắt đầu lại à?"

Dưới con rắn hổ mang trên trán của cô, đôi mắt mở rộng của Caroline và cái nhìn lại sắc sảo nữa. Môi cô bặm lại, và cô bước lại sát Elena.

"Mình sẽ không bao giờ quên," cô nói, và rồi cô quay lại và rời khỏi đó.

Ở đó trở nên yên tĩnh, Bonnie và Matt nhìn sàn nhà. Elena bước ra ngoài xuống cầu thang và cảm thấy bầu khí lạnh giá trên má cô. Ở bên ngoài cô có thể nhìn thấy bãi cỏ và những cành đang nghiêng ngả bên trên những cây sồi, và một lần nữa cô lại có cảm giác kỳ lạ của sự linh cảm. Tối đêm nay, cô nghĩ một cách khốn khổ. Tối đêm này nó sẽ xảy ra. Nhưng "Nó" là cái gì, thì cô hoàn toàn không biết.

Một giọng nói xuyên qua căn phòng thể dục. "Tất cả đều ổn, bọn họ đang ở chỗ đậu xe. Tắt đèn đi, Ed!" Đột ngột, căn phòng tối sầm lại và xung quanh đầy tiếng phản đối và những giọng cười điên khùng, giống như tiếng của một ban nhạc trong một căn phòng kín. Elena thở dài và quay lại.

"Tốt nhất là tụi mình sẵn sàng tụ lại và đi xuyên qua họ," cô nói với Bonnie một cách nhỏ nhẹ. Bonnie gật đầu và biến mất vào trong bóng đêm. Matt đội lại cái đầu người sói, và tiến lại phía dải bàn để chọn thêm bản nhạc kỳ quái cho thêm phần hỗn tạp.

Stefan đi đến phía góc phòng, mái tóc và quần áo của anh hòa vào trong bóng tối. Chỉ có chiếc áo trắng của anh là vẫn còn hiện rõ. "Mọi việc với Tanner đã xong," anh nói. "Còn cái gì khác mà anh có thể làm không?"

"Tốt thôi, anh có thể làm việc ở đây, với Matt, đưa mọi người vào…" giọng của Elena có hơi dài một chút. Matt đang cúi trên cái bàn để máy đĩa, điều chỉnh lại âm lượng, chẳng hề nhìn lên. Elena nhìn Stefan và thấy gương mặc anh căng thẳng và trống rỗng. "Hay là anh đi vào trong căn phòng dụng cụ của mấy đứa con trai và đem cà phê vào hay một cái gì đó cho những người làm việc đi," cô kết thúc với vẻ chán nản.

"Anh sẽ đi đến phòng dụng cụ," anh nói. Khi anh quay lại bước đi, cô chú ý đến sự loạng choạng nhỏ trong bước đi của anh.

"Stefan? Anh ổn chứ?"

"Ồn" anh nói, cố lấy lại thăng bằng. "Anh mệt chút thôi, mọi

thứ đều ổn." Cô nhìn anh đi, ngực cô cảm thấy trĩu nặng.

Cô quay lại Matt, định nói vài điều với anh, nhưng mà ngay lúc đó thì có vài vị khách tìm tới cửa.

"Bữa tiệc bắt đầu," cậu nói, và cậu xen vào trong bóng tối.

Elena đi từ phòng này sang phòng khác, xử lý những sự cố. Trong những năm trước đây, cô thích phần này của bữa tiệc nhất, xem những cảnh kinh khủng đang diễn ra và cảm giác sợ hãi của những vị khách, nhưng mà tối nay cô cảm thấy sự kinh hãi và sự khủng khiếp tràn ngập trong suy nghĩ của cô. Đêm nay, cô lại nghĩ, và ngực cô dường như bị đóng băng dày đặc.

Một Thần Chết Grim—hoặc ít nhất cái mà cô cho là áo choàng màu đen trùm toàn bộ người—khi mà cô đi ngang qua, và cô nhận ra sự đãng trí của mình khi cố nhớ cô đã từng thấy nó ở buổi tiệc Halloween nào chưa. Có cái gì đó quen quen trong cái cách cái dáng điệu đó di chuyển.

Bonnie đã trao một nụ cười quấy rối với một phù thủy mảnh mai, cao cao—người đã hướng dẫn trong phòng Người Nhện. Vài anh chàng năm nhất thì đang vẫy tay khi mắc trong những mạng nhện cao su và la hét và chỉ làm phiền nhiễu chính bản thân họ thôi. Bonnie đã chen lấn qua họ để vào Căn Phòng Của Người Tu Sĩ.

Ở đây có những cái đèn hình nón làm cho cảnh có vẻ huyền ảo hơn. Bonnie cảm thấy một chiến thắng ảm đạm khi nhìn thấy thấy Tanner bị kéo căng ra trên bệ thờ, thầy mặc một cái áo choàng màu trắng bị vấy bẩn bằng máu, mắt thầy thì trừng trừng nhìn trần nhà.

"Tuyệt!" có tiếng hét từ một trong những đứa con trai, gương mặt hướng về bệ thờ. Bonnie lùi lại và nhe răng cười, đợi cho tới khi vật tế đẫm máu từ trên xuống dưới và dọa tên nhóc đến phát khiếp.

Nhưng mà thầy Tanner thì không di chuyển, ngay cả khi tên con trai lao vào dùng tay sờ vào trong hồ máu của đầu vật tế.

Cái đó thiệt là lạ, Bonnie nghĩ, và nhanh chóng ngăn cậu nhóc nắm lấy con dao tế lễ.

"Đừng làm như vậy," cô hét lên, nên cậu ta giơ cái tay dính máu của mình lên, và nó đỏ lên theo từng nhịp nhấp nháy của cái đèn. Bonnie đột ngột cảm thấy một sự sợ hãi vô lý là thầy Tanner có lẽ đang đợi trong khi cô đến quá gần thầy và sẽ khiến cô nhảy dựng lên. Nhưng thầy chỉ vẫn nhìn vào trần nhà.

"Thầy Tanner, thầy ổn chứ? Thầy Tanner? Thầy Tanner?"

Không một sự di chuyển nào , không một tiếng động, không có một sự di chuyển trong tròng mắt trắng rộng. Đừng chạm vào thầy, có cái gì đó trong tâm trí của Bonnie nói với cô một cách đột ngột và khẩn cấp. Đừng chạm vào thầy, đừng chạm vào thầy, đừng chạm vào thầy…

Dưới ánh đèn nhấp nháy cô nhìn thấy bàn tay cô di chuyển về phía trước, nó níu vào vai thầy và lắc nó, và thấy đầu của thầy như không xương rơi xuống về phía cô. Và rồi cô nhìn thấy cổ họng của thầy.

Và cô bắt đầu gào thét lên.

Elena nghe thấy những tiếng gào la. Họ đã rít lên ầm ĩ và duy trì những âm thanh đó không giống với bất cứ âm thanh nào khác trong Ngôi Nhà Tra Tấn, và cô đã biết đây không còn là một trò đùa.

Mọi thứ sau đó như một cơn ác mộng.

Phóng ngay đến phòng Tu Sĩ, cô nhìn thấy một hoạt cảnh sinh động, nhưng không phải chuẩn bị cho một vị khách tham quan nào hết. Bonnie vẫn đang gào, Meredith vẫn còn đang ôm chặt vai cô. Ba đứa con trai đang cố gắng chạy ra ngoài qua lối thoát hiểm, và có hai người to lớn đang đứng nhìn vào, chắn ngang đường của họ. Thầy Tanner đang nằm trên đá của bệ thờ, thầy nằm ườn ra đó, và gương mặt thầy….

"Thầy đã chết," Bonnie đang nức nở, những tiếng gào la đang trở thành những từ ngữ. "Ôi chúa ơi, máu là thật,và thầy đã chết.

Mình đã chạm vào thầy, Elena, và thầy đã chết, thầy thật sự đã chết…"

Mọi người đã tạo thành lối vào trong căn phòng. Vài người khác đã bắt đầu la hét và nó đã lan truyền ra, và rồi mọi người cố gắng chạy ra ngoài, đùng đẩy nhau trong sự sợ hãi, va chạm vào nhau.

"Mở đèn lên!!" Elena hét lên, và nghe thấy tiếng hét của những người khác. "Meredith, nhanh, gọi cho phòng thể dục và cho cấp cứu, gọi cho cảnh sát….. mở đèn lên!"

Khi những cái đèn đã mở lên, Elena nhìn xung quanh, nhưng cô không nhìn thấy một người lớn nào hết, không một ai có quyền hành ở đây để giải quyết tình trạng này. Một phần thì cô như đã bị đóng băng, cô đang cố gắng nghĩ đến làm cái gì tiếp theo. Một phần thì cô đang bị tê cóng trong sự sợ hãi. Thầy Tanner… Cô không bao giờ thích thầy, nhưng dù là gì thì nó cũng chỉ làm mọi chuyện tệ hơn.

"Đưa tất cả những đứa trẻ ra khỏi đây. Mọi người hãy ra ngoài," cô nói.

"Không! Đóng tất cả cửa lại! Không để bất cứ ai ra khỏi đây trong khi chờ cảnh sát tới," một giọng của người sói bên cạnh cô hét lên, nói sau chiếc mặt nạ của anh ta. Elena quay lại ngạc nhiên nhìn giọng nói đó và thấy đó không phải là Matt, đó là Tyler Smallwood.

Hắn đã được phép trở lại trường học chỉ trong tuần này, và gương mặt hắn vẫn không màu từ sau khi bị đánh bại bởi bàn tay của Stefan. Nhưng giọng của hắn thì nghe rất là uy quyền, và Elena thấy những cánh cửa lối ra đều bị đóng lại. Cô nghe thấy những cánh cửa khác bên phòng thể dục cũng đã đóng lại.

Hơn một tá hoặc là nhiều người trong đám đông vào khu vực Stonhenge, Elena nhận thấy chỉ có một người hình như là công nhân. Còn lại đều là người mà cô biết trong trường học, nhưng không biết rõ ai. Một người trong số họ, một chàng trai mặc như

là cướp biển, nói với Tyler .

"Ý anh là…. Anh nghĩ là một ai đó ở đây đã làm?"

"Đúng vậy, một trong số những người ở đây đã làm." Tyler nói. Có một sự phấn khích, nôn nóng trong giọng nói của hắn, như là hắn thích những chuyện như thế này. Hắn thích thú khi đến cái hồ máu trên tản đá. "Đó là vì nó vẫn còn lỏng, nó không thể như thế trong thời gian dài được. Và nhìn vết cắt trên cổ thầy ấy. Hung thủ đã làm cái điều đó." Anh ta chỉ đến con dao tế.

"Vậy là hung thủ có thể ở đây ngay lúc này," cô gái trong bộ áo kimono thì thầm.

"Và không khó để đoán người đó là ai, Tyler nói. "Người nào đó ghét thầy Tanner, những người luôn tranh cãi với ông ấy. Người nào đó đã cãi nhau với thầy vào đêm nay. Tôi đã nhìn thấy điều đó."

Vậy ra anh là người sói trong căn phòng này, Elena choáng váng suy nghĩ. Nhưng mà hắn đang làm gì ở đây tại hiện trường vụ án? Hắn đâu phải trong ban tổ chức.

"Bất cứ ai có một tiểu sử bạo lực," Tyler vẫn tiếp tục, môi hắn hé ra trở lại từ hàm răng của hắn. "Người mà, tất cả chúng ta đều biết, một người thần kinh không ổn định đã đến từ Fell's Church."

"Tyler , anh đang nói cái gì vậy?" Sự choáng váng của Elena đã đổi thành một cơn tức tối. Giận dữ, cô bước lên phía trước gã con trai to cao vạm vỡ. "Anh điên rồi!"

Hắn ra hiệu cho cô nhưng không nhìn cô. "Đúng là bạn gái anh ta nhỉ—nhưng có lẽ cô ấy là có một vài thành kiến."

"Và có lẽ anh cũng có nhiều thành kiến, Tyler à," một giọng nói từ trong đám đông, và Elena nhìn thấy người sói thứ hai bước vào phòng. Matt.

"Ô, thế à? Tốt thôi, Tại sao cậu không kể cho mọi người cái mà cậu biết Salvatore? Anh ta đến từ đâu? Gia đình anh ta ở đâu? Anh ta lấy tiền từ đâu?" Tyler quay qua đám đông. "Có ai biết bất cứ gì về anh ta không?"

Mọi người đều lắc đầu. Elena có thể nhìn thấy, từng gương mặt một, bắt đầu có sự ngờ vực trở dậy. Sự ngờ vực của việc không biết bất cứ cái gì, bất cứ cái gì khác. Và Stefan chính là sự khác đó. Anh là một người lạ giữa họ,và vừa mới đây họ cần một người giơ đầu chịu tội.

Cô gái trong bộ kimono bắt đầu, "Tôi có nghe một lời đồn-"

"Đấy là tất cả mà bất cứ ai nghe, những lời đồn!" Tyler nói. "Không ai thật sự biết một thứ gì về anh ta. Nhưng có một việc mà tôi biết. Những cuộc tấn công ở Fell's Church bắt đầu vào tuần lễ đầu tiên của năm học—cái tuần mà Stefan đến."

Những lời thì thầm lại nổi lên, và Elena cảm thấy bị shock khi nhận ra. Đương nhiên, tất cả chỉ là sự lố bịch, nó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Những cuộc tấn công bắt đầu khi Stefan đến.

"Tôi sẽ kể cho các bạn vài thứ khác," Tyler gào lên, yên lặng nhìn họ.

"Hãy nghe tôi! Tôi sẽ kể cho mọi người nghe vài điều khác!" Anh chờ đợi trong khi mọi người nhìn anh và rồi anh nói một cách chậm rãi, chậm rãi, "Anh ta ở trong nghĩa trang vào buổi tối khi Vickie Bennett bị tấn công."

"Chắc chắc anh ta ở trong nghĩa trang—để sắp xếp lại cái mặt cho anh," Matt nói, nhưng mà giọng anh nghe thiếu đi cái giọng mạnh mẽ. Tyler đã nhanh chóng chợp lấy đều đó và tấn công nó.

"Ừ, và hắn gần như giết tôi. Và tối nay hắn đã giết Tanner. Tôi không biết mọi người nghĩ cái gì, nhưng tôi nghĩ hắn là tên giết người!"

"Nhưng hắn ta ở đâu?" một người trong đám đông gào lên.

Tyler nhìn quanh. "Nếu như hắn làm điều đó, hắn hẳn là vẫn còn ở đây," anh chàng đó nói. "Tìm hắn đi."

"Stefan không có làm gì hết! Tyler ," Elena khóc, nhưng mà tiếng ồn trong đám đông đã che mất điều đó. Từ ngữ của Tyler được lặp đi lặp lại. Tìm hắn… Tìm hắn… Tìm hắn.

Elena nghe từ người này đến người khác. Và những gương mặt trong phòng Stonehenge tràn ngập sự ngờ vực hơn; Elena cũng có thể nhìn thấy sự giận dữ và đói khát cho việc trả thù của họ. Đám đông đã trở thành thứ gì đó xấu xa, thứ gì đó vượt khỏi sự điều khiển.

"Hắn đâu, Elena?" Tyler nói, và cô đã thấy trong mắt hắn lóe lên sự chiến thắng. Hắn ta đang tận hưởng điều này.

"Tôi không biết," cô nói một cách dữ dội, muốn đánh anh ta.

"Hắn hẳn là ở đây!Tìm hắn đi!" vài người cũng hét lên, và mọi người dường như đang di chuyển, đang chỉ trỏ, đẩy nhau. Những vách ngăn bị hạ xuống và đẩy qua một bên.

Tim Elena bắt đầu đập thình thịch. Đây không còn là một đám đông nữa; nó là một đám hỗn loạn. Cô bị làm khiếp sợ bởi những gì họ sẽ làm với Stefan khi họ tìm thấy anh. Nhưng nếu cô cố đi cảnh báo cho anh, cô sẽ dẫn Tyler đến chỗ anh.

Cô nhìn quan tuyệt vọng. Bonnie vẫn còn nhìn chằm chằm vào gương mặt đã chết của thầy Tanner. Không có ai giúp được ở đó. Cô quay qua lướt qua đám đông một lần nữa, và mắt cô nhìn thấy Matt.

Cậu ấy đang nhìn bối rối và giận dữ, mái tóc vàng của cậu ấy xù lên, hai má đỏ và đẫm mồ hôi. Elena tập trung tất cả sức lực của cô ấy với mong muốn tạo nên một cái nhìn van xin.

Làm ơn đi, Matt, cô nghĩ. Anh không thể tin vào điều này. Anh biết đó không phải sự thật mà.

Nhưng đôi mắt anh nói lên rằng anh không biết. Có một sự xáo động của sự hoang mang và suy tính trong chúng.

Làm ơn, Elena nghĩ, nhìn vào đôi mắt xanh đó, mong cậu sẽ hiểu. Oh, làm ơn mà, Matt, chỉ có anh có thể cứu anh ấy thôi. Thậm chí nếu anh không tin, cũng làm ơn cố tin đi mà… làm ơn…

Cô thấy sự thay đổi trên gương mặt cậu ấy, sự bối rối chuyển thành sự quyết tâm mạnh mẽ. Cậu nhìn chằm chằm vào cô một lát, nhìn cô một cách chán nản, rồi gật đầu một cái. Rồi cậu ấy

quay đi và trượt đến chỗ đám đông săn đuổi.

Matt xẻ ngang đám đông êm ru cho đến khi cậu đến được phía bên kia của phòng thể dục. Có vài học sinh năm nhất đang đứng gần cửa của phòng tủ đồ cho nam; cậu cọc cằn bảo họ chuyển mấy cái vách ngăn bị đổ đi, và khi sự chú ý của họ bị phân tán, cậu giật mạnh cánh cửa mở ra và biến vào trong.

Cậu nhìn quanh thật nhanh, không muốn phải hét lên. Chuyện đó, cậu nghĩ, Stefan hẳn là đã nghe tất cả tiếng ồn ào từ phòng thể dục rồi. Cậu ấy có lẽ đã thôi đi rồi. Nhưng rồi Matt nhìn thấy một hình dáng mặc áo trùm đầu màu đen nằm trên nền lát gạch trắng.

"Stefan! Chuyện gì xảy ra thế?" Trong khoảnh khắc kinh khủng đó, Matt nghĩ rằng cậu đang nhìn xuống cái xác chết thứ hai. Nhưng khi cậu quỳ xuống bên cạnh Stefan, cậu thấy sự động đậy.

"Hey, cậu ổn chứ, ngồi dậy từ từ thôi… từ từ. Cậu ổn chứ, Stefan?"

"Ừ," Stefan nói. Cậu ấy trông không ổn tí nào, Matt nghĩ. Mặt cậu ấy thì trắng bệch và còn đồng tử thì đang giãn to ra. Cậu ấy trông mất phương hướng và ốm yếu. "Cám ơn," anh nói.

"Cậu không cần cám ơn tôi lúc này. Stefan, cậu phải ra khỏi đây ngay. Cậu có nghe thấy họ không? Họ đuổi theo cậu đấy."

Stefan quay về phía phòng thể dục, như là đang nghe ngóng. Nhưng không có sự nhận thức nào trên mặt anh. "Ai theo sau tôi? Tại sao?"

"Mọi người. Đó không là vấn đề. Vấn đề là cậu phải ra khỏi đây ngay trước khi họ đến." Khi Stefan vẫn còn tiếp tục nhìn chằm chằm trống rỗng, cậu tiếp, "Có một vụ tấn công khác, làm này là với Tanner, thầy Tanner. Ông ấy chết rồi, Stefan, và họ nghĩ là cậu đã làm điều đó."

Giờ thì, cuối cùng, cậu nhìn thấy sự thấu hiểu hiện lên trong mắt Stefan. Sự thấu hiểu và sự ghê rợn và một kiểu thất bại cam

chịu còn đáng sợ hơn bất cứ thứ gì Matt nhìn thấy tối nay. Cậu nắm chặt lấy vai Stefan.

"Tôi biết cậu không làm," cậu nói, và lúc đó điều đó là thật. "Họ cũng sẽ nhận ra điều đó thôi, khi họ có thể nghĩ lại lần nữa. Nhưng trong lúc đó, cậu tốt hơn là ra ngoài đi."

"Ra ngoài… được," Stefan nói. Cái nhìn mất phương hướng đã biến mất, và có một sự cay đắng khô héo trong cái cách mà anh phát âm những từ đó. "Tôi sẽ… ra ngoài."

"Stefan…"

"Matt." Đôi mắt xanh lá đã tối lại và bùng cháy, và Matt nhận ra cậu không thể nhìn khỏi đôi mắt đó. "Elena an toàn không? Tốt. Vậy, chăm sóc cô ấy nhé. Làm ơn."

"Stefan, cậu đang nói gì vậy? Cậu vô tội mà; chuyện này sẽ qua đi thôi…"

"Chỉ cần chăm sóc cô ấy, Matt."

Matt lùi lại, vẫn nhìn vào đôi mắt xanh lá đanh thép đó. Sau đó, một cách chậm rãi, cậu gật đầu.

"Tôi sẽ làm thế," cậu nói yên lặng. Và quan sát Stefan bỏ đi.

Chương 13

Bị vây quanh bởi những người lớn tuổi và cảnh sát, Elena đang chờ cơ hội để trốn khỏi chỗ này. Cô biết rằng Matt đã cảnh báo cho Stefan kịp thời – khuôn mặt cậu ấy nói lên điều đó – nhưng cậu ấy không đủ gần gũi để nói với cô. Cuối cùng, với tất cả sự bình tĩnh đang dần quay lại, cô tách mình ra khỏi những người xung quanh để hướng về phía Matt.

"Stefan đã ra khỏi đây an toàn" anh nói, mắt vẫn quan sát những người kia. "Nhưng cậu ấy bảo anh chăm sóc em , và anh muốn em ở yên tại đây."

"Chăm sóc em ư?" Sự hoảng hốt và nghi ngờ vụt qua Elena. Sau đó, gần như thì thầm, cô trả lời "Em hiểu rồi." Đắn đo trong giây lát cô nói tiếp một cách thật cẩn thận. "Matt, em cần đi rửa tay. Bonnie làm dính máu lên em. Đợi ở đây nhé, em sẽ quay lại ngay."

Cậu ấy định nói gì đó để phản đối nhưng cô đã kịp bỏ đi rồi. Cô lấy vết máu trên tay như một lời giải thích khi tới chỗ cánh cửa phòng thay đồ của nữ, và người giáo viên đang đứng ở đó đã để cô đi qua. Nhưng không dừng lại ở phòng thay đồ, cô tiến đến cánh cửa phía xa rồi khuất dần vào trong phần tăm tối của ngôi trường. Và từ đây, là chìm vào màn đêm.

Zuccone! (đần độn – tiếng Ý) Stefan nghĩ, vồ lấy tủ sách rồi quăng nó đi, quẳng cả cái tủ lên cao. Ngu ngốc! Thật mù quáng, đồ đần độn đáng nguyền rủa. Làm sao mà anh có thể ấu trĩ đến như vậy?

Tìm một nơi để ở với họ ở đây ư? Được chấp nhận như một người trong số họ ư? Anh hẳn phải điên khi đã nghĩ điều đó có thể thực hiện được.

Chụp một trong những cái rương nặng nhất anh ném nó bay qua căn phòng, nơi nó vỡ loảng xoảng khi va vào bức tường ở phía xa, làm tan tành cả một cái cửa sổ. Ngu ngốc, ngu ngốc. Ai

đang theo đuôi anh? Tất cả mọi người. Matt đã nói điều đó. "Có một vụ tấn công khác... Họ nghĩ cậu đã làm."

À, một khi mọi chuyện trông như một thứ man rợ, những con người nhỏ nhen cùng với sự sợ hãi về một thứ mà họ không biết, đã đúng. Còn cách nào khác để mày giải thích chuyện đã xảy ra chứ? Anh rơi vào một sự yếu đuối, một mớ bòng bong xoáy lòng vòng; và rồi bóng tối bao trùm lấy anh. Khi anh thức dậy Matt sẽ nói với anh rằng một người nào đó đã bị cướp, hoặc bị cưỡng bức. Lần này không chỉ là cướp máu của anh ta, mà là cả mạng sống của anh ta. Làm thế nào người ta có thể giải thích được ngoài việc anh, Stefan, là kẻ giết người?

Tên sát nhân chính là anh. Qủy dữ. Một sinh vật được sinh ra trong bóng tối, số phận định sẵn phải sống, đi săn và ẩn náu khỏi nơi này mãi mãi. Tốt thôi, thế thì tại sao lại không giết người? Tại sao lại không đáp ứng nhu cầu tự nhiên của mình? Từ lúc anh biết không thể thay đổi được điều gì, anh đã dốc hết sức để thích nghi với nó. Anh có thể thả cho phần đen tối của mình ra để chống lại cái thị trấn này, nơi căm ghét anh và giờ đây đang lùng sục anh.

Nhưng trước tiên…, anh khát. Những mạch máu của anh bỏng rát như tấm lưới kim loại bị nung. Anh cần phải ăn… sớm thôi… ngay bây giờ.

Nhà trọ tối om. Elena gõ cửa nhưng không có ai trả lời. Một tiếng sấm rền vang trên bầu trời. Nhưng vẫn không mưa.

Sau ba lần gõ cửa, cô thử mở, và cánh cửa bật ra. Bên trong căn nhà tĩnh lặng và tối đen như mực. Cô mò mẫm để leo lên cầu thang. Tầng thứ hai cũng tối đen, cô bị vấp trong khi cố gắng tìm phòng ngủ ở tầng thứ ba. Một đốm sáng mỏng manh lập lòe ở bậc thang trên cùng, cô lao về hướng đó, cảm thấy như bị đàn áp bởi những bức tường, giống như chúng đang khóa cô lại từ hai bên.

Ánh sáng đến từ khe dưới của cánh cửa bị đóng. Elena gõ một

cách nhẹ nhàng. "Stefan" cô thì thầm. Sau đó gọi lớn hơn một chút "Stefan, là em đây."

Không có tiếng trả lời. Cô nắm lấy nắm đấm cửa, đẩy cánh cửa mở ra rồi quan sát chăm chú bên trong. "Stefan…"

Dường như cô đang nói với một căn phòng trống.

Bên trong hỗn độn như nó nằm trên đường đi của một cơn bão hung tợn vừa mới quét qua. Những cái rương với những cái miệng há hốc nằm chỏng chơ ở các góc phòng, đồ đạc bên trong rơi vương vãi trên sàn nhà. Tất cả đều là tài sản của Stefan, là những thứ anh giữ gìn một cách cẩn thận như những tặng phẩm quý giá, giờ nằm rải rác trên sàn như đồ bỏ đi.

Nỗi sợ hãi quét qua Elena. Nét điên cuồng và bạo lực trong khung cảnh vừa rồi dần hiện lên, chúng làm cô thấy choáng váng. Tyler đã nói có ai đó liên quan tới những chuyện này.

Mình không quan tâm, cô nghĩ, sự tức giận trào lên đánh tan nỗi sợ hãi trong lòng cô. Dù sao đi nữa mình cũng không quan tâm, Stefan; em vẫn muốn gặp anh. Nhưng anh đang ở đâu?

Cánh cửa trên trần nhà đã mở, và khí lạnh tràn vào trong phòng. Ồ, Elena nghĩ, và cô thoáng rùng mình sợ hãi. Trần nhà quá cao…

Cô chưa từng trèo thang lên cửa thông hơi, và bộ váy dài làm cô thấy vướng víu. Elena trèo qua cánh cửa thật chậm, quỳ trên nóc nhà và từ từ đứng lên. Cô nhìn thấy một bóng đen ở góc, và nhanh chóng bám theo.

"Stefan, em phải đến…" cô bắt đầu, và ngừng lại ngay tức thì, ánh chớp chói lòa trên bầu trời xua đi bóng đêm đang phủ lên hình thể đó. Và sau đó tất cả những nỗi nghi ngờ, nỗi sợ hãi và ác mộng mà cô cảm thấy đã trở thành sự thật. Có tiếng thét nơi xa xôi nào đó, vang vọng...

Chúa ơi, không..... Trí óc cô muốn phủ nhận những gì mắt cô đã nhìn thấy. Không... Không... Cô không muốn nhìn thấy nó, cô không muốn tin…

Nhưng cô không thể dừng lại. Ngay cả khi có thể nhắm chặt mắt, mọi chi tiết trong khung cảnh vừa rồi đã khắc sâu vào tâm trí cô. Hệt như ánh chớp vừa rồi đã in vào tiềm thức cô mãi mãi.

Stefan. Stefan, đẹp đẽ và thanh lịch, trong chiếc áo khoác dạ cổ dựng. Stefan, với mái tóc đen như những đám mây vần vũ bên trên anh. Stefan xuất hiện trong ánh chớp, ở nửa góc tường phía trước cô, thân thể toát lên đầy vẻ thú tính, với tiếng gầm gừ trên khuôn mặt ác thú đang điên cuồng.

Và máu. Cái miệng ngạo mạn, đầy khiêu khích và gợi tình dính đầy máu. Nó tương phản một cách rùng rợn với nước da xanh xao, tương phản cả với những cái răng nhe ra sắc nhọn, trắng nhợt. Trong tay anh là cái xác mềm oặt của con chim bồ câu, trắng như những cái răng, đôi cánh xòe rộng. Một con khác nằm trên mặt đất dưới chân anh, trông giống như một cái khăn tay nhàu nát bị vứt bỏ.

"Chúa ơi, không," Elena khẽ rên. Cô vội bước sau tiếng rên, cố lùi lại thật xa, cho đến lúc này cô mới nhận thức được hành động của mình. Trí óc cô không đủ đối phó với nỗi khiếp sợ này; suy nghĩ cô rối lên trong cơn hoảng loạn, như con chuột cố gắng thoát khỏi cái bẫy. Cô không muốn tin điều đó, không muốn tin. Thân thể cô căng lên không thể chịu nổi, trái tim như muốn vỡ ra, đầu óc cô quay cuồng...

"Chúa ơi, không...."

"Elena!" Khủng khiếp hơn bất cứ điều gì khác, Stefan bằng ánh mắt man dại đang nhìn vào nét mặt choáng váng và đầy tuyệt vọng của cô "Elena, làm ơn. Xin em, đừng…"

"Chú ơi, không!" tiếng thét quằn quại thoát ra từ cổ họng. Cô lùi lại, trượt chân, khi anh lao đến gần cô. "Không!"

"Elena, làm ơn... cẩn thận...." Thứ khủng khiếp đó, thứ trên khuôn mặt của Stefan, tiến dần đến sau cô, đôi mắt xanh cháy bỏng. Cô giật lùi lại theo mỗi bước chân anh, bàn tay anh chìa ra. Thật lâu, những ngón tay dài và mảnh đã vuốt tóc cô thật nhẹ

nhàng...

"Đừng chạm vào tôi!" cô nức nở khóc. Và sau đó cô thét lên, cú ngã của cô khiến cô tì lưng lên rào thép của cái cửa sổ. Đó là những đoạn thép đã tồn tại hơn một thế kỷ rưỡi, và chỗ này đã han gỉ gần hết. Sức nặng của Elena đè lên nó, cô bỗng cảm thấy nó biến mất. Cô nghe thấy tiếng gãy của sắt và gỗ pha trộn với tiếng thét của chính mình. Không có gì phía dưới cô, không có gì nắm giữ cô, và cô rơi xuống.

Trong khoảnh khắc, cô nhìn thấy những đám mây tía cuồn cuộn, sự tăm tối của ngôi nhà đổ ụp vào cô. Dường như không có đủ thời gian cho cô nhìn rõ chúng, và thấy rằng mình đang hét lên trong nỗi sợ hãi cùng cực, cô rơi xuống, rơi...

Thế nhưng sự va đập khủng khiếp đó đã không đến. Đột nhiên có cánh tay ôm lấy cô, đỡ lấy thân hình cô trong không trung. Có tiếng chạm đất trầm đục và vòng tay siết lại, sức nặng trở về với cơ thể cô như tiếp lấy cú chạm đất. Tất cả yên lặng.

Cô giữ mình nằm im trong vòng tay đó, cố gắng lấy lại bình tĩnh. Cố tin vào điều không thể tin như vừa rồi. Cô đã rơi qua ba tầng nhà và vẫn còn sống. Elena đang đứng trên vườn sau của ngôi nhà, trong sự im lặng giữa những tiếng nổ vang vọng của sấm chớp, tại nơi đáng lẽ đã xuất hiện thân thể nát nhừ của cô.

Chậm rãi, Elena hướng ánh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của người đã cứu sống cô. Stefan.

Đêm nay đã có quá nhiều sự khiếp sợ cùng những tai họa. Cô không thể chống chọi lâu hơn nữa. Cô chỉ có thể nhìn anh bằng ánh mắt ngỡ ngàng.

Trong mắt anh đầy nét buồn bã. Đôi mắt từng ánh lên màu xanh băng giá bây giờ đen tối và trống rỗng, vô vọng. Giống như cô đã từng trông thấy vào đêm đầu tiên trong phòng anh, chỉ có điều bây giờ tồi tệ hơn thế. Đôi mắt ấy chất chứa nỗi căm hờn bản thân mình cùng đau khổ, và sự đau khổ. Cô không thể chịu

đựng nổi.

"Stefan," cô thầm thì, cảm thấy nỗi buồn len lỏi vào tâm hồn. Cô vẫn có thể nhìn thấy nét máu mỏng còn lại trên môi anh, nhưng bây giờ nó làm cho cô run lên vì thương hại và nỗi khiếp sợ bản năng. Quá cô độc, xa lạ và cô độc…

"Ôi, Stefan," cô thở nhẹ.

Không có câu trả lời trong đôi mắt lạc thần và trống rỗng. "Đi nào," anh nói nhẹ nhàng, và dẫn cô trở lại ngôi nhà.

Stefan cảm thấy sự tủi hổ trào lên trong anh như khi họ tới tầng ba và sự tàn phá trong phòng anh. Elena, cũng như mọi người, thấy rằng đúng là không thể chịu đựng nổi. Nhưng rồi, gần như cũng đã hợp lý khi cô nhìn thấy anh thực sự như là ai, anh có thể làm gì.

Cô đi một cách chậm chạp, mơ hồ đến phía giường và ngồi xuống. Rồi cô nhìn anh, đôi mắt tăm tối của cô chạm mắt anh. "Hãy nói với em," là tất cả những gì cô nói.

Anh cười nhạt, không hề vui, và nhìn thấy sự ngập ngừng của cô. Nó khiến anh càng căm ghét chính mình. "Em muốn biết những gì?" anh hỏi. Anh dẫm một chân lên nắp của chiếc hòm bị đổ và nhìn cô ngang ngược, ra dấu thoải mái. "Ai đã làm việc này? Là anh."

"Anh rất mạnh," cô nói, mắt hướng vào cái hòm lật nghiêng. Ánh mắt cô chầm chậm lướt qua, và cô dần nhớ lại những gì đã xảy ra trên nóc nhà. "Và nhanh nữa."

"Mạnh hơn con người," anh nói, nhấn giọng một cách cố tình vào từ cuối cùng. Tại sao cô không co rúm lại trước anh, tại sao không nhìn anh với ánh mắt khinh miệt như trước? Anh không ngại bất cứ điều gì cô đang dần nghĩ tới. "Phản xạ của anh nhanh hơn, thể chất cường tráng hơn. Bắt buộc như thế. Vì anh là một kẻ đi săn" anh gằn giọng.

Có điều gì đó trong mắt cô làm anh nhớ lại cô đã ngắt lời anh như thế nào. Anh lau khóe miệng bằng mu bàn tay, và thật

nhanh nhấc lên một cốc nước còn nguyên vẹn ở đầu giường. Anh có thể cảm nhận ánh mắt của cô chiếu vào anh khi anh uống nước và lau miệng lần nữa. Cuối cùng, anh cũng thấy sợ điều mà cô đang nghĩ đến.

"Anh có thể ăn và uống… những thứ khác," cô nói.

"Anh không cần phải thế," anh nói chậm rãi, vẻ mệt mỏi và thờ ơ. "Anh không hề cần những thứ khác" Đột nhiên anh chạy vòng quanh và cảm thấy sức nặng trào dâng trong mình lần nữa. "Em nói anh rất nhanh... nhưng không chỉ có vậy. Elena, em đã bao giờ nghe thấy câu 'tốc độ và cái chết' chưa? Tốc độ có nghĩa là sống; ý nói đến những ai đang sống. Anh chính là nửa còn lại."

Anh có thể thấy cô đang run lên. Nhưng giọng nói của cô vẫn điềm tĩnh, và đôi mắt thì không rời anh. "Nói với em đi," cô nhắc lại. "Stefan, em có quyền được biết."

Anh biết cô nói đúng. Và đúng ngay từ khi cô đã nói ra chúng. "Đúng, anh cho rằng em đúng," anh nói, và giọng nói của anh trở nên mệt mỏi và khó nhọc. Anh nhìn ra cái cửa sổ đã vỡ trong vài giây rồi quay lại nhìn cô, nói dứt khoát. "Anh sinh ra vào cuối thế kỷ 15. Em có tin không?"

Cô nhìn vào những vật được được anh quăng lên từ ngăn kéo tủ bằng một cú hất tay mạnh mẽ. Đồng vàng, cái cốc mã não và con dao găm.... "Vâng," cô nói nhẹ nhàng. "Vâng, em tin."

"Em muốn biết gì nữa? Làm sao mà anh trở thành như thế này à?" Khi cô gật đầu, anh lại quay về hướng cửa sổ. Làm thế nào để nói ra đây? Anh, người đã tránh những câu hỏi quá lâu, kẻ đã thông thạo trong những việc dối trá và che đậy.

Chỉ còn một cách, nói ra hết sự thật, không giấu diếm cô điều gì. Đem hết vào tâm hồn cô, điều mà anh chưa bao giờ đòi hỏi từ một người khác.

Và anh muốn điều đó. Kể cả vào phút cuối cô trở mặt với anh, anh vẫn muốn để Elena thấy anh là người như thế nào.

Và rồi, nhìn vào bóng đêm bên ngoài cửa sổ, những tia sáng

lóe lên dọc ngang bầu trời, anh bắt đầu nói.

Anh chậm rãi lựa chọn từng từ rồi nói một cách bình thản và đều đều không chút cảm xúc. Anh kể chuyện về cha anh, người đàn ông Phục Hưng cứng rắn, về thế giới của anh ở Florence và về những điền trang thôn dã của họ. Anh kể với cô về những nghiên cứu và cả những hoài bão của mình. Kể về người anh của anh, người quá khác biệt so với anh, và cả cảm xúc tồi tệ xen giữa họ.

"Anh không biết từ lúc nào Damon bắt đầu căm ghét anh" anh nói. "Luôn luôn là như vậy, từ lúc anh có thể nhớ được. Có lẽ là bởi mẹ anh đã không thể bình phục sau khi sinh ra anh. Bà đã mất vài năm sau đó. Damon yêu bà rất nhiều, và anh lúc nào cũng có cảm giác anh ấy cho rằng lỗi là ở anh." Anh dừng lại rồi nuốt một cách khô khan. "Sau đó xuất hiện một cô gái."

"Người em làm anh nhớ đến phải không?" Elena hỏi một cách dịu dàng. Anh gật đầu "Là cô gái ấy." Một cách do dự, cô hỏi "người đã trao cho anh chiếc nhẫn?"

Anh thoáng nhìn xuống chiếc nhẫn bạc trên ngón tay, rồi nhìn vào đôi mắt cô. Sau đó, thật chậm, anh tháo chiếc nhẫn mà anh đã lồng vào sợi dây chuyền bên dưới chiếc áo và nhìn vào nó.

"Phải. Đây là nhẫn của cô ấy" anh trả lời. "Nếu không có bùa, bọn anh sẽ chết dưới ánh nắng mặt trời như bị thiêu trong lửa."

"Sau đó cô ấy… giống như anh?."

"Cô ấy khiến anh trở nên như bây giờ." Thoáng ngập ngừng, anh kể cho cô nghe về Katherine. Về vẻ đẹp và sự dịu ngọt của Katherine. Và cả về Damon nữa.

"Cô ấy quá dịu dàng, lúc nào cũng ngập tràn cảm xúc" cuối cùng giọng anh trở nên đau đớn "Cô ấy đối xử như vậy với tất cả mọi người, kể cả với anh của anh. Nhưng rồi bọn anh nói cô ấy phải chọn một giữa hai người. Và cô ấy… đã đến với anh."

Ký ức về cái đêm đó, về sự ngọt ngào và cả nỗi kinh hoàng bỗng cuồn cuộn quay trở lại. Cô ấy đã đến với anh. Và anh đã

thực sự hạnh phúc, đắm chìm trong cả nỗi lo sợ và niềm hân hoan. Anh cố gắng nói với Elena về điều đó, cố diễn đạt thành lời. Tất cả những gì anh trải qua đêm đó quá đỗi hạnh phúc, cho đến sáng hôm sau, khi anh thức dậy và cô ấy đã bỏ đi, anh vẫn đang ở tột cùng của sự vui sướng…

Nó như thể là một giấc mơ, nhưng hai vết thương nhỏ trên cổ anh lại là hiện thực. Anh rất ngạc nhiên khi thấy rằng chúng không hề đau đớn và dường như một phần đã lành hẳn. Chúng được che đi bởi cái cổ cao của áo anh.

Máu của cô ấy giờ đây đang bốc cháy trong mạch máu anh, anh nghĩ, và những từ đó làm trái tim anh đập cuồng loạn. Cô ấy đã trao cho anh tất cả sức mạnh của mình, cô ấy đã chọn anh.

Anh đã mỉm cười với Damon khi họ gặp nhau ở nơi giao ước vào tối hôm đó. Damon biến mất cả ngày, nhưng anh ta lại xuất hiện ở khu vườn tráng lệ đúng giờ một cách chính xác, và đang đứng uể oải trước một cái cây, chỉnh lại cổ tay áo của mình. Katherine đến muộn.

"Có lẽ cô ấy bị mệt," Stefan gợi ý, ngắm nhìn bầu trời đỏ sẫm tan dần vào màu xanh của nửa đêm sâu thẳm. Anh cố giữ sự tự mãn ẩn sâu trong giọng nói của mình. "Có lẽ cô ấy cần thêm thời gian để nghỉ ngơi hơn thường lệ."

Damon liếc anh bằng một cái nhìn sắc lẻm, đôi mắt màu đêm của anh ta nhìn xuyên qua mái tóc đen buông xõa. "Có thể," anh ta nói bằng một âm điệu cao vút, như thể đó chỉ là những lời mở màn.

Nhưng sau đó họ nghe thấy một tiếng động nhẹ bước trên con đường mòn, và Katherine xuất hiện giữa những bức tường bao quanh. Cô mặc chiếc áo tôga (áo choàng của người La Mã) màu trắng của mình, tuyệt đẹp như một thiên thần. Cô mỉm cười với cả hai bọn họ. Stefan cười lại một cách tao nhã, ánh mắt lấp lánh điều bí mật chỉ của riêng hai người. Rồi anh chờ đợi.

"Hai anh đã yêu cầu em lựa chọn." Cô nói, nhìn trước tiên vào

anh và sau đó là anh trai anh. "Và bây giờ sẽ là giờ phút em đưa ra sự lựa chọn của mình, em sẽ nói với hai người quyết định của em."

Cô đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình lên, với một chiếc nhẫn đeo trên đó, và Stefan nhìn thấy viên đá, nhận thấy nó có màu xanh thẳm như bầu trời đêm vậy. Nó như một phần của màn đêm mà Katherine luôn mang theo bên mình.

"Hai anh đã thấy chiếc nhẫn này" cô nói một cách từ tốn. "Và bây giờ anh biết nếu thiếu nó em sẽ chết. Không dễ làm ra những chiếc bùa đó, nhưng may mắn là cô gái Gudren rất thông minh. Và có rất nhiều thợ bạc tại Florence ."

Stefan nghe cô nói một cách vô thức, nhưng khi cô quay lại anh mỉm cười, ánh mắt khích lệ.

"Và thế là," cô nói, nhìn thẳng vào mắt anh. "Em có một món quà cho anh." Cô cầm lấy bàn tay anh và đặt một vật vào đó. Anh nhìn xuống, thấy rằng đó là một chiếc nhẫn cùng kiểu với chiếc nhẫn cô đang đeo, nhưng to và nặng hơn, và bằng bạc thay cho vàng.

"Anh không cần đến nó để chống lại ánh mặt trời," cô nói nhẹ nhàng và mỉm cười. "Nhưng anh sẽ cần đến nó sớm thôi."

Hãnh diện và sung sướng vô cùng khiến anh im lặng. Anh nắm lấy bàn tay cô và hôn lên đó, trong lòng ngập tràn ước muốn được ôm chặt lấy cô ngay bây giờ, kể cả trước mặt Damon. Nhưng Katherine đã quay người lại.

"Và đây là dành cho anh," cô nói, và Stefan nghĩ rằng đôi tai của anh đã phản lại anh, chắc chắn sự ấm áp, yêu thương trong giọng nói của Katherine không thể dành cho anh trai của Stefan, "cũng dành cho anh nữa. Anh sẽ sớm cần đến nó."

Đôi mắt của Stefan cũng đã phản bội anh rồi. Chúng đã mang lại cho anh những điều không thể đúng, không phải như vậy. Trong tay của Damon, Katherine cũng đặt vào một chiếc nhẫn giống hệt chiếc nhẫn của anh.

Tiếp theo là sự im lặng tuyệt đối, hệt như khi thế giới này ngừng lại.

"Katherine..." Stefan chỉ có thể gắng gượng nói được vài chữ. "Sao em có thể đưa cho anh ta? Sau những gì chúng ta đã chia sẻ..."

"Mày đã chia sẻ những gì?" Giọng nói của Damon như cánh quạt gió vỡ vụn, và anh ta làm cho Stefan nổi giận. "Tối hôm qua cô ấy đã đến với tao. Sự lựa chọn đã được thực hiện." Và Damon kéo cổ áo xuống, có 2 vết cắn nhỏ nơi cổ. Stefan nhìn chằm chằm vào đó, cố hãm lại cảm giác ghê tởm. Chúng giống hệt như hai vết cắn trên cổ anh.

Anh lắc lắc đầu một cách hoang mang. "Nhưng, Katherine… đó không phải là một giấc mơ. Em đã đến với anh…"

"Em đã đến với cả hai người." Giọng nói của Katherine nhẹ nhàng, thậm chí là hài lòng, mắt cô bình thản. Cô mỉm cười với Damon và sau đó là Stefan. "Nó làm em yếu đi, nhưng em rất hài lòng. Các anh không thấy sao?" cô tiếp tục trong khi họ nhìn chằm chằm vào cô, quá bất ngờ đến nỗi không thốt ra được lời nào. "Đây là lựa chọn của em! Em yêu cả hai người, và em sẽ không từ bỏ ai cả. Và từ bây giờ 3 người chúng ta sẽ ở bên nhau, và rất hạnh phúc."

"Hạnh phúc..." Stefan tức tối.

"Đúng, hạnh phúc! Ba người chúng ta sẽ trở thành bạn tốt, những người bạn vui vẻ, mãi mãi...." Giọng nói của cô tràn lên niềm hưng phấn, và những tia sáng tinh nghịch trẻ con ánh lên trong mắt cô. "Chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi, không bao giờ ốm đau, không bao giờ già đi cho đến tận cùng thời gian! Đây là sự lựa chọn của em."

"Hạnh phúc... với nó ư?" Giọng nói của Damon run lên đầy giận dữ, và Stefan thấy người anh chuẩn mực đang trắng bệch trong cơn thịnh nộ. "Với cái thằng đang đứng giữa chúng ta, một

chuẩn mực tầm thường về đức hạnh ấy hả? Tôi không thể nhìn nổi nó nữa. Cầu Chúa đừng bao giờ để tôi nhìn thấy nó, đừng bao giờ nghe thấy giọng nói của nó!"

"Tôi cũng ước giống như anh vậy, anh trai" Stefan gầm lên, trái tim anh muốn xé rách lồng ngực. Đây là sai lầm của Damon; Damon đã đầu độc tâm trí của Katherine làm cho cô không thể nhận ra cô đang làm những gì. "Và tôi chỉ cần nửa tâm trí để xác nhận điều đó," anh nói một cách độc ác.

Damon không thể không nhận ra hàm ý đó. "Cầm kiếm lên, nếu mày có thể chiến đấu," anh ta lùi lại, ánh mắt tăm tối đầy đe dọa.

"Damon, Stefan, xin đừng! Không!" Katherine khóc, lao mình vào giữa hai người, ôm chặt lấy cánh tay của Stefan. Cô nhìn từ người này sang người kia, đôi mắt xanh ướt đẫm những giọt nước mắt . "Hãy nghĩ lại những điều hai người vừa nói đi. Hai người là anh em."

"Không phải lỗi của anh" Damon nghiến răng, gầm lên như một lời nguyền rủa.

"Nhưng hai anh không thể bình tĩnh lại sao? Vì em, Damon... Stefan? Làm ơn."

Một phần trong Stefan muốn tan chảy trước cái nhìn và những giọt nước mắt khẩn cầu của cô. Nhưng sự ghen tị và lòng kiêu hãnh bị tổn thương là quá lớn, và anh biết anh cần cứng rắn và kiên định, giống như Damon.

"Không," anh nói. "Không thể. Chỉ một người thôi, Katherine. Anh sẽ không bao giờ chia sẻ em với anh ta."

Bàn tay Kathrine tuột khỏi cánh tay anh, và những giọt nước mắt rơi lã chã lên chiếc áo choàng trắng. Cô cố giữ hơi thở trong tiếng khóc thổn thức. Rồi sau đó cô kéo vạt váy và quay đầu bỏ chạy trong khi vẫn còn nức nở.

"Và Damon đã cầm lấy chiếc nhẫn cô ấy trao cho anh ta và đeo lên tay mình." Stefan nói, giọng khàn đi bởi những gì đã kể

và cả cảm xúc. "Rồi anh ta nói với anh, 'Tao sẽ có được cô ấy, em trai ạ' sau đó anh ta bỏ đi." Anh quay lại, ánh mắt lấp lánh như thể vừa ra khỏi đêm đen để trở về với ánh sáng, và nhìn Elena.

Cô vẫn ngồi yên lặng trên chiếc giường, nhìn anh bằng cặp mắt y hệt như của Katherine. Nhất là lúc này, khi họ đã được lấp đầy bởi cả nỗi buồn và sự kinh hoàng. Nhưng cô đã không bỏ chạy. Cô nói với anh.

"Và… chuyện gì xảy ra sau đó?"

Bàn tay Stefan ngay lập tức nghiến chặt lại, anh như bị giật mạnh khỏi cái cửa sổ. Không phải kí ức đó. Anh không thể chịu nổi nó chứ đừng nói đến việc anh cố gắng để nói nó ra. Làm sao anh có thể làm điều đó? Làm sao anh có thể đẩy Elena ngã vào nơi tăm tối ấy và cho cô ấy thấy những gì khủng khiếp đang bị che dấu ở đó?

"Không" anh trả lời "Anh không thể. Anh không thể."

"Anh phải nói với em" cô nói một cách nhẹ nhàng "Stefan, đó chẳng phải là phần cuối của câu chuyện sao? Đó là tất cả những gì đằng sau những bức tường của anh, là những gì anh sợ để cho em trông thấy. Nhưng anh phải để em nhìn nó. Ôi Stefan, anh không thể dừng lại bây giờ được."

Anh có thể cảm thấy nỗi ghê sợ đang chạm vào anh, nó há miệng chờ anh sập bẫy một cách rõ ràng, cảm giác rõ ràng như cái ngày từ xa xưa đó. Cái ngày mà nó kết thúc cũng là cái lúc mà nó lại bắt đầu.

Anh cảm thấy bàn tay mình được nắm lấy, và khi anh nhìn, anh thấy những ngón tay Elena đang siết chặt lấy nó, trao cho anh sự ấm áp, trao cho anh sức mạnh. Đôi mắt cô nhìn thẳng vào anh "Hãy nói với em."

"Em muốn biết cái gì đã xảy ra, điều gì đã đến với Katherine phải không?" Anh thầm thì. Cô gật đầu, đôi mắt cô mờ đi nhưng vẫn vững vàng. "Anh sẽ kể với em những gì xảy ra sau đó. Cô ấy đã chết vào ngày tiếp theo. Anh trai anh, Damon và anh, bọn anh

đã giết cô ấy.”

Chương 14

Elena cảm thấy cơn rùng mình bùng lên với những từ đó.

"Em không có ý đó," cô lên tiếng một cách yếu ớt. Cô nhớ đến những gì cô đã thấy trên mái nhà, máu làm bẩn đôi môi Stefan, và cô buộc bản thân lùi lại trước anh. "Stefan, em hiểu anh. Anh không thể làm thế…"

Anh lờ đi lời quả quyết của cô ấy, chỉ tiếp tục nhìn chằm chằm với đôi mắt cháy lên như băng đá màu xanh lá trong đáy tảng băng. Anh đang nhìn xuyên qua cô, đến một khoảng cách không thể hiểu nổi. "Tối đó anh đang nằm trên giường, anh hy vọng chống lại cái hy vọng rằng cô ấy sẽ đến. Rồi anh chú ý đến vài thay đổi trong bản thân. Anh có thể quan sát tốt hơn trong bóng tối; có vẻ như anh có thể nghe tốt hơn. Anh cảm thấy khỏe hơn bao giờ hết, tràn đầy sức mạnh cơ bản. Và anh đói."

"Đó là một cơn đói anh chưa từng tưởng tượng đến. Vào bữa tối anh nhận ra thức ăn và thức uống thông thường không thể làm thỏa mãn nó. Anh đã không thể hiểu được điều đó. Và rồi anh nhìn thấy cái cổ trắng muốt của một trong những cô hầu gái, và anh hiểu ra tại sao." Anh hít một hơi dài, đôi mắt anh tối sẫm và khổ sở. "Tối hôm đó, anh kháng cự lại nhu cầu, mặc dù nó chiếm lấy mọi mong muốn của anh. Anh đang nghĩ về Katherine, và cầu nguyện cô ấy đến với anh. Cầu nguyện!" Anh bật cười. "Nếu một sinh vật như anh có thể cầu nguyện."

Những ngón tay Elena tê đi vì anh đang nắm chặt, nhưng cô cố siết chặt chúng, để anh an tâm. "Tiếp tục đi, Stefan."

Giờ đây anh không gặp rắc rối nào khi nói cả. Anh có vẻ gần như quên mất sự hiện diện của cô, như thể anh đang kể chuyện cho chính bản thân mình vậy.

"Sáng hôm sau nhu cầu trở nên mạnh hơn. Nó giống như là những mạch máu của anh khô rang và rạn nứt, tuyệt nhiên không có hơi ẩm nào. Anh biết anh không thể chịu đựng được nữa."

"Anh đi đến buồng ngủ của Katherine. Anh định hỏi cô ấy, van xin cô ấy—" Giọng anh rạn vỡ. Anh dừng lại một chút và rồi tiếp tục. "Nhưng Damon đã ở đó rồi, đang đợi bên ngoài phòng cô ấy. Anh có thể thấy rằng anh ta đã không kháng cự lại nhu cầu. Nét ửng đỏ của làn da anh ấy, sự nhún nhảy trong bước chân của anh ấy, đã nói anh biết điều đó. Anh ấy nhìn bảnh như một con mèo được vuốt kem vậy."

"Nhưng anh ấy không gặp được Katherine. 'Cứ gõ thoải mái đi,' anh ấy nói với anh, 'nhưng cô rồng trong đó sẽ không để mày qua đâu. Tao thử rồi. Chúng ta sẽ áp đảo cô ta nhé, mày và tao?'"

"Anh không trả lời anh ta. Cái nhìn trên mặt anh ta, cái nhìn tự mãn, ranh mãnh đó, làm anh kinh tởm. Anh nện thình thịch vào cửa để đánh thức…" Anh ấp úng, và sau đó cười một nụ cười không hề hài hước. "Anh đang định nói là, 'đánh thức người chết.' Nhưng sau cùng thì cũng không quá khó để đánh thức người chết, phải không?" Sau một lúc, anh ấy lại tiếp tục.

"Người hầu gái, Gudren, mở cửa. Bà ta có gương mặt như một cái dĩa trắng phẳng, và đôi mắt như thủy tinh đen. Anh hỏi bà ta anh có thể gặp cô chủ của bà ta không. Anh đành chấp nhận được bảo rằng Katherine đang ngủ, nhưng thay vì Gudren chỉ nhìn anh, cô ta nhìn Damon qua vai anh.

" 'Tôi không nói với cậu ấy," cuối cùng bà ta nói, 'nhưng tôi sẽ nói với cậu. Cô chủ của tôi không có trong phòng. Cô ấy ra ngoài vào sáng sớm nay rồi, để đi dạo trong vườn. Cô ấy nói cô ấy có nhiều điều cần phải nghĩ.'"

"Anh đã ngạc nhiên. 'Sáng sớm nay ư?' anh nói."

" 'Vâng,' bà ta trả lời. Bà ta nhìn anh và Damon không thiện cảm. 'Cô chủ của tôi đã không vui vào tối qua.' bà ta nói đầy ẩn ý. 'Cả đêm, cô ấy đã khóc.'"

"Khi bà ta nói thế, một cảm giác kỳ lạ đến với anh. Đó không chỉ là sự xấu hổ và nỗi đau buồn vì Katherine đã rất buồn rầu. Đó

là nỗi sợ hãi. Anh đã quên đi cơn đói và sự yếu đuối của mình. Thậm chí anh đã quên mất sự thù hằn đối với Damon. Anh đã bị đầy ắp với sự hấp tấp và một sự cấp bách lùng sục. Anh quay qua Damon và nói với anh ta là bọn anh cần phải tìm Katherine, và ngạc nhiên là anh ấy gật đầu."

"Bọn anh bắt đầu tìm kiếm trong vườn, gọi tên Katherine. Anh còn nhớ rõ mọi thứ trông như thế nào vào ngày hôm đó. Ánh nắng chiếu sáng trên những cây bách cao và những cây thông trong khu vườn. Damon và anh vội vàng đi qua giữa chúng, di chuyển càng lúc càng nhanh hơn, và gọi to. Bọn anh cứ tiếp tục gọi cô ấy…"

Elena có thể cảm thấy một cơn chấn động trên cơ thể Stefan, truyền đạt đến cô bằng những ngón tay nắm chặt của anh. Anh đang thở nhanh nhưng cạn.

"Bọn anh gần đến cuối vườn khi anh nhớ ra đó là nơi mà Katherine rất thích. Đó là một con đường nhỏ dẫn ra khỏi những khu đất, một bức tường thấp bên cạnh một cây chanh. Anh bắt đầu ở đó, hét gọi cô ấy. Nhưng ngay khi anh đến gần hơn, anh ngừng la hét. Anh cảm thấy… một nỗi sợ hãi—một linh cảm kinh khủng. Và anh biết anh không phải—không phải đi tiếp—"

"Stefan!" Elena nói. Anh đang làm cô đau, những ngón tay đang bấu chặt lấy cô, làm chúng tan nát. Những cơn run đang chạy khắp người anh đang tăng lên, trở thành những cơn rùng mình. "Stefan, làm ơn!"

Nhưng không có vẻ gì là anh nghe thấy cô cả. "Nó giống như—một cơn ác mộng—mọi thứ diễn ra rất chậm chạp. Anh không thể di chuyển—và anh phải làm thế. Anh phải tiếp tục bước đi. Với từng bước chân, nỗi sợ hãi lại mạnh hơn. Anh có thể ngửi thấy nó. Một cái mùi giống như đốt cháy mỡ. Anh không phải đến đó—anh không muốn nhìn thấy nó—"

Giọng anh trở nên cao và gấp gáp, hơi thở anh thì trở nên hổn hển. Mắt anh mở to và giãn ra, như một đứa trẻ đang hoảng sợ.

Elena nắm lấy những ngón tay chặt như đinh của anh bằng tay kia, hoàn toàn ôm ghì lấy chúng. "Stefan. ổn rồi mà. Anh không ở đó. Anh ở đây với em mà."

"Anh không muốn nhìn thấy nó—nhưng anh không thể ngăn được nó. Có thứ gì đó trăng trắng. Thứ gì đó màu trắng dưới gốc cây. Đừng khiến anh nhìn vào nó!"

"Stefan, Stefan, nhìn em này!"

Anh ấy không nghe thấy. Những từ ngữ của anh ấy đến trong những cơn co thắt nặng nhọc, như thể anh không thể điều khiển được chúng, không thể để chúng thoát ra đủ nhanh. "Anh không thể đến gần thêm nữa—nhưng anh đã bước đến. Và rồi anh biết, anh biết, và anh di chuyển về phía nó vì nó là váy của cô ấy. Chiếc váy trắng của Katherine. Anh đi quanh gốc cây và anh thấy nó trên mặt đất và đó là sự thật. Đó là váy của Katherine,"—giọng anh ấy cao lên và vỡ nát trong sự ghê rợn không thể tưởng tượng được—"nhưng Katherine không ở đó."

Elena cảm thấy một cơn rùng mình, như là cơ thể cô vừa nhúng vào làn nước lạnh giá. Cô đang sở gai ốc, và cô cố nói chuyện với anh nhưng không thể. Anh đang nói liến thoắng như là anh có thể đuổi sự khiếp sợ đi nếu anh tiếp tục nói.

"Katherine không ở đó, nên đó có lẽ chỉ là một trò đùa, nhưng váy của cô ấy đang nằm trên mặt đất và nó phủ đầy tro tàn. Giống như tro trong lò sưởi, giống như thế, chỉ có mùi của thịt bị đốt cháy. Chúng hôi thối. Cái mùi khiến anh muốn bệnh và ngất xỉu. Bên cạnh tay áo là một mảnh giấy da. Và trên tảng đá, một tảng đá không xa đó là một chiếc nhẫn. Chiếc nhẫn với viên đá xanh, nhẫn của Katherine. Nhẫn của Katherine…" Bất thình lình, anh gọi to với giọng khiếp đảm, "Katherine, em đã làm gì vậy?" Rồi anh khụy xuống đầu gối, cuối cùng cũng thả tay Elena ra, để bưng lấy mặt mình với đôi tay mình.

Elena ôm chầm lấy anh khi anh bị những tiếng nức nở vỡ nát kẹp chặt lấy. Cô ôm lấy vai anh, kéo anh vào lòng cô. "Katherine

đã tháo chiếc nhẫn ra," cô thì thầm. Đó không phải là một câu hỏi. "Cô ấy phơi bản thân ra ngoài mặt trời."

Những tiếng khóc thổn thức gay gắt của anh cứ tiếp tục tiếp tục mãi, khi cô ôm lấy anh vào chiếc áo choàng xanh, vuốt ve đôi vai run rẩy của anh. Cô thầm thì những lời vô nghĩa để an ủi anh, để đẩy lùi nỗi sợ của riêng cô. Và, chẳng mấy chốc, anh im lặng và nhấc đầu lên. Anh nói nhanh, nhưng có vẻ như anh đã quay lại với hiện tại, đã trở lại rồi.

"Mảnh giấy da là một mẩu nhắn, cho anh và Damon. Nó nói cô ấy ích kỷ, ham muốn cả hai bọn anh. Nó nói—cô ấy không thể chịu đựng là nguyên nhân của sự xung đột giữa hai bọn anh. Cô ấy hy vọng rằng khi cô ấy đi rồi bọn anh sẽ không còn ghét nhau nữa. Cô ấy làm thế để đưa bọn anh đến bên nhau."

"Oh, Stefan," Elena thì thầm. Cô cảm thấy những giọt nước mắt nóng hổi tràn đầy trong mắt cô với sự thương cảm. "Oh, Stefan, em rất tiếc. Nhưng anh không thấy sao, sau tất cả mọi việc, rằng những gì Katherine làm là sai trái? Đó là ích kỷ, kể cả khi, đó là sự lựa chọn của cô ấy. Nói thế tức là, không có gì liên quan đến anh cả, hay với Damon."

Stefan lắc đầu như muốn lắc đi sự thật của những từ ngữ đó. "Cô ấy hy sinh cuộc sống của mình… vì điều đó. Bọn anh đã giết chết cô ấy." Bây giờ thì anh đang ngồi dậy. Nhưng mắt anh vẫn còn giãn rộng, tròng mắt đen, và anh ấy có cái nhìn như một cậu bé nhỏ đang lúng túng.

"Damon đến phía sau anh. Anh ấy cầm lấy mẩu nhắn và đọc nó. Và rồi—anh nghĩ là anh ấy nổi điên lên. Cả hai bọn anh đều trở nên điên loạn. Anh nhặt lấy nhẫn của Katherine và anh ấy cố giành lấy nó. Anh ấy lẽ ra không nên thế. Bọn anh vật lộn với nhau. Bọn anh nói những điều kinh khủng với đối phương. Bọn anh đổ lỗi cho nhau vì những gì đã xảy ra. Anh không nhớ làm thế nào mà bọn anh quay lại ngôi nhà, và bất thình lình anh cầm lấy kiếm của anh. Bọn anh đánh nhau. Anh muốn hủy hoại cái

gương mặt kiêu ngạo đó mãi mãi, muốn giết chết anh ta. Anh nhớ cha anh la hét từ phía ngôi nhà. Bọn anh đánh dữ dội hơn, để kết thúc nó trước khi ông ấy chạm đến bọn anh."

"Và bọn anh rất ăn ý với nhau. Nhưng Damon luôn mạnh hơn, và ngày đó có vẻ anh ấy cũng nhanh hơn nữa, như là anh ấy biến đổi nhanh hơn anh. Và thế nên trong khi cha anh vẫn còn la hét từ cửa sổ ngôi nhà, anh cảm thấy lưỡi kiếm của Damon xuyên qua hàng rào phòng thủ của anh. Rồi anh cảm nhận nó găm vào tim mình."

Elena nhìn chòng chọc, thất kinh, nhưng anh vẫn tiếp tục mà không ngừng lại. "Anh cảm thấy cơn đau đớn của lưỡi sắt, anh cảm thấy găm xuyên qua anh, sâu, sâu tận vào trong. Xuyên suốt quá, và cứng. Và sau đó mọi sức mạnh tuôn ra khỏi anh và anh ngã xuống. Anh nằm đó nền đất lát gạch."

Anh ngước lên nhìn Elena và kết thúc đơn giản, "Và đó là cái cách… anh chết."

Elena ngồi đông cứng lại, như thể là thứ băng mà cô cảm thấy trong lồng ngực vào lúc mới tối đang trào ra và nhốt cô lại.

"Damon bước đến và đứng trên anh và cúi xuống. Anh có thể nghe tiếng khóc của cha anh từng đằng xa, và tiếng thét của người hầu, nhưng tất cả những gì anh ta có thể nhìn thấy là gương mặt của Damon. Đôi mắt đen đó như là đêm không trăng. Anh muốn làm anh ta bị thương vì những gì anh ta đã làm với anh. Vì mọi việc anh ta làm với anh, với Katherine." Stefan dừng lại một lát, rồi anh nói, hầu như trong giấc mơ, "Và vậy nên anh nhấc thanh kiếm của mình lên và giết anh ta. Với sức lực cuối cùng, anh đã đâm xuyên tim anh trai mình."

Cơn bão đã qua, và qua cửa sổ bị vỡ Elena có thể nghe thấy những tiếng ồn ào của đêm nhẹ nhàng, tiếng kêu của những con dế, gió thổi răng rắc qua những cái cây. Trong phòng của Stefan, mọi thứ vẫn còn tĩnh lặng.

"Anh không còn biết gì nữa cho đến khi anh tỉnh dậy trong

hầm mộ," Stefan nói. Anh dựa người lại, tránh xa cô, và nhắm mắt lại. Gương mặt anh thì bị dày vò và mệt mỏi rã rời, nhưng trạng thái mơ màng trẻ con tồi tệ đó đã qua đi.

"Cả Damon và anh đều chỉ có đủ máu của Katherine để giữ bọn anh khỏi cái chết thật sự. Thay vào đó bọn anh biến đổi. Bọn anh cùng thức tỉnh trong hầm mộ, mặc những trang phục tốt nhất của bọn anh, nằm bên cạnh nhau trên phiến đá mỏng. Bọn anh đã quá yếu đến nỗi không thể làm hại đối phương được nữa; máu chỉ vừa đủ thôi. Và bọn anh bối rối. Anh gọi Damon, nhưng anh ấy chạy ra ngoài khuất vào màn đêm."

"May mắn thay, bọn anh được chôn với những chiếc nhẫn mà Katherine tặng bọn anh. Và anh tìm thấy nhẫn của cô ấy trong túi áo của mình. Như là vô thức, anh chạm vào vuốt ve chiếc nhẫn bằng vàng. "Anh cho rằng họ nghĩ rằng cô ấy đưa nó cho anh."

"Anh cố gắng về nhà. Thật là ngu ngốc. Những người hầu thét lên khi nhìn thấy anh và bỏ chạy để báo cho thầy tế. Anh cũng bỏ chạy luôn. Chạy vào nơi duy nhất mà anh an toàn, vào trong bóng tối."

"Và từ đó đó là nơi anh ở. Đó là nơi anh thuộc về, Elena. Anh đã giết Katherine bằng sự kiêu hãnh và ghen tuông của mình, và anh giết Damon bằng lòng căm thù của anh. Nhưng anh đã làm điều mà còn tệ hơn là giết anh trai mình nữa. Anh nguyền rủa anh ta."

"Nếu anh ấy không chết sau đó, với máu của Katherine quá mạnh trong các mạch máu của anh ấy, anh ấy sẽ có một cơ hội. Lúc mà máu sẽ phát triển yếu hơn, và rồi qua đi. Anh ấy lại có thể trở thành người bình thường một lần nữa. Bằng việc giết chết anh ấy, anh kết án anh ấy phải sống trong bóng đêm. Anh lấy đi cơ hội duy nhất của anh ấy được cứu rỗi."

Stefan cười một cách cay đắng. "Em có biết cái tên Savaltore có nghĩa gì trong tiếng Ý không, Elena? Nó có nghĩa là sự cứu rỗi, đấng cứu rỗi. Anh được đặt tên như thế, và theo tên của Thánh

Stephen, kẻ tử vì đạo đầu tiên của đạo Cơ đốc. Và anh nguyền rủa anh trai mình xuống địa ngục."

"Không đâu," Elena nói. Và rồi, với một giọng mạnh mẽ hơn, cô nói, "Không, Stefan. Anh ta tự nguyền rủa chính mình. Anh ta đã giết anh. Nhưng chuyện gì xảy ra với anh ta sau đó?"

"Khá lâu anh ta tham gia vào một trong The Free Companies (Những Quân đoàn Tự do), những tay lính đánh thuê nhẫn tâm với công việc là cướp phá và cưỡng đoạt. Anh ấy lang thang khắp đất nước với chúng, chiến đấu và uống máu những nạn nhân của anh ta."

"Anh đã sống ở ngoài cổng thành phố lúc đó, nữa như chết đói, săn những con thú, bản thân anh cũng là một con thú. Trong một khoảng thời gian dài, anh không nghe tin gì về Damon hết. Rồi một ngày nọ anh nghe thấy tiếng anh ta trong tâm trí mình."

"Anh ta đã mạnh hơn anh, bởi vì anh ta uống máu người. Và giết chóc. Con người có tinh chất sống mạnh nhất, và máu của họ tiếp thêm sức mạnh. Và khi họ bị giết, vì lý do này hay lý do khác tinh chất sống họ tạo ra sẽ mạnh nhất trong tất cả. Như thể là trong những giây phút cuối cùng của nỗi khiếp đảm và sự đấu tranh đó linh hồn họ đầy khí lực nhất. Bởi vì Damon giết người, anh ta có thể tiến gần đến Quyền năng hơn anh."

"Quyền năng … gì?" Elena nói. Một ý nghĩ đang lớn lên trong tâm trí cô.

"Sức mạnh, như em đã nói, và điểm yếu. Sự tăng vọt của tất cả các giác quan, đặc biệt là vào ban đêm. Đó là những thứ cơ bản. Bọn anh cũng có thể… cảm nhận tâm trí. Bọn anh có thể cảm giác sự hiện diện của họ, đôi khi là những suy nghĩ tự nhiên của họ. Bọn anh có thể tạo nên sự hỗn loạn trong những tâm trí yếu hơn, hoặc áp đảo họ hoặc bắt họ khuất phục theo mong muốn của bọn anh. Có những người khác. Với đủ máu người bọn anh có thể thay đổi hình dạng, trở thành những con vật. Và em càng giết chóc nhiều, Quyền năng sẽ càng lớn mạnh."

"Giọng nói của Stefan trong tâm trí anh rất mạnh. Anh ta nói lúc bấy giờ anh là condottieri (thủ lĩnh – tiếng Ý) của hội của riêng anh ta, và anh ta đang quay trở về Florence. Anh ta nói nếu anh còn ở đó khi anh ta đến, anh ta sẽ giết anh. Anh tin anh ta, và anh bỏ đi. Kể từ đó anh chỉ thấy anh ta có một hay hai lần gì đó. Lời đe dọa luôn luôn giống trước đó, và anh ta luôn hùng mạnh hơn. Damon được tạo nên bởi chính bản chất của anh ta, và anh ta có vẻ hãnh diện với phần đen tối nhất của nó."

"Nhưng đó cũng là bản chất của anh nữa. Một sự đen tối giống vậy bên trong con người anh. Anh nghĩ rằng anh có thể chế ngự nó, nhưng anh đã sai. Đó là lý do anh đến đây, đến Fell's Church. Anh nghĩ nếu anh ổn định ở vài thị trấn nhỏ, cách xa những ký ức cũ, anh có thể trốn khỏi bóng tối. Nhưng thay vào đó, tối nay, anh đã giết một người đàn ông."

"Không," Elena nói đầy sức thuyết phục. "Em không tin điều đó, Stefan." Câu chuyện của anh choán hết cô với sự kinh dị và tiếc nuối… và sợ hãi nữa. Cô thừa nhận điều đó. Nhưng sự kinh tởm của cô đã tiêu tan rồi, và có một việc cô chắc chắn. Stefan không phải là kẻ giết người. "Tối nay đã xảy ra chuyện gì, Stefan? Anh tranh cãi với thầy Tanner à?"

"Anh… không nhớ," anh nói một cách chán nản. "Anh dùng Quyền năng để thuyết phục ông ấy làm những gì em muốn. Rồi anh bỏ đi. Nhưng sau đó anh cảm thấy choáng váng và yếu đuối ập lên người anh. Như trước đó vậy." Anh nhìn thẳng vào cô. "Lần cuối chuyện đó xảy ra là ở nghĩa trang, ngay cạnh nhà thờ, cái đêm Vickie Bennett bị tấn công."

"Nhưng anh không làm thế. Anh không thể làm thế… Stefan?"

"Anh không biết," anh nói gay gắt. "Còn cách giải thích khác không? Và anh đã lấy máu của ông già dưới cầu, cái đêm mấy cô gái bọn em chạy ra khỏi nghĩa địa. Anh thề rằng anh không uống đến nỗi làm tổn hại ông ta, nhưng ông ta đã xém chết. Và anh đã ở đó khi Vickie và Tanner bị tấn công."

"Nhưng anh không nhớ là đã tấn công họ," Elena nói, an ủi anh. Cái ý tưởng đang lớn dần trong tâm trí cô giờ đây gần như là một điều chắn chắn.

"Có khác gì đâu chứ? Còn ai khác có thể làm việc này, nếu không phải là anh?"

"Damon," Elena nói.

Anh nao núng, và cô thấy đôi vai anh lại co lại lần nữa. "Đó là một ý nghĩ hay. Đầu tiên anh cũng hy vọng là có vài sự giải thích như thế. Đó có lẽ là ai đó khác, ai đó như anh trai anh chẳng hạn. Nhưng anh tìm kiếm trong tâm trí mình và không tìm thấy gì cả, không có sự hiện diện nào khác. Cách giải thích đơn giản nhất là anh là kể giết người."

"Không," Elena nói, "anh không hiểu rồi. Em không có ý nó là ai đó giống Damon làm những việc mà chúng ta đã thấy. Ý em là Damon đang ở đây, ở Fell's Church. Em đã gặp anh ta."

Stefan chợt nhìn cô chằm chằm.

"Đó hẳn là anh ta," Elena nói, hít vào một hơi sâu. "Em gặp anh ta hai lần rồi, có lẽ là ba lần. Stefan, anh vừa kể cho em nghe một câu chuyện dài, và giờ em có một chuyện phải kể với anh."

Một cách nhanh chóng và đơn giản nhất cô có thể, cô kể cho anh về những gì xảy ra trong phòng thể dục, và ở nhà Bonnie. Đôi môi anh cắn chặt lại thành một đường trắng khi anh kể với anh Damon đã cố hôn cô như thế nào. Hai má cô nóng lên khi cô nhớ lại phản ứng lại của chính mình, cô đã gần như đáp lại anh ta như thế nào. Nhưng cô kể cho Stefan tất cả mọi thứ.

Và cả về con quạ nữa, và tất cả những điều kỳ lạ khác đã xảy ra kể từ khi cô về nhà từ Pháp.

"Và, Stefan, em nghĩ là Damon đang ở Ngôi nhà bị ám tối nay," cô kết thúc. "Chỉ ngay khi anh thấy chóng mặt ở phòng trước, ai đó lướt qua em. Hắn mặc như—như Thần chết, trong áo choàng đen và mũ chùm đầu, và em không thể thấy mặt hắn.

Nhưng điều gì đó trong cách hắn di chuyển rất quen thuộc. Đó là hắn, Stefan. Damon đang ở đây."

"Nhưng điều đó không giải thích cho những lần khác. Vickie và người đàn ông già. Anh đã lấy máu của ông già đó." Mặt Stefan căng thẳng, như thể anh gần như sợ phải hy vọng.

"Nhưng anh nói với chính mình rằng anh không hút nhiều đến mức làm hại ông ta. Stefan, ai biết chuyện gì xảy ra với người đàn ông đó sau khi anh rời khỏi chứ? Liệu đó có phải là việc dễ dàng nhất trên thế gian này cho Damon tấn công ông ta? Đặc biệt là Damon luôn theo dõi anh mọi lúc, có lẽ trong vài hình dạng khác…"

"Như là một con quạ,"Stefan thì thầm.

"Như là một con quạ, Và với Vickie… Stefan, anh nói anh có thể tạo ra sự hỗn loạn trong những tâm trí yếu hơn, chế ngự họ. Đó có thể là điều mà Damon làm với anh không? Chế ngự tâm trí anh như anh chế ngự tâm trí của con người?"

"Ừ, và che đậy sự hiện diện của anh ta với anh." Sự sôi nổi tăng lên trong giọng nói của Stefan. "Đó là lý do tại sao anh ta không trả lời những tiếng gọi của anh. Anh ta muốn—"

"Anh ta chỉ muốn điều gì xảy ra thì phải xảy ra. Anh ta muốn anh nghi ngờ chính mình, nghĩ rằng anh là một kẻ giết người. Nhưng điều đó không đúng, Stefan. Oh, Stefan, giờ thì anh biết rồi đó, anh không phải lo sợ nữa." Cô đứng dậy, cảm thấy niềm vui sướng và khuây khỏa chảy xuyên suốt người mình. Ngoài bóng đêm ghê tởm, thứ gì đó tuyệt vời đang đến.

"Đó là lý do anh thật xa cách với em, phải không?" cô nói, đưa tay cô cho anh. "Bởi vì anh sợ những gì anh có thể làm. Nhưng giờ thì không cần nữa rồi."

"Vậy ư?" Anh lại thở nhanh, và anh nhìn cô hai cánh tay mở rộng của cô như thể chúng là hai con rắn. "Em nghĩ rằng không có lý do để lo sợ ư? Damon có lẽ tấn công những người đó, nhưng anh ta không điều khiển những ý nghĩ của anh. Và em không biết

những gì anh đã nghĩ về em đâu."

Elena giữ giọng mình bình tĩnh. "Anh không muốn làm hại em đâu," cô quả quyết nói.

"Không ư? Có những lần, quan sát em ở nơi công cộng, khi anh chắc chắn là không chịu đựng được việc chạm vào em. Khi anh quá bị cám dỗ bởi cái cổ họng trắng ngần của em, cái cổ họng bé nhỏ của em với những mạch máu xanh e thẹn dưới làn da…" Mắt anh nhìn chặt vào cổ cô như cái cách nhắc nhở cô về mắt của Damon, và cô cảm thấy nhịp tim của mình nhảy lên. "Những lần mà anh đã nghĩ là anh sẽ bắt lấy em và cưỡng ép em ngay tại trường học."

"Không cần phải ép em đâu," Elena nói. Cô có thể cảm thấy nhịp tim của cô ở khắp nơi; trong cổ tay và bên trong khuỷu tay của mình—và cả trong cổ họng nữa. "Em tự quyết định, Stefan," cô nhẹ nhàng nói, giữ lấy đôi mắt anh. "Em muốn như thế."

Anh nuốt xuống khản đặc. "Em không biết em đang đòi hỏi điều gì đâu."

"Em nghĩ là em biết. Anh kể cho em chuyện với Katherine đã xảy ra như thế nào, Stefan. Em muốn nó cũng giống như thế đối với chúng ta. Ý em không phải là em muốn anh biến đổi em. Nhưng chúng ta có thể chia sẽ một chút mà không có điều đã xảy ra, phải không? Em biết," cô tiếp lời, thậm chí còn nhẹ nhàng hơn nữa, "anh yêu Katherine nhiều đến thế nào. Nhưng giờ cô đã đi rồi, và em thì ở đây. Và em yêu anh, Stefan. Em muốn ở bên cạnh anh."

"Em không hề biết em đang nói về chuyện gì đâu!" Anh đang đứng cứng rắn, gương mặt anh điên tiết, đôi mắt thì biểu hiện sự đau khổ. "Nếu anh buông thả một lần, điều gì sẽ giữ anh không biến đổi em, hay giết chết em? Sự say mê mạnh mẽ hơn em có thể tưởng tượng đấy. Em vẫn chưa hiểu anh là thứ gì sao, anh có thể làm gì sao?"

Cô đứng đó và im lặng nhìn anh, cằm cô hơi nâng lên. Điều đó

dường như là anh giận điên lên.

"Em vẫn chưa chứng kiến đủ sao? Hay anh phải cho em thấy thêm? Em không thể hình dung những gì anh có thể làm với em sao?" Anh bước dài đến cái lò sưởi lạnh ngắt và chộp lấy một khúc gỗ dài, dày hơn cả hai cánh tay Elena gộp lại. Với một cử động thôi, anh làm nó gãy ra làm hai như hai que diêm vậy. "Những cái xương dễ vỡ của em," anh nói.

Băng ngang qua phòng là một cái gối từ cái giường; anh tóm lấy nó và với một đường rạch của những cái móng tay của anh đã để lại trên cái bao gối bằng lụa những mảnh vải dài. "Làn da mềm mại của em." Và rồi anh di chuyển về phía Elena với một tốc độ nhanh siêu phàm; anh đã ở đó và ôm lấy hai vai cô trước khi cô biết chuyện gì đang xảy ra. Anh đã dọa cô khoảnh khắc đó, sau đó, với một tiếng rít man rợ làm cô dựng cả tóc gáy, đôi môi anh lùi lại.

Vẫn tiếng gầm gừ như cô đã thấy trên mái nhà, những cái răng trắng đang nhe ra, những chiếc răng nanh trở nên dài đến không tin được và sắc lẻm. Đó là những chiếc răng nanh của một con thú ăn thịt, một kẻ đi săn. "Cái cổ trắng ngần của em," anh nói bằng giọng vặn vẹo không tự nhiên.

Elena đứng tê liệt trong chốc lát, nhìn chằm chằm như thể bị bắt buộc phải nhìn vẻ mặt lạnh tanh đó, và sau đó điều gì đó sâu trong tiềm thức của cô tiếp tục. Cô vươn người chạm đến đôi cánh tay đang khoanh lại kiềm chế của anh và giữ lấy gương mặt anh giữa hai tay cô. Hai má anh lạnh lẽo ngược với lòng bàn tay của cô. Cô ôm anh như thế, nhẹ nhàng, rất nhẹ nhàng, như là quở trách anh đang cứng nhắc ôm lấy đôi vai trần của cô. Và cô thấy sự hỗn loạn từ từ đến trên gương mặt anh, như là anh nhận ra cô không làm thế để đấu tranh với anh hay đẩy anh ra xa.

Cô đợi tới khi sự hỗn loạn đó hiện lên trong mắt anh, ánh nhìn của anh bối rối, trở thành gần như là một cái nhìn van xin. Cô biết gương mặt của chính cô đã không còn sợ hãi, mãnh liệt

nhưng cũng nhẹ nhàng, đôi môi cô hơi tách ra. Lúc này, cả hai người đều đang thở nhanh, cùng với nhau, trong cùng nhịp điệu. Elena có thể cảm thấy điều đó khi cô bắt đầu run, run sợ như khi anh đang trong lúc những ký ức về Katherine trở nên nhiều đến mức không chịu đựng được. Rồi, một cách dịu dàng và thận trọng, cô kéo cái miệng đang gầm gừ đó xuống môi của cô.

Anh cố đối chọi với cô. Nhưng sự dịu dàng của cô lại mạnh hơn tất cả những sức mạnh không thuộc loại thông thường của anh. Cô nhắm mắt lại và chỉ nghĩ về mỗi mình Stefan, không phải những thứ khủng khiếp mà tối nay cô đã biết, chỉ trừ Stefan thôi, người đang vuốt ve mái tóc cô nhẹ nhàng như là cô có thể vỡ nát trong đôi bàn tay anh. Cô nghĩ về điều đó, và cô đã hôn miệng của con thú ăn thịt đã đe dọa cô vài phút trước.

Cô cảm thấy sự thay đổi, sự thay đổi nơi miệng anh như anh đã khuất phục, đáp trả cô một cách không tự lực, đáp những nụ hôn nhẹ nhàng của cô cũng bằng sự nhẹ nhàng như thế. Cô cảm nhận cơn rùng mình xuyên suốt cơ thể Stefan khi sự kìm kẹp cứng nhắc trên đôi vai cô cũng nhẹ nhàng hơn, trở thành một cái ôm. Và cô biết cô đã thắng rồi.

"Anh sẽ không bao giờ làm em tổn thương," cô thì thầm.

Giống như là những cái hôn cũng đẩy xa tất cả nỗi sợ, nỗi buồn phiền và sự cô đơn bên trong họ. Elena cảm thấy cảm xúc nồng nàn dấy lên trong cô như tia sét mùa hè, và cô có thể cảm nhận cảm xúc hồi đáp lại trong Stefan. Nhưng pha vào mọi thứ khác là sự dịu dàng gần như là đáng sợ trong chính cảm xúc mãnh liệt của nó. Không cần đến sự vội vàng hay thô bạo nữa, Elena nghĩ khi Stefan dịu dàng dìu cô ngồi xuống.

Dần dần, những nụ hôn tăng trở nên gấp gáp hơn, và Elena cảm nhận tia sét mùa hè lập lòe suốt cơ thể cô, nạp thêm năng lượng cho nó, làm tim cô đập thình thịch và hơi thở thì hớp lấy không khí. Nó làm cô cảm thấy nhẹ nhàng và choáng váng đến kỳ lạ, làm cô nhắm mắt lại và để đầu mình ngã tự do ra phía sau.

Đến lúc rồi, Stefan, cô nghĩ. Và, rất dịu dàng, cô lại kéo miệng anh xuống, lần này là vào cổ họng cô. Cô cảm thấy đôi môi anh lướt qua trên da cô, thấy hơi thở của anh vừa ấm vừa mát lạnh. Sau đó cô cảm thấy răng nanh đang làm cô đau nhói.

Nhưng cơn đau gần như trôi qua ngay tức khắc. Đó được thay thế bởi một cảm xúc của sự hài lòng khiến cô run lên. Một sự ngọt ngào lớn tràn vào người cô, thổi qua cô từ Stefan.

Cuối cùng thì cô nhận ra cô đang nhìm chằm chằm vào gương mặt anh, vào gương mặt mà cuối cùng đã không chắn cô lại nữa, không còn những bức tường nữa. Và cái nhìn cô thấy lúc này làm cô cảm thấy thật yếu đuối.

"Em tin anh chứ?" anh thì thầm. Và khi cô đơn giản gật đầu, anh giữ lấy đôi mắt cô và vươn người lấy thứ gì đó kế bên giường. Đó là con dao găm. Cô nhìn nó mà không hề sợ hãi, và sau đó lại nhìn lên gương mặt anh.

Anh chưa bao giờ nhìn khỏi cô khi anh rút nó ra và cắt một đường nhỏ cuối cổ họng của anh. Elena nhìn vào đó với đôi mắt mở to, vào dòng máu sáng như những quả đỏ cây ô rô, nhưng khi anh kéo cô về phía trước cô không hề cố kháng cự lại anh.

Rồi thì anh chỉ ôm lấy cô thật lâu, trong khi những con dế bên ngoài đang hòa tấu bản nhạc của chúng. Cuối cùng, anh động đậy.

"Anh ước em có thể ở đây," anh thầm thì. "Anh ước em có thể ở đây mãi mãi. Nhưng em không thể."

"Em biết," cô nói, gần như là im lặng. Đôi mắt họ lại nhìn nhau trong sự đồng cảm. Có quá nhiều điều để nói, quá nhiều lý do để ở bên nhau.

"Ngày mai,"cô nói. Rồi, dựa mình vào vai anh, cô thì thầm, "Bất cứ điều gì xảy ra, Stefan, em sẽ ở bên anh. Nói với em là anh tin điều đó đi."

Anh im lặng, nghẹn lại trên tóc cô. "Oh, Elena, anh tin điều đó mà. Dù bất cứ điều gì xảy ra, chúng ta sẽ ở bên nhau."

Chương 15

Ngay khi rời khỏi nhà Elena, Stefan đi đến khu rừng.

Anh rẽ vào đường "Old Creek," lái xe dưới bầu trời với những đám mây ảm đạm giăng kín, để đến chỗ đậu xe trong cái ngày đi học đầu tiên.

Rời khỏi xe, anh cố gắng vẽ lại thật chính xác những bước chân của mình đến cánh rừng thưa, nơi mà anh thấy con quạ ngay đấy. Bản năng của kẻ đi săn đã giúp anh, nhớ lại hình dáng của bụi rậm và cụm rễ cây, cho đến khi anh thấy loáng thoáng mấy cây sồi.

Ở đây rồi. Dưới lớp lá nâu xỉn màu, một vài mẩu xương của con thỏ có lẽ là những thứ còn sót lại.

Hít một hơi dài để làm dịu bản thân, rồi tập trung sức mạnh của mình,, phát huy sự tìm kiếm, đòi hỏi sự suy xét.

Lần đầu tiên kể từ khi đến Fell's Church, anh cảm thấy lời đáp dội lại một cách thoáng qua. Nghe nó có vẻ không rõ và ngập ngừng, và anh không thể định vị được tiếng hồi đáp ở chỗ nào.

Anh thở dài rồi quay đi , và – đứng chết trân.

Damon đứng trước anh, tay khoanh ngang ngực, đi thơ thẩn phía ngược lại cái cây cây sồi lớn nhất. Anh ta trong như thể đã ở đó được vài giờ rồi.

"Vậy nên," hắn nói với Stefan giọng nặng nề. "Đúng thật đấy. Đã lâu không gặp, em trai."

"Không lâu như anh nghĩ đâu." Stefan nhớ cái giọng nói đó - nhẹ nhàng và mỉa mai. " Tao đã bắt được dấu vết của mày nhiều năm rồi," Damon nói với cái giọng điềm đạm. Hắn phủi chút vỏ cây dính nơi ống tay áo khoác làm bằng da thuộc cũng như trước đây từng làm với cái cổ tay áo có thêu kim tuyến. "Nhưng rồi, mày đâu có biết phải không? À, không, Quyền năng của mày yếu quá mà."

" Cẩn thận đấy, Damon" Giọng Stefan dịu nhẹ nhưng đầy nguy

hiểm. "Cẩn thận tối nay đấy. Tôi đang không muốn khoan dung đâu."

"Ông thánh Stefan nổi giận à? Tưởng tượng đi. Mày đang lo lắng, tao nghĩ thế, bởi vì những chuyến tham quan của tao vào vùng đất của mày. Tao làm thế vì tao muốn gần mày hơn. Anh em thì nên gần nhau chứ."

"Anh đã giết người đêm nay. Và anh cố làm tôi nghĩ rằng tôi đã giết."

"Mày có hoàn toàn chắc là mày không làm không? Co lẽ chúng ta nên cùng thực hiện nó. Cẩn thận!" hắn ta nói khi Stefan tiến tới hắn. "Đêm nay tao cũng chẳng muốn khoan dung đâu. Tao chỉ có một thằng giáo già nhăn nheo dạy lịch sử , còn mày thì có một con bé xinh đẹp."

Cơn giận dữ bùng lên trong lòng Stefan, giống như nó đang tích tụ lại thành một điểm để bùng lên như mặt trời trong sâu thẳm con người anh. "Tránh xa khỏi Elena ngay," anh nói nhỏ giọng đe dọa đến mức làm Damon phải quay đầu lại một chút. "Tránh xa cô ấy ra, Damon. Tôi biết anh theo dõi cô ấy, quan sát cô ấy. Nhưng không thế được nữa đâu. Đến gần cô ấy lần nữa đi , rồi anh sẽ phải hối tiếc."

"Mày luôn là đứa ích kỉ. Một tính xấu của mày. Không sẵn lòng chia sẻ thứ nào cả, phải thế không?" Đột nhiên, đôi môi Damon cong thành một nụ cười đẹp thường ngày. "Nhưng may mắn thay, vẻ đáng yêu của Elena càng trở nên tươi tắn hơn. Cô ta không kể cho mày nghe mối quan hệ giữa tao và cô ta? Tại sao, mà ngay lần đầu tiên chúng ta gặp Elena, cô ta gần như là để ý tao ngay lập tức ấy."

"Dối trá!"

"Ôi, không, em trai yêu quý. Tao không bao giờ nói dối những điều quan trọng cả. Hay ý tao là không quan trọng? Dù thế nào thì, nàng trinh nữ xinh đẹp của mày đã gần như bất tỉnh trên tay tao đấy. Tao nghĩ cô ta thích đàn ông mặc đồ đen." Khi Stefan

nhìn chòng chọc vào hắn ta, cố gắng điều chế hơi thở, Damon thêm vào, giọng rất êm ái, "Mày đã nhìn nhầm cô ta, mày biết mà. Mày nghĩ cô ta đáng yêu và dễ dụ dỗ như Katherine. Cô ta không như mày nghĩ đâu. Cô ta hoàn toàn không phải là mẫu người của mày đâu, anh em trai thánh thiện ạ. Cô ta có tâm hồn và sự nhiệt tình bên trong cô ta mà mày không biết phải làm gì với chúng."

"Và tôi đoán là anh thì biết chứ gì."

Damon buông tay xuống rồi mỉm cười thật chậm. "Ồ, đúng đấy."

Stefan như muốn lao vào hắn ta, phá tan cái nụ cười đẹp đẽ và kiêu ngạo ấy đi, xé toạc cái cổ họng kia ra. Anh nói , giọng vừa đủ nghe, "Anh đúng một điều. Cô ấy mạnh mẽ, đủ mạnh để có thể đánh bại anh. Và bây giờ cô ấy biết thực sự anh là gì, cô ấy sẽ như thế. Tất cả những cảm nhận của cô ấy về anh hiện giờ chỉ là sự kinh tởm."

Damon nhướng mày. "Có thật cô ta thế không, bây giờ sao? Chúng ta sẽ thấy điều đó thôi. Có lẽ cô ta sẽ thấy rằng bóng tối thực sự là sở thích của cô ta hơn là buổi chạng vạng lờ mờ. Còn tao, ít ra thì có thể thừa nhận sự thật về con người tao. Nhưng tao lại lo về mày, em trai bé nhỏ. Trông mày thật yếu ớt và kén ăn. Cô ta chỉ là trò đùa giỡn thôi, phải chứ?"

Giết chết hắn, điều gì đó trong tâm trí Stefan đòi hỏi. Giết hắn, cắn cổ hắn, xé toạc lồng ngực hắn cho máu chảy ra. Nhưng anh biết là đêm nay Damon đã "ăn" nhiều rồi. Cái mùi hương đen tối của anh ta nồng nặc, ngập tràn, và cũng tỏa ra như cái tinh hoa của sự sống mà anh ta vừa lấy.

"Đúng đấy, tao đã uống nhiều lắm," Damon nói với vẻ thích thú, như thể hắn ta nắm rõ những điều trong tâm trí Stefan. Hắn ta thở dài rồi liếm môi trong sự tưởng nhớ đầy vẻ thỏa mãn. "Hắn nhỏ người, nhưng cái tinh túy trong hắn thật làm ngạc nhiên đấy. Không đẹp như Elena, và dĩ nhiên là mùi không thơm. Nhưng nó

luôn làm tao hồ hởi để cảm nhận được dòng máu mới như hét lên trong mày." Damon tỏ vẻ cởi mở, bước ra xa cái cây và nhìn chung quanh. Stefan cũng nhớ cả cách di chuyển trang nhã này nữa, từng bước điềm tĩnh và cẩn trọng. Hàng thế kỷ trôi qua chỉ trau chuốt thêm dánh vẻ của Damon.

"Nó làm tao cảm giác thích hành động như thế này," Damon nói, bước hướng tới cây con và cách nó vài yard. Nó chỉ cao khoảng gấp rưỡi hắn, và khi hắn ta bám chặt lấy nó, những ngón tay của hắn ôm không hết thân cây. Nhưng Stefan nhìn thấy hơi thở gấp gáp và những đường cơ bắp hiện lên dưới cái áo sơ mi mỏng đen của Damon, và rồi cái cây bị kéo mạnh rời khỏi đất, nó còn bám rễ lủng lẳng. Stefan có thể ngửi thấy mùi hăng hăng ẩm ướt của đất.

"Dù sao thì tao cũng ko thích cái cây này nó ở đây," Damon nói, và ném nó đi xa nhất mà những hàng cây dày đặc cho phép. Sau đó, hắn cười vẻ thú vị. "Nó cũng làm tao cảm giác thích hành động như thế."

Một sự dịch chuyển mờ mờ, và rồi Damon đi mất. Stefan nhìn quanh nhưng không thấy dấu vết nào của hắn.

" Trên này này, em trai." Giọng nói xuất phát từ phía trên đầu Stefan, khi anh nhìn lên thì thấy Damon ngồi giữa những tán cây sồi. Có tiếng kêu sột soạt của những chiếc lá vàng nâu, và rồi hắn ta lại biến mất.

" Sau lưng này, em trai." Stefan lảo đảo người vì cái đập bộp trên vai, không nhìn thấy gì phía sau anh. " Ngay đây này, em trai." Anh lảo đảo lần nữa." Không, ở đây cơ." Điên tiết, Stefan chạy vụt đi theo hướng khác, cố bắt được Damon. Nhưng ngón tay của anh chỉ nắm bắt được không khí.

Đây này, Stefan. Lần này, giọng nói đó đã in trong tâm trí anh, và sức mạnh của nó làm anh lay động đến tận sâu trong cơ thể. Nó mang đến một sức mạnh to lớn để hướng tới ý nghĩ một cách rõ ràng. Thật chậm, anh quay người lại một lần nữa, nhìn

Damon quay về vị trí ban đầu, rồi dựa vào cái cây sồi lớn đó.

Lần này, sự vui vẻ trong đôi mắt đen đã phai dần. Nó tối sầm lại và khó hiểu, môi Damon mím chặt lại.

Mày còn cần kiểm chứng nào nữa, Stefan? Tao mạnh hơn mày nhiều trong khi mày chỉ mạnh hơn vài con người đáng thương. Tao cũng nhanh hơn mày và tao có nhiều sức mạnh khác mà mày phải sợ khi nghe thấy. Sức mạnh đã được tôi rèn, Stefan. Tao không ngần ngại mà sử dụng chúng. Nếu mày chống lại tao, tao sẽ sử dụng chúng để đấu với mày.

"Đó là điều để mà anh tới đây sao? Để làm tôi khổ sở?"

Tao rất khoan nhượng với mày, em trai ạ. Đã nhiều lần mày là mục tiêu của tao để giết, và tao luôn tha mạng cho mày. Nhưng bây giờ thì khác. Damon rời khỏi cái cây lần nữa và nói to. " Tao cảnh cáo mày, Stefan, đừng chống đối lại tao. Tao đến đây vì gì không là vấn đề. Cái tao muốn bây giờ là Elena. Và nếu mày cố ngăn cản tao bắt lấy cô ta, tao sẽ giết mày."

"Anh thử đi," Stefan nói. Một điểm nóng của cơn giận dữ trong anh bùng cháy lên hơn bao giờ hết, giọt nước làm tràn li, cơn nóng giận sáng rực lên như cả thiên hà sao. Anh biết. Bằng cách nào đo, nó đe dọa bóng tối của Damon.

"Mày nghĩ tao không thể sao? Mày chưa bao giờ học được gì cả, phải không, em trai bé bỏng?" Stefan chỉ đủ thời gian để ghi nhận cái lắc đầu nhàm chán của Damon khi có một sự vận động khác ko rõ nét và anh cảm thấy có một bàn tay thật mạnh chộp lấy anh. Anh đấu trả ngay tức khắc, rất kịch liệt, cố gắng với tất cả sức mạnh của mình đẩy đôi bàn tay ra khỏi người. Nhưng chúng như làm bằng thép vậy.

Anh đá bất ngờ một cách cáu tức, cố tấn công vào điểm yếu dưới quai hàm của Damon. Cú đánh không được tốt lắm. Cánh tay anh bị trói chặt lại đằng sau, thân người bất động. Anh hiện giờ bất lực như con chim dưới móng vuốt của con mèo lão luyện tinh ranh.

Anh đi tập tễnh vài bước, lấy cái trọng lượng, rồi bất ngờ anh gồng cơ bắp mình lên, cố gắng thoát ra, cố gắng cho một cú trả đòn. Đôi tay độc ác ấy đang siết chặt anh, làm mọi nỗ lực của anh trở nên vô dụng. Thật thảm bại.

Mày luôn cứng đầu như thế. Có lẽ điều đó sẽ làm mày nhận thức ra sai lầm của mày. Stefan nhìn thẳng vào mặt anh mình, gương mặt tái xám như những ô cửa kính nhà trọ đầy sương mù , và trong cả đôi mắt đen sâu thẳm. Rồi anh cảm nhận những ngón tay túm lấy tóc mình, giật mạnh đầu anh xuống, xoay quặt cái cổ họng anh.

Nỗ lực của anh càng mãnh liệt hơn , trở nên điên cuồng hơn. Đừng bực bội thế, một giọng nói hiện ra trong đầu anh, và rồi anh cảm thấy rõ nét từng cơn đau đến từng chân răng. Anh cảm thấy nhục nhã và vô vọng khi là nạn nhân của kẻ thợ săn, của một cuộc đi săn, của sự ảm đạm. Rồi cơn đau trong người rốt cuộc bị bộc lộ ra ngược với ý muốn.

Anh không chịu nhượng bộ, cơn đau dần trở nên trầm trọng hơn, cảm giác như linh hồn mình đang biến mất đi như cái cây con kia. Nó ăn sâu vào anh như nhữung cái xiên lửa, tập trung vào vết lỗ nhỏ ở trong da thịt mình , nơi mà răng Damon cắn sâu vào. Nỗi đau cực độ bùng lên từ quai hàm rồi mà ,và xuống ngực, vai anh. Anh cảm thấy hoa mắt và nhận ra rằng mình đang mất dần đi sự tỉnh táo.

Đột ngột sau đấy, đôi tay đó thả anh ra và anh cảm thấy đang ở mặt đất, trên một cái giường ẩm ướt và đầy lá sồi mục rữa. Hổn hển thở, đau đớn với đôi tay và đầu gối của mình.

“Mày thấy đấy, nhóc em à, tao mạnh hơn mày. Đủ mạnh để tóm lấy mày, lấy máu mày và cả sinh mạng của mày nữa nếu tao muốn. Để Elena cho tao, hoặc tao sẽ làm như thế đấy.”

Stefan nhìn lên. Damond đang đứng và cúi đầu xuống, hai chân hơi cách nhau, như kẻ thắng cuộc sắp đạp lên cổ của kẻ thua cuộc. Đôi mắt đen thẳm đang rực lên với niềm vui chiến

thẳng, và máu của Stefan đang dính trên môi anh.

Nỗi căm thù lấp đầy Stefan, một sự căm thù mà anh chưa từng có trước đó. Nó giống như tất cả sự căm ghét Damon trước kia chỉ như giọt nước rơi đối với đại dương đầy bọt biển. Rất nhiều lần trong cái thế kỉ dài vừa rồi, anh tiếc nuối về những gì mà bản thân đã làm cho anh trai mình, khi anh ước tất cả tâm trí anh thay đổi nó. Bây giờ, anh chỉ muốn làm điều đó lần nữa.

"Elena không phải là của anh" anh nghiến răng, cố thể hiện sự nỗ lực của sẽ làm anh ta phải trả giá. "Và cô ấy sẽ không bao giờ như thế." Tập trung vào mỗi bước đi, bước từng bước, anh bắt đầu ra đi. Toàn bộ cơ thể anh bị đau, nhưng sự hổ thẹn mà anh cảm thấy còn lớn nhiều hơn là nỗi đau thể xác này. Có một vài chiếc lá ẩm ướt và vụn đất bám vào quần áo anh, nhưng anh cũng chả thèm phủi chúng đi. Anh quyết chí tiếp tục đi, chịu đựng chống lại sự yếu ớt đang phủ lên chân anh.

Mày sẽ không bao giờ biết được đâu em trai.

Stefan không thèm nhìn lại hay trả lời. Anh nghiến răng và vẫn giữ cho chân bước đều. Từng bước. Từng bước một.

Nếu anh ngồi xuống một chốc để nghỉ mệt…..

Lại từng bước, từng bước một. Chiếc xe cách đây không xa. Lá kêu lạo xạo dưới bước chân anh, rồi anh nghe tiếng lá kêu sau lưng mình.

Anh cố gắng di chuyển thật nhanh, nhưng phản xạ của anh như biến mất vậy. Một sự di chuyển bất ngờ cũng là quá nhiều với anh. Bóng tối choán hết anh, thân người anh, tâm trí anh, và rồi anh ngã xuống. Anh té chìm trong bóng đêm hoàn toàn. Rồi sau đó, bỏ cuộc, anh chẳng còn biết gì nữa.

Chương 16

Elena vội vã tiến về Robert E.Lee, cảm thấy như thể cô đã đi xa cả năm trời. Tối qua giống như cái gì đó từ thời thơ ấu xa xưa của cô, khó mà nhớ được.Nhưng cô biết rằng quan trọng là đối mặt với ngày hôm nay.

Tối qua, cô đã phải đối mặt với dì Judith. Dì cô đã rất giận dữ khi hàng xóm kể lại cho dì nghe về vụ giết người, và dì càng giận dữ hơn khi chẳng ai biết Elena ở đâu. Lúc Elena về nhà lúc gần hai giờ sáng, dì đã phát điên lên vì lo lắng.

Elena không thể giải thích. Cô chỉ nói là đã ở với Stefan, rằng cô biết anh đã bị buộc tội, và rằng cô cũng biết anh vô tội. Phần còn lại, tất cả những thứ đã diễn ra, cô giữ chúng cho riêng mình. Thậm chí nếu dì Judith tin vào điều đó, dì cũng sẽ không bao giờ có thể hiểu được.

Sáng nay, Elena thức dậy, và cô biết đã trễ rồi. Đường phố không người ngoại trừ cô, khi cô vội vã đến trường. Phía trên đầu, bầu trời xám xịt và gió đang thổi. Cô mong được gặp Stefan ghê gớm. Suốt đêm qua, khi cô đã ngủ say, cô thấy anh ấy trong cơn ác mộng.

Đặc biệt, có một giấc mơ đã trở thành sự thực. Trong giấc mơ đó, cô đã nhìn thấy khuôn mặt xám xịt của Stefan và sự giận dữ và ánh mắt kết tội của anh. Anh đưa quyển sách cho cô và nói: " Làm sao em có thể, Elena, làm sao em có thể?" Sau đó, anh liệng quyển sách xuống chân cô và bỏ đi. Cô gọi theo anh, van nài, nhưng anh vẫn bỏ đi cho đến khi biến mất vào bóng tối. Khi cô nhìn xuống quyển sách, cô thấy nó được bọc bởi một lượt nhung xanh thẫm. Cuốn nhật ký của cô.

Một sự giận dữ lướt qua cô khi cô nghĩ lại cuốn nhật ký của cô đã bị đánh cắp như thế nào. Nhưng giấc mơ đó có nghĩa là gì? Điều gì trong cuốn nhất ký của cô khiến cho Stefan nhìn cô như vậy?

Cô không biết. Tất cả những gì cô cần bây giờ là được gặp anh, được nghe giọng nói của anh, được anh ôm trong vòng tay. Phải rời xa anh giống như là cắt vào chính da thịt của cô.

Cô chạy nhanh vào hành lang gần như trống trơn của trường học. Hướng thẳng tới lớp học ngoại ngữ vì cô biết giờ học đầu tiên của Stefan là giờ học tiếng Latin. Nếu cô có thể gặp anh vào lúc này, cô sẽ ổn. Nhưng anh không có ở trong lớp học. Xuyên qua lỗ nhỏ trên cánh cửa, cô thấy chỗ ngồi của anh trống trơn. Matt đang ở đó, và sự thể hiện trên khuôn mặt của anh làm cho cô cảm thấy sợ hãi hơn bao giờ hết. Anh liếc một cái nhìn e sợ vào chỗ ngồi của Stefan.

Elena máy móc quay đầu lại cánh cửa. Giống như một cái máy, cô bước lên cầu thang và tới lớp học lượng giác của mình. Khi cô mở cửa, cô thấy mọi gương mặt của lớp học nhìn mình, cô lặng lẽ tiến lại cái bàn trống cạnh Meredith.

Cô Halpern ngừng bài giảng và nhìn cô, sau đó lại tiếp tục bài giảng. Khi cô giáo quay lên bảng, Elena nhìn Meredith.

Meredith vươn tới để nắm tay cô và thì thào,"Cậu ổn chứ?"

Elena đáp một các ngốc ngếch, "Mình không biết." Cô cảm thấy không khí làm cô ngạt thở, như thể bao quanh cô là một khối ngột ngạt. Meredith cảm thấy những tay của Elena trở nên khô và nóng.

"Meredith, cậu có biết chuyện gì xảy ra với Stefan không?"

"Ý cậu là cậu không hề biết gì?" Đôi mắt nâu đen nhánh của Meredith mở lớn và Elena cảm thấy sức nặng lớn dần đang ép lên cô. Nó giống như là đang ở sâu, sâu dưới làn nước mà không có bộ quần áo chịu áp suất.

"Họ vẫn chưa bắt được anh ấy,....phải không?" Cô nói, ép cho từ ngữ thoát ra.

"Elena, tình hình còn tồi tệ hơn. Anh ấy đã biến mất. Cảnh sát đã đến nhà trọ sáng nay và anh ấy không có ở đó. Họ cũng đã tìm đến trường nhưng anh ấy cũng không ló mặt. Họ nói rằng họ

đã tìm thấy chiếc xe của anh ấy bị bỏ lại gần đường Old Creek. Elena, họ nghĩ là anh ấy đã đi rồi, bỏ đi khỏi thị trấn rồi vì anh ấy cảm thấy có tội."

"Điều đó không đúng" Elena rít lên. Cô thấy mọi người vây quanh và nhìn mình, nhưng cô không quan tâm. "Anh ấy vô tội!"

"Mình biết bạn nghĩ thế, Elena. Nhưng tại sao anh ấy lại ra đi?"

"Anh ấy không thể. Anh ấy không làm." Có cái gì đó đang bùng cháy trong Elena, ngọn lửa của sự giận dữ đã đẩy ngược và đánh tan sự sợ hãi. Hơi thở của cô trở nên dời dạc "Anh ấy không bao giờ bỏ đi để tìm kiếm sự tự do cho bản thân."

"Ý bạn là ai đó bắt buộc anh ấy, nhưng ai cơ chứ, Tyler thì không dám đâu…"

"Bắt buộc anh ấy ư? Hay là tệ hơn?" Elena ngắt lời. Cả lớp nhìn họ chằm chằm và cô Helpern đang há hốc miệng. Elena bất ngờ đứng lên, nhìn họ mà không hề suy nghĩ "Chúa sẽ giúp anh ấy nếu anh ấy bị tổn thương, Stefan," cô nói "Chúa sẽ giúp anh." Sau đó cô đi ra cửa như một cơn lốc.

"Elena, quay lại, Elena" Cô có thể nghe những tiếng gọi phía sau, giọng của Meredith và cô Helpern. Cô bước đi càng nhanh hơn, chỉ nhìn về phía trước, và tâm trí cô chỉ thấy một điều.

Họ nghĩ cô đi sau Tyler Smallwood. Thế cũng tốt. Họ sẽ phí thời gian vào những chỉ dẫn sai. Cô biết cô phải làm gì. Cô rời trường, lao mình vào trời thu lạnh giá. Cô đi một cách nhanh chóng, thu hẹp khoảng cách giữa ngôi trường và đường Creek cũ. Từ đó cô quay ngược và tiến tới cầu Wickery và nghĩa địa.

Một làn gió lạnh quất vào tóc và mặt cô. Những là sồi bay quanh cô, cuộn xoáy trong không khí. Nhưng dám cháy trong trái tim cô thì làm dịu đi cái lạnh của màu thu. Bây giờ cô đã biết thế nào là sự đam mê cuồng nhiệt. Cô bước dài qua cây sồi tím và cây liễu rũ để vào trung tâm của nghĩa trang và nhìn xung quanh với ánh mắt bồn chồn.

Trên bầu trời, những đám mây bay thành hình dòng sông màu xám nhạt. Các cành của cây sồi cuốn vào nhau. Một cơn gió mạnh thổi những chiếc lá vào mặt cô. Như thể nghĩa địa này muốn cô bước ra khỏi, như thể nó phô diễn sức mạnh và tập trung tất cả mọi thứ của bản thân nó để làm hại cô.

Elena lờ đi tất cả. Cô quay tròn và nhìn thiêu đốt vào những cái bia mộ. Sau đó, cô quay lại và hét to với tất cả sự thịnh nộ. Chỉ một từ duy nhất, nhưng cô biết nó sẽ đến tai hắn ta.

"Damon."

--- Hết tập 1 ---

Stonehenge, thuộc Wiltshire, Anh quốc